

Song Anh Nữ Hiệp

PHAN CẢNH TRUNG

NHÀ XUẤT BẢN VĂN NGHỆ
THÀNH PHỐ HỒ CHÍ MINH

Table of Contents

Lời nói đầu

NGHĨA SĨ ĐẤT TÂY SƠN

MỘT CUỘC SĂN ĐUỔI TRONG RỪNG SÂU

GIẢI CỨU TÙ BINH

MÁU NHUỘM RỪNG XANH

BẮT CỐC CON TIN

BÍ MẬT CHÙA NHẠN THÁP

TRỞ LẠI DO THÁM CHÙA NHẠN SƠN

MỘT CUỘC SĂN ĐUỔI ÁC LIỆT

ĐI TÌM LINH DƯỢC

BỮA TIỆC KỶ DỊ

MƯU KẾ KHÔNG THÀNH

ÁNH THÉP ĐOẠN ĐẦU ĐÀI

Lời nói đầu

Anh hùng Mai Xuân Thưởng, một nhà yêu nước ở Bình Định, thi đỗ cử nhân, nhận lời kêu gọi của phong trào Cần Vương tổ chức chống xâm lăng.

Bây giờ thực dân Pháp đang cấu kết với tên tay sai Nguyễn Thân, mưu đồ thôn tính Việt Nam, buộc triều đình Huế phải kêu gọi các sĩ phu đứng ra gánh vác trách nhiệm cứu quốc.

Mai Xuân Thưởng đã đứng ra chiêu mộ nghĩa quân, lấy vùng Hà M Hô, Đông Tranh, Đông Tre... là nơi rừng sâu núi thẳm để làm căn cứ khởi nghĩa.

Qua thời gian giao tranh, lực lượng nghĩa quân bị cô lập, anh hùng Mai Xuân Thưởng phải đem toàn lực ẩn náu vào vùng thượng du để giải thể an toàn. Các tướng lĩnh mỗi người chiếm đóng một vùng núi để hoạt động.

Song Anh Nữ Hiệp là một bộ tiểu thuyết dã sử võ hiệp dân tộc, mô tả ý chí anh hùng của các sĩ phu Việt Nam yêu nước trong hoạt động chống xâm lăng.

Tuy cốt truyện có ít nhiều hư cấu nhưng không ngoài mục đích đề cao anh hùng dân tộc.

PHAN CẢNH TRUNG

NGHĨA SĨ ĐẤT TÂY SƠN

Bến Cây Muồng, một bến đò trên sông Côn, nối liền hai vùng đất Đàng Phò và Đàng He.

Một chiều, ánh nắng vàng nhạt trải rộng trên dòng sông xanh lững lờ chảy, bốn chàng trai trẻ tuổi đắm chiêu hướng về chân trời xa.

Đó là bốn chàng võ sĩ nổi tiếng nơi đất Tây Sơn, thừa kế võ hiệp ở Bình Định. Khi phong trào cần vương lan rộng khắp nơi, các văn thân võ tướng từng vùng nổi lên chiêu mộ nghĩa quân chống xâm lược, thì những chàng võ sĩ này háo hức, liên kết với nhau, xin gia nhập vào đạo quân cần vương của vị anh hùng Mai Xuân Thưởng trên đất Bình Định.

Tuy nhiên, đối với các chàng trai võ nghệ siêu quần, kiếm pháp siêu việt, Mai Xuân Thưởng lại sung vào đội quân đặc biệt gọi là đội "phản gián". Đội quân này không ra trận, mà chỉ theo dõi những hoạt động do thám của đối phương, đuổi bắt những tên giặc len lỏi vào đội ngũ quân cần vương để phá phách.

Đội quân này do Mạnh Hùng cầm đầu trong đó có năm chàng thanh niên trẻ tuổi, võ nghệ cao cường, tinh thần hiên ngang dũng cảm.

Ngoài Mạnh Hùng ra, người lớn tuổi nhất độ hai mươi lăm, và nhỏ tuổi nhất là mười tám. Lại lòng hơn nữa, trong số "Tây Sơn ngũ hùng" này lại có một người không biết võ nghệ lại giỏi văn chương thi phú, cũng được gia nhập vào ngũ hùng.

Trong lúc Mạnh Hùng cùng hai người thuộc hạ đi An Khê mua thêm chiến mã thì bốn người kia được phân công ở lại đồng bằng len lỏi vào tổ chức Nguyễn Thân để dò la tin tức.

Hôm nay đúng hẹn, họ đến bên cây Muồng để đón Mạnh Hùng trở về.

Cả bốn người đều mặc quần áo võ sinh, lưng đeo kiếm dài, mặt trắng, mày rậm, mắt xanh, trông có vẻ phong lưu nho nhã.

Người đứng trước tên Bùi Anh Khôi, đưa mắt sang bên kia bờ nói:

- Lâm hiên đệ! Kỳ này chắc chúng ta phải đương đầu với đoàn quân "Dạ hành" của chúng, không còn thì giờ ngao du nơi rừng núi như lần trước nữa.

Chàng trai họ Lâm, tức là Lâm Bình Tường đáp:

- Hễ chúng nó hoạt động mạnh thì chúng ta phải chặn đứng bàn tay tàn bạo của chúng nó. Đó là phận sự của đội "Bảo vệ" chúng ta.

Chàng trai thứ ba tên Quách Vĩnh Khương đưa tay sờ lên chuôi kiếm, mỉm cười nói:

- Đã là dũng sĩ, đeo kiếm bên mình còn sợ gì gian nguy. Chúng ta hãy đợi Mạnh Hùng tướng quân về đây cùng bàn kế hoạch diệt địch.

Người đứng sau cùng là Bùi Thế Phương chồm tới, nhìn ba người kia, nói:

- Rõ ràng là súng đồng và tàu chiến của quân xâm lược không đủ i phó nổi với địa thế núi rừng. Vì chúng nó không tiêu diệt nổi lực lượng chúng ta bằng vũ khí, nên mới tổ chức phá rối bằng mưu mô ly gián.

Bốn người đang tâm tình với nhau thì bỗng Anh Khôi chỉ tay về phía bờ sông reo to:

- Kia! Có chiếc đò đang sang ngang, người đứng trước mũi thuyền kia có phải Trương Mạnh Hùng tướng quân không?

Lâm Bình Tường tròn mắt nhìn, rồi đáp:

- Đúng rồi! Đằng sau có hai thuộc hạ Kha Minh, Kha Lý nữa.

Quách Vĩnh Khương gật đầu:

- Hai anh đã xét đoán không sai. Đúng là Mạnh Hùng tướng quân trở về đó.

Ánh chiếu đã tắt hẳn! Dòng nước sông Côn đã ngả sang màu tím bầm, từ mạn bờ bên kia sông một con thuyền đang rẽ nước sang ngang, mang theo một võ tướng trẻ tuổi trở về với đội "Ngũ hùng" sau những ngày cách xa vì nhiệm vụ.

Trông thấy bốn người bạn đang chờ bên kia sông, Mạnh Hùng đưa kiếm lên trời như chào mừng sự gặp gỡ.

Khi thuyền gần cập bến, Mạnh Hùng nghe rõ tiếng của anh em đứng trên bờ xôn xao:

- Ô! Tướng quân Mạnh Hùng hôm nay mặc áo quần người Ba Rai!

- Mạnh Hùng đại huynh! Có phải đại huynh định làm chủ làng thượng du không?

Mạnh Hùng mặt hớn hở, nhảy phóc lên bờ. Năm chàng trẻ tuổi nắm tay nhau thắm thiết.

Kha Minh và Kha Lý hiểu ý đứng cách ra xa để Mạnh Hùng hàn huyên với các bạn.

Đây là "Tây Sơn ngũ hùng" những người bạn nặng tình quê hương, tràn đầy nhiệt huyết, nhận trách nhiệm "bảo vệ" lực lượng câ`n vương.

Vừa gặp mặt nhau, Mạnh Hùng đã hỏi thăm tin tức của địch ở kinh thành.

Anh Khôi thay mặt Tây Sơn ngũ hùng, báo lại tình hình chiế`n đấ`u và âm mưu của địch trong những ngày qua:

- Những thấ`t bại của quân ta trong mấ`y trận đấ`u, làm cho quân xâm lược kiêu căng, tưởng chừng như chúng có thể tiêu diệt lực lượng câ`n vương trong một vài tháng. Nhưng chúng đã lầ`m! Từ khi nghĩa quân ta đưa lực lượng vào đóng giữ miề`n rừng núi thì chúng nó không dám đem quân càn vào, mà chỉ bắ`n phá bên ngoài để thị uy. Như vậy, rừng núi quả là nơi an toàn của quân ta, mà chúng không làm gì được.

Vừa rồ`i nghe nói tướng chỉ huy của quân đội xâm lăng người Pháp đã đòi tên tay sai Nguyễn Thân xuô`ng tàu ở biển Quy Nhơn để khiển trách. Trong lúc đàm luận, Nguyễn Thân đã yêu câ`u quân xâm lược Pháp bỏ tiề`n của ra để tổ chức một đội quân do thám, len vào rừng núi, thu thập tình hình, lấ`y tên là đoàn "Xuyên Sơn".

Mạnh Hùng nghe đấ`n đó trầ`m ngâm:

- Đoàn quân do thám của địch lấ`y tên là đoàn "Xuyên Sơn". Như vậy tức là nó muố`n đem quân vào càn quét miề`n núi?

- Không! Đoàn Xuyên Sơn chỉ có trách nhiệm mua chuộc thổ dân đừ`ng gia nhập vào nghĩa quân, hoạt động gián điệp gây chia rẽ trong

nội bộ nghĩa quân, tai hại hơn nữa là chúng dò xét chỗ ở những người thân thuộc các tướng lĩnh của vua để bắt cóc đem về thành rồi kêu gọi các tướng lĩnh đó ra đầu hàng.

Mạnh Hùng thở dài:

- Bọn người Tây phương cũng dùng thủ đoạn tâm lý chiến, đánh vào tình cảm cố hữu của người Á Đông sao?

- Đúng vậy! Đó là kế hoạch ác độc do tên tay sai Nguyễn Thân gây ra.

- Như vậy phải báo lại cho chủ tướng Mai Xuân Thưởng biết để đề phòng, còn nhiệm vụ đội "Bảo vệ" chúng ta là phải bám sát đội Xuyên Sơn của chúng để ngăn chặn những hành động tội ác đó.

Lâm Bình Tường nói:

- Hiện nay đội quân này sắp xuất phát, và có khả năng hoạt động mạnh trong bóng tối.

Mạnh Hùng hỏi:

- Đội Xuyên Sơn của Nguyễn Thân gồm bao nhiêu người, tên cá nhân đầu là ai?

Quách Vĩnh Khương nói:

- Lực lượng của chúng trên hai mươi người, gồm các tay võ khá lợi hại trong thành phần trộm cướp trước đây. Còn tên thủ lĩnh nghe đâu chúng mua chuộc được Lý Lạc Hoa là người Tàu lai ở Mỹ Đức. Tên này vì tham tiền chịu đem thân để chúng sai khiến.

Mạnh Hùng kinh ngạc:

- Như vậy lực lượng của chúng không phải nhỏ.

Lâm Bình Tường nói:

- Lực lượng của chúng tuy đông thật, nhưng là một lực lượng ô hợp, có gì đáng sợ?

Mạnh Hùng trâm tư một lúc, bỗng đôi mắt chàng lóe lên hai tia sáng, đầy cương quyết:

- Việc thứ nhất: Bọn ta phải giăng một mạng lưới xung quanh đoàn do thám của Nguyễn Thân, bọn ta sẽ thiết lập ngay một thành lũy phản gián bao vây chúng, để chúng không thể dò xét được nội tình quân ta, và diệt hết những tên cú vọ lợi hại nhất trong đoàn Xuyên Sơn của chúng.

Anh Khôi vỗ tay tán thưởng:

- Hoan nghênh tướng quân Mạnh Hùng. Việc làm thứ nhất như vậy là hợp lý lắm. Tây Sơn ngũ hùng xin tuân lệnh! Còn việc thứ hai?

Việc thứ hai là không cho chúng khám phá nơi cư trú của thân nhân các tướng lĩnh triều đình tham gia phong trào căm vua. Nếu rủi ro bị chúng bắt cóc, chúng ta nhất định phải giải thoát nạn nhân.

Quách Vĩnh Khương nói:

- Như vậy là sáng suốt lắm! Chúng ta cứ tuân theo lệnh của Mạnh Hùng tướng quân.

Trong lúc Tây Sơn ngũ hùng nói chuyện đến đây thì bỗng phía đông có tiếng súng nổ và có ánh lửa bốc cháy rực lên một góc trời.

Mạnh Hùng nói:

- Quân xâm lược lại hành quân ban đêm sao? Chúng đô t phá nơi đâu vậy?

Lâm Bình Tường nhìn ánh lửa rô i nói:

- Mặt trận ta đang án ngữ tại Bàu Sấu, chắc là địch quân bắ n phá nơi vùng Thiế t Tru, Thiế t Tràng đây.

Cả năm người cùng với Kha Minh, Kha Lý chạy ngược về phía Kiên Mỹ để dò xét thê trận.

Ánh lửa càng bô c cao hơn trước, ánh sáng rực trời. Từng hô i tro ng ngũ liên bắ t đầ u rung lên dồ n dập trồn lẫn với tiế ng súng trạn và tiế ng kèn đồ ng.

Đúng là quân câ n vương và quân xâm lược đang giao chiế n. Dân chúng hoảng sợ chạy ngược về phía An Vinh, An Chánh, tay bồ ng con, vai mang gói, khóc sụt muốt...

Nhưng chỉ một thời gian ngắ n, ánh lửa im dầ n và tiế ng súng im bật. Đoàn quân câ n vương đã rút lui về vị trí cũ ở bên kia Bàu Sấu, nhưng lực lượng quân xâm lắ cũng không dám tiế n sâu vào miề n rùng núi âm u.

Tan tiế ng súng, dân chúng lại tắ p nập bồ ng con mang gói trở về nhà. Những quán rượu bên đường lại mở ra để đón khách. Hình như dân chúng ở vùng này đã quen cảnh chạy loạn trong lúc quân hai bên giao tranh.

Bắ y giờ trong quán rượu có mắ y chàng thanh niên lùn và mập, ăn mặc theo lô i Tàu lai, ngô i quây quầ n một chiế c bàn, và cùng nhau bàn tán câu chuyện chạy giặ.

Với con mắ t người dân thường thì đó là những thanh niên lánh nạn, nhưng đô i với Tây Sơn ngũ hùng thì đây là những tay quan

trọng trong đội do thám Xuyên Sơn của Nguyễn Thân tổ chức, và chúng đã bắt đầu ra mặt hoạt động.

Mạnh Hùng nói nhỏ với các bạn cùng đi:

- Đây rồi! Chúng nó đang trà trộn trong đám dân làng để dò xét gì đây.

Bùi Anh Khôi nói:

- Chúng ta đến đây cũng kịp lúc lắm!

Một tiếng nói từ phía sau vọng đến:

- Đã trễ lắm rồi! Phải cố gắng lên!

Mạnh Hùng giật mình quay đầu lại.

Người vừa nói là một chàng trai mảnh mai, thanh tú, nét mặt như một đứa con gái, đang đứng lẫn lộn trong đám dân làng đang chạy giặc trở về.

Thoáng nhìn qua, Mạnh Hùng nhớ ngay đến khuôn mặt diễm kiều và cặp mắt nhưng đen lay láy của Bạch y kỳ nữ ở Buồng Tầm. Gương mặt đẹp và cao quý đó trong cõi đời này không thể lẫn lộn được.

Nhưng tại sao cô gái đó hôm nay lại mặc áo màu xanh, giả trai giống như một thanh niên người Trung Quốc.

Hình ảnh đó thoáng qua trước mặt Mạnh Hùng như một ảo tưởng. Rồi, lẫn vào đám đông, thiếu nữ giả trai kia biến mất.

Mặt mày Mạnh Hùng lúc đó như đang ngái ngủ, tâm hồn như đang chìm trong một thế giới kỳ lạ nào đó.

Cho đến lúc một bàn tay đập vào vai chàng:

- Mạnh Hùng đại huynh! Kẻ nào vừa làm cho đại huynh phải bận tâm suy nghĩ đến thần thờ như vậy? Có phải là bạn quen không?

Mạnh Hùng chưa kịp đáp thì bỗng có tiếng ồn ào nổi lên, tiếng vó ngựa dồn dập, tiếng bước chân chạy rào rào...

Đó là các tướng lĩnh chỉ huy đội quân của vua đi lượt xét trận địa. Bọn thanh niên ngồi uống rượu trong quán có vẻ sợ sệt, không dám ra mặt. Nhưng có một đứa trong bọn tỏ ra ngông nghênh, bước ra cửa nhìn theo những vó ngựa đi qua và nói:

- Chết đến nơi còn phách lòi.

Lâm Bình Tường nổi giận, rút kiếm cầm tay mạnh lớn:

- Đồ chó má! Bay dám vô lễ, không coi ai ra gì?

Bùi Anh Khôi vội giằng lấy thanh kiếm trong tay Lâm Bình Tường, lườm mắt, nói nhỏ:

- Lúc này chúng ta chưa nên chạm mặt với tổ chức của chúng.

Nhưng Bùi Anh Khôi chưa kịp can gián thì trong quán rượu đã cho năm sáu thanh niên, mặt mày hung dữ, tay cầm mã tấu rầm rộ tiến ra đứng trước mặt Lâm Bình Tường.

Tình thế thật khó xử. Tuy không muốn gây chuyện, nhưng lùi lại cũng không được nữa. Bọn Bùi Anh Khôi đành đứng sát vào Lâm Bình Tường để chờ thái độ của đối phương.

Một tiếng "choang" vừa phát ra, thanh mã tấu của một tên trong đoàn do thám búa thẳng vào đầu Lâm Bình Tường, và Lâm Bình

Tường đã trao đổi một đường kiếm tự vệ, đồng thời phóng chân đá vào hai tên khác, bắn ra xa, té "bịch" xuống đất.

Bọn Tây Sơn ngũ hùng đồng thanh cười lớn. Đám dân chúng đứng xung quanh cũng reo vui thích thú.

Trong lúc cao hứng, Bùi Anh Khôi vũ động quyên thuật xông vào đám thanh niên do thám tay đá m chân đá, tung hoành, vừa tránh những lưỡi dao mã tấu, vừa trả lại những đòn quyên mãnh liệt như mưa sa bão táp, khiến bọn đầu trộm đuôi cướp lâu nay quen áp đảo mọi người, nay bị những cao thủ võ công đánh phải một phen xiêng liêng.

Chỉ trong nháy mắt, hai tên do thám bị quật ngã.

Tiếng vỗ tay của dân chúng bên ngoài nổi lên như pháo.

Ba tên còn lại găm gù bao vây Bùi Anh Khôi trong lúc Mạnh Hùng vẫn còn đứng bên ngoài, tin tưởng là chỉ cần Bùi Anh Khôi và Lâm Bình Tường cũng đủ đối phó.

Trong lúc đó, một tên thanh niên lực lưỡng, thân hình như trâu mộng, bước chân thành thạch ra giữa sân, hướng về phía đồng bọn, vung chân múa tay, đoan rập mình xuống vừa múa mã y đường võ thuật trông kỳ lạ, vừa nói: - Ai dám giao đấu với ta thì cứ vào đây, một chọi một.

Thế võ của anh chàng này có vẻ dã man, hung ác, phân nhiều đánh những đòn quyên cước thấp là là, giống như con thú dữ lượn mình sẵn đón vô mêi. Và chàng võ sĩ này tiếng thoái lờ đờ, chỉ cậy vào sức mạnh.

Trong lúc múa xong bài võ, tên do thám mập cố nhìn mọi người xung quanh một cách vừa ngạo nghễ, vừa thách thức.

Mạnh Hùng nói với Bùi Thế Phương:

- Đây là lối võ của người Mông Cổ. Tuy có mạnh mà không nhanh có nhiều bất ngờ nhưng không hiểm ác. Võ thuật này không bằng võ thuật của phái Thiệu Lâm đâu. Không có gì đáng sợ.

Thầy không ai dám nhảy vào vòng đấu người võ sĩ trong đoàn do thám chạy đến bên góc sân, chỗ có để một chậu sành trồng cây rất lớn, nặng hơn một trăm cân. Hấn ôm choàng qua một tay, nhấc bổng lên, bấp thịch cuộn tròn trên hai cánh tay lớn như hai cục đá.

Đám người đứng xem vỗ tay reo ầm ĩ.

Một vài kẻ xu nịnh, chặc lưỡi, nói:

- Ôi chao! Đúng là thần lực!

Chàng võ sĩ mập đã c ý quay chậu cây một vòng để biểu diễn rồi đem để lại chỗ cũ.

Mạnh Hùng bắm vào tay Thế Phương nói:

- Tiếc rằng không có Trần Thanh Sơn ở đây. Sức mạnh ấy đối với Trần Thanh Sơn, vị chủ tướng trại Buồng Tầm không thắm thía vào đâu.

Thế Phương bực tức nói:

- Tôi là một thư sinh yếu đuối đã đành, còn Mạnh Hùng tướng quân đã mang danh võ tướng lại không nhấc nổi chậu cây ấy sao? Nếu đại huynh không cần thách thức thì tôi gọi nhị ca Bùi Anh Khôi ra đây.

Mạnh Hùng nói:

- Không phải chúng ta không dám thử thách bằng sức mạnh, nhưng chúng ta cần phải giữ kín thực lực của chúng ta để xem chúng còn giỏi trò gì nữa.

Tên võ sĩ mập vẫn đứng giữa sân hoa tay múa chân, nói khiêu khích:

- Nào ai giỏi đấu võ thì cứ vào đây? Chỉ một quả đấm này cũng đủ toi mạng những kẻ dám liều lĩnh.

Trong đám người xem, nhiều tiếng xì xào, phần nộ nổi lên.

Bây giờ Tây Sơn ngũ hùng cũng đã dừng tay để chờ quyết định của người anh cả Mạnh Hùng, nhưng Mạnh Hùng nghĩ rằng đây là đòn thách thức của bọn do thám, đem trò chơi đấu võ để nhận diện đối thủ, nên vẫn nhịn nhục đứng yên.

Bỗng một chàng thanh niên dáng người thanh nhã, trong chiếc áo màu xanh, chiếc quần bằng lụa bạch, ung dung rẽ mọi người bước vào sân tử quán.

Thoạt trông thấy lối ăn mặc thanh lịch, và dáng người mảnh mai, nhỏ nhắn kia, Mạnh Hùng nhận ngay ra đó là Bạch y kỵ nữ ở An Tượng.

Đúng vậy, chàng thanh niên vừa bước chân vào tử quán chính là cô gái áo trắng ở vùng An Tượng, cải trang dưới hình thức một võ sinh phái Thiệu Lâm, một phái võ từng nổi tiếng ở Mỹ Đức.

Tuy nhiên nàng cải trang rất khéo léo, từ cử chỉ, dáng điệu, rõ ràng là một văn nhân hào hoa phong nhã, chỉ có khuôn mặt xinh đẹp làm cho người ta có thể lầm là một thiếu niên thuộc dòng dõi quý phái.

Mạnh Hùng không thể nào làm được. Gương mặt ấy đã ăn sâu vào trí nhớ của chàng, không bao giờ chàng có thể quên được cô gái áo trắng ở An Tượng. Giờ đây chàng sững sờ, đứng lặng người nhìn theo từng cử chỉ và từng giọng nói đúng là của cô gái áo trắng đó.

Thiếu nữ giả trai thong thả bước đến trước mặt tên do thám mập, nét mặt ngạo nghễ trong như tiếng suối chảy:

- Nhà ngươi thách đấu võ? Ta là người tiếp nhận sự thách thức của nhà ngươi đây.

Tên do thám mập xoay tròn đôi mắt nhìn người thiếu nữ giả trai, bật lên một chàng cười hiêu hiếu, giọng nói:

- A! Nhà ngươi muốn đấu cùng ta? Ngươi là một con thỏ ốm yếu, còn ta là một con hùm mạnh bạo, ngươi không sợ chết à?

Thiếu nữ giả trai vẫn cười tươi:

- Ta sẽ xé xác con hùm này để hã n không còn khoe khoang sức mạnh nữa. Này, nhà ngươi muốn giao tranh bằng quyền cước hay bằng vũ khí?

Tên do thám mập cười híp mắt:

- A! Nếu ngươi muốn chết ta cho được chết. Nhưng nhà ngươi trông còn trẻ quá, chết thật uổng đời. Nhà ngươi thuộc phái võ nào mà lại ăn mặc theo lối võ sinh Thiếu Lâm?

Nàng áo xanh giả trai nói:

- Ta không phải là người của một môn phái, mà là kẻ háp thụ nhiều môn võ công. Ta muốn ăn mặc thế nào không được, nhà ngươi có quyền gì cá m đoán?

Tên do thám mập nheo mắt nhìn đố i thủ, rô i giận dữ vươn hai tay ra phía trước như định bóp nát thân hình mảnh mai của kẻ dám khiêu khích mình:

- Hãy xem đây! Ta bẻ gãy cổ tên này! Ta chỉ cần đá m ba cái là nát xương! Ta không cần phải dùng đê n binh khí...

Đồ ng bọn của tên do thám mập nghe nói tức thì đứng dang ra, nhường nơi sân rộng làm đấ u trường.

Thế là một thanh niên phong nhã, ung dung trong bộ quầ n áo tao nhân mặc khách, giao đấ u với một tên hộ pháp lực lưỡng cỏi trầ n trùng trục, trên mỗi bắ p thịt, mỗi đường gân hiện lên một sức mạnh ghê hò n của một kẻ khổ công luyện tập...

Mạnh Hùng đã biế t rõ bản lĩnh phi thường của cô gái áo trắ ng rô i, nên rắ t an lòng trước thái độ hung hăng của tên do thám mập ú kia. Chỉ riêng bô n người trong Tây Sơn ngũ hùng vẫn còn e ngại, thầ m thì với nhau.

Lâm Bình Tường nói:

- Các anh đừng tưởng chàng thanh niên đẹp trai kia không biế t thủ thế . Hai bàn chân đứng chéo, đầ u mũi giày bên phải chỉ chấ m đấ t thì đúng là bộ pháp của thế võ "hầ u quyề n" còn tên do thám kia dùng sức mạnh chắ c gì đã thắ ng nổi.

Bùi Thế Phương nói:

- Tôi tuy võ nghệ ít ỏi, nhưng cũng dám quả quyề t là anh chàng áo xanh kia ở vào môn phái Thiế u Lâm Tự.

Thế Phương vừa nói dứt tiế ng đã nghe tên do thám mập gầ m lên một tiế ng, nhào về phía trước như con hổ vô mồ i. Chàng thanh niên áo xanh chỉ khẽ lắ c mình một cái đã thắ y hai cánh tay

tên do thám mập đánh hụt vào khoảng không. Tuy nhiên, gã lầy lại thẳng bả`ng rấ t mau, quay người lại vung quyề`n đánh tới tấ p.

Thế võ hắ n rấ t kém, phầ n nhiề u đánh những đòn nặng và thấ p, xoay tròn quanh đố i thủ.

Nhưng chàng thanh niên đẹp trai vẫn tươi cười, thầ n sắ c không thay đổi, tiế n thoái nhẹ nhàng như một cái bóng mờ, có vẻ như đùa cợt, trêu tức tên do thám mập, xem việc giao tranh chỉ là một trò đùa mà thôi.

Người ta thầ y tên do thám mập đã bắ t đầ u thử hô`ng học, mô` hơi ướt đầ m thân mình đem hế t sức lực để giao tranh, nhưng vẫn không làm sao đánh trúng đố i thủ, trong lúc đó chàng thanh niên đẹp trai luôn luôn chậ chờn như một con bướm vờn hoa khiế n cho tên do thám mập càng đánh càng hắ n học, bực tức.

Bỗng thanh niên đẹp trai phầ t tay áo một cái, vũ động hai cánh tay vù vù, và trong chớp mắ t đã phóng vào giữa bụng tên do thám mập một đòn cước chí tử, khiế n cho hắ n bay ra xa hơn bô`n thước, té nắ m xuô`ng đầ t ôm bụng nhăn nhó.

Chàng thanh niên đẹp trai đứng cười mỉa mai, trong lúc hai tên trong đoàn do thám thầ y đờ`ng bọn bị thua trận liề n phóng ra một lúc, xông vào đánh tới tấ p. Bùi Anh Khôi cau mày, nắ m chặt tay tiế n lên một bước, nhưng Mạnh Hùng đã cản chàng lại, nói:

- Hãy khoan! Để yên xem chàng thanh niên đẹp trai kia có đố i chọi được với chúng nó không đã. Hiề n đệ chưa câ`n phải tiế p tay.

Thật vậy, Bùi Anh Khôi chưa câ`n phải ra tay. Ngoài sân cô gái giả trai đã cười lớn, nôi với hai tên võ sĩ trong đoàn quân do thám:

- Ta chấ p cả hai đứ a chúng bay đó!

Tiêng thét của nàng vang lên lạnh lạnh. Người ta chỉ thấy cái bóng áo xanh thập thoáng đảo lộn qua hai chàng võ sĩ. Và "vút vút" hai tiếng, hai quả dấm đã bay thẳng vào mặt hai tên võ sĩ do thám, hai tên này té gục xuống đất.

Cả toán do thám còn lại gập lên một tiếng, đưa vác mã tấu, đưa cựa dao găm xông vào vây kín cô gái giả trai vào giữa.

Tức thì, cô gái giả trai rút phăng thanh bảo kiếm đeo phía sau vạt áo hét lên:

- Phản tặc!

Giữa lúc đó Mạnh Hùng thấy cô gái giả trai bị đoàn võ sĩ do thám vây đánh, tức thì rút kiếm ra xông vào trợ lực.

Thiếu nữ giả trai thấy Mạnh Hùng xông vào tiếp tay, mỉm cười tỏ vẻ cảm ơn.

Bấy giờ Anh Khôi, Lâm Bình Tường cũng rút kiếm xông vào, ngẫu nhiên, ba chàng trai trẻ tuổi, hợp thành cái thế ba chân vạc, đứng trấn ba phía.

Toán vệ sĩ do thám tuy đông gập đôi, nhưng trước kiếm pháp lợi hại của ba chàng thanh niên trong đội quân càn vương không thể nào chống cự lại. Chúng dàn thành hàng ngang tiến lên có vẻ thận trọng.

Phía bên này, ba người trẻ tuổi cứ một chọi hai, và bắt đầu phản công.

Những lưỡi kiếm thép chạm nhau sang sảng. Địch thủ quay tròn như một chiếc đèn cù, lượn qua khắp sân rộng. Dân chúng đứng xem bây giờ phải chạy giạt ra ngoài đường để chứng kiến cuộc tranh hùng ghê gớm giữa các tay võ lừng danh xứ Tây Sơn.

Mạnh Hùng cạy có thanh bảo kiếm trong tay một lúc chém phạt vào ba thanh mã tấu của địch, nhưng chàng ngạc nhiên vì thanh mã tấu không hề sứt mẻ gì cả. Chàng hiểu rằng khí giới của bọn võ sĩ do thám này cũng không phải loại tầm thường. Chàng cố hết sức đánh dồn hai tay kiếm lùi lại.

Bên cạnh Mạnh Hùng thiêu nữ giả trai và Lâm Bình Tường cũng chế ngự những tên còn lại phải lui dần vào phía trong tửu quán.

Từ nơi dãy ghế đầu tiên trong quán rượu, bỗng một tên võ sĩ cúi rạp mình xuống nghiêng răng ken két, và một tay vươn về phía sau nắm lấy chiếc dao găm phóng vút về phía Lâm Bình Tường.

Đang mãi mê chế ngự những thanh mã tấu dài, Lâm Bình Tường bỗng nghe tiếng gió vút tới vội cúi rạp xuống để tránh. Lưỡi dao găm bay vèo ra phía sau cắm phập vào cổ tay cầm kiếm của người thiêu nữ giả trai.

Nàng "Á" lên một tiếng khê, ôm tay buông rơi thanh kiếm báu. Tức thì như con hổ dữ, hai tên địch thủ của nàng chồm tới, một tên đâm dao găm, một tên chém mã tấu, nhắm vào mặt nàng.

Bấy giờ nhanh như chớp Mạnh Hùng đã phóng mình đến, dùng lưỡi kiếm đánh bật thanh mã tấu và lưỡi dao găm rơi xuống đất, cả hai tên địch thủ của cô gái đều lùi lại.

Thiêu nữ giả trai sau khi giả vờ ngã về phía sau, đã uốn mình phóng ngược ngọn cước kỳ ảo vào hai tên kia và chộp tay đứng lên nhẹ nhàng như một cánh bướm. Nhưng cổ tay nàng một dòng máu chảy ra đỏ tươi trên làn da trắng mịn.

Dưới ánh đèn sáng rực của tửu quán, Mạnh Hùng trông thấy rõ ràng vết máu đỏ loang ra, chàng tưởng như da thịt chàng bị đau nhói lên vậy.

Máu chàng bỗng sôi lên sục sục, thanh kiếm chàng xoay tròn một vòng, chàng mím môi vận dụng hết thân lực đánh bật cả hai thanh mã tấu rơi khỏi tay hai địch thủ, và chỉ một bước, chàng đã đứng che trước mặt cô gái giả trai để chống cự với hai tên võ sĩ do thám đang lợi dụng lúc nàng bị thương áp đảo nàng.

Bây giờ, hai đô i thủ của Lâm Bình Tường cũng đã lui hết dật. Núng thế, chúng nhảy qua bàn ghế vào bên trong tử quán. Lâm Bình Tường nhảy vọt theo...

Gian hàng ăn ở quán rượu hỗn loạn, bàn ghế đã đổ, chén bát loảng xoảng rơi...

Và cuối cùng Lâm Bình Tường đã đuổi kịp hai tên võ sĩ do thám, ép chúng vào vách, rồi đè xuống ngõ i trên mình dật lia lịa.

Mạnh Hùng trông thấy không thể nhìn cười được, cuộc ác dật u đang gay go, kịch liệt bỗng trở nên hài hước.

Giữa lúc đó, bỗng bên ngoài có một tiếng còi hiệu rít lên!

Tự nhiên, đám võ sĩ do thám như có một mệnh lệnh tối i cao sai khiến, vội vàng hạ hết binh khí, dật vào lung, tiến ra sân tử quán, với thái độ tôn kính lạ thường.

Mạnh Hùng liếc mắt nhìn ra ngoài quán rượu, thì thấy có một bóng người đang đứng ở đó, chưa rõ y phục và diện mạo ra sao, nhưng rõ ràng người đó đang cầm một thanh trường kiếm, ánh thép lấp loáng. Người này giờ cao thanh trường kiếm vậy bọn do thám để truyề n lệnh.

Mạnh Hùng bước vội ra ngoài đường, thấy cô gái giả trai đang dùng dải khăn lụa trắng băng vết thương trên cổ tay nàng. Nhưng

chỉ loáng mắt Mạnh Hùng đã thấy nàng phóng mình đuổi theo tên võ sĩ cầm kiếm ra lệnh cho đội do thám.

Mạnh Hùng không chút do dự, giục bốn anh em trong ngũ hùng:

- Ngũ đệ! Hãy theo tôi!

Và chàng lập tức đuổi theo cô gái giả trai.

Ra khỏi sân tử điếm, Mạnh Hùng và Lâm Bình Tường vượt lên, qua các mặt võ sĩ do thám để đuổi theo. Phía trước, cách chừng mười bước, một bóng người đang thả p thoáng rẽ vào một con đường tối. Nhưng vừa may, một vệt ánh sáng từ khe cửa hở của một ngôi nhà gần đó chợt lướt qua, chiếu rõ trong khoảnh khắc. Mạnh Hùng nhận thấy ngay trong ánh sáng nổi bật lên màu áo xanh của cô gái giả trai lúc nãy. Người cầm trường kiếm ra lệnh cho đám võ sĩ do thám lúc nãy không còn thấy đâu nữa cả, chỉ thấy bóng dáng thanh tú của nàng con gái giả trai đang chạy như bay.

Đôi với Mạnh Hùng lúc này thì chỉ có thiếp nữ áo trắng ở An Tượng là đáng kể. Mà lúc này nàng lại đang bị thương thì Mạnh Hùng còn sốt ruột đến bực nào rồi.

Mạnh Hùng lao mình tới trước, nói vội với Lâm Bình Tường:

- Các huynh đệ! Ta phải đuổi kịp bóng cô gái giả trai đó! Hôm nay nàng bị thương, và chính vừa rồi nàng đã theo dõi biết được nhiều việc rất kỳ trong tổ chức võ sĩ do thám.

Tuy Mạnh Hùng và Lâm Bình Tường đuổi theo rất mau, nhưng hình như bóng người áo xanh chạy phía trước cũng biết có kẻ đuổi theo, nên lại vùn vụt tiến nhanh hơn, rẽ quẹo vào một ngõ nhỏ.

Mạnh Hùng không bao giờ chịu thua, chàng cùng Lâm Bình Tường nhảy tới đầu ngõ, thì thấy cái bóng kia lại thả p thoáng

trước mặt, cách chừng hai chục thước.

Cứ thế, họ theo đuổi nhau, thâ`m lặng trong đêm tối. Nếu bạn Mạnh Hùng tiến nhanh thì cái bóng kia càng tiến nhanh hơn, nếu Mạnh Hùng hơi chậm lại thì bóng kia cũng dừng bước, thông thả, như trôi tít, đùa cợt...

Đêm đã về` khuya... núi rừng quanh quẽ, đìu hiu... đường núi không còn ai qua lại. Không còn một ánh lửa, chỉ có ánh trăng hạ tuâ`n lạnh lẽo chiếu` xuống nhợt nhạt.

Ba bóng người vẫn vùn vụt lướt theo nhau.

Mạnh Hùng than thở:

- Người con gái này quả kỳ lạ! Lâ`n nào gặp cũng tìm cách lẩn tránh ta! Chẳng hiểu nàng che giấ`u hoạt động của nàng làm gì vậy! Ô! Bạch y kỳ nữ!

Lâm Bình Tường nghe Mạnh Hùng nói, hỏi vội:

- Đại huynh! Tôi nghe đại huynh vừa nói đế`n Bạch y kỳ nữ nào?

Mạnh Hùng nói:

- Bạch y kỳ nữ là người đang đi trước mặt chúng ta đó.

Lâm Bình Tường hỏi:

- Người con gái giả trai, mặc quâ`n lụa bạch lúc này là Bạch y kỳ nữ à?

Mạnh Hùng gật đầ`u:

- Đúng vậy! Nàng lại giả trai để xông vào cuộc ác đấ`u vừa rồi chẳng hiểu để làm gì. Sau cuộc ác đấ`u, nàng lại thoát đi như chạy

trở n chúng ta vậy.

Lâm Bình tường gật đầu:

- A! Hay quá! Hèn chi tôi thấy anh chàng ấy xinh đẹp và yêu điệu như một cô gái.

Mạnh Hùng cười lớn:

- Thì nàng chính là một cô gái giả trai chứ còn gì nữa.

Lâm Bình Tường lại nói:

- Nếu vậy chúng ta đừng cho cô ta biết chúng ta đang theo đuổi, xem cô ta đi về đâu.

Mạnh Hùng trầm tư:

- Có lẽ nàng đã biết chúng ta đuổi theo nên mới lúng lờ trêu tức chúng ta vậy. Kìa... nàng đi chậm lại khi thấy chúng ta không đuổi kịp.

Trong lúc hai người trao đổi nhau trong câu chuyện thì bóng người đi trước đã vượt qua một khúc đường đê dọc bãi sông Đá Hàn. Mặt trăng đã xuống thấp ngang những mái nhà tranh lờ xờ, nhưng cũng còn đủ ánh sáng chiếu từng vệt dài trên mặt đê, Mạnh Hùng và Lâm Bình Tường nhận thấy rõ bóng người áo xanh trước mặt đang vun vút tiến nhanh.

Mạnh Hùng đã biết tài phi hành của thiêu nữ, nên giục Lâm Bình Tường:

- Chúng ta phải mau lạy đà tiến lên trước, nếu không kịp vượt lên chặn đường thì dù chỉ cách nhau mười sải tay chúng ta cũng khó đuổi kịp.

Quả nhiên, bóng người áo xanh bắ t đầ u lao mình đi như gió, nhưng Mạnh Hùng và Lâm Bình Tường đã chạy thẳng lên mặt đê, vũ động hế t tài năng thầ n tồ c, phi thân tiế n sát người áo xanh chỉ còn năm bước.

Thực là một cuộc thi tài khinh thân chưa từng có. Ba bóng người chập chờn dưới ánh trăng tà, chạy dọc theo khoảng bờ đê vắ ng, chẳng khác ba luồ ng ánh sáng phiêu du.

Người áo xanh vượt hế t một khúc đê dài, và phóng mình vút qua bãi cỏ rậm, định rẽ sang đường khác.

Mạnh Hùng nói nhỏ vào tai Lâm Bình Tường:

- Hiề n đệ! Chúng ta gắ ng tiế n nhanh hơn một bước. Chúng ta câ n nói chuyện với cô gái giả trai nơi đây.

Cả hai người cô hế t sức mình nhảy vút tới trước chặn ngang bờ đê phía tả, trong lúc bóng người áo xanh sắ p chạy xuố ng bãi cỏ rậm.

Bị cản lố i, bóng người áo xanh bỗng dừng bước, rô i từ từ tiế n sát Mạnh Hùng và Lâm Bình Tường, ngắ ng đầ u lên cao, lạnh lùng nhìn thẳng vào mặt hai chàng trẻ tuổi.

Ánh trăng chiế u sáng xuyên qua khuôn mặt người áo xanh, lắ p loáng một dáng điệu kiêu hãnh.

Mạnh Hùng thồ t lên:

- Ô! Không phải rô i.

Lâm Bình Tường cũng sừ ng sồ t:

- Không phải người lúc nầy! Không phải người thiế u nữ giả trai.

Người áo xanh nhếch mép cười với nụ cười bí hiểm, đôi mắt hắ n xế ch ngược lên, sáng quắ c, chiế u vào mặt Mạnh Hùng hỏi:

- Người nào! Các người theo dõi ai? Có việc gì? Tại sao các người lại cản đường ta?

Giọng nói tiế ng Việt Nam rấ t thông thạo, nhưng vẫn có pha một chút gì lai Trung Quố c.

Mạnh Hùng và Lâm Bình Tường thấ y rõ là mình đã lâ m, nhưng chưa biế t phải trả lời làm sao trước câu hỏi của anh chàng áo xanh kia. Cả hai chỉ đứng yên nhìn người trước mặt.

Không hiểu sự tình cò nào xui khiế n chàng trai này cũng mặc áo xanh, quầ n lụa trắ ng, giồ ng hệt thiế u nữ xinh đẹp vừa cải trang, vóc dáng cũng thanh tú, mảnh mai... chỉ khác gương mặt người này chính xác là một chàng trai với hai gò má cao, đôi mắ t xế ch, đôi môi mỏng, đôi mi đen nhánh như tô vẽ bằ ng mực... tấ t cả lộ ra một vẻ mặt của người đàn ông gian hùng và nham hiểm. Trong vạt áo màu xanh da trời, có giắ t một thanh trường kiế m, mũi lủng lẳng gầ n sát gót.

Mạnh Hùng bỗng nhớ đế n bóng người bí mật, giơ gươm ra lệnh cho bọn võ sĩ do thám trong tửu quán Mỹ Đức, bỗng nhiên chàng cảm giác chắ c chắ n là người áo xanh đứng trước kia là Lý Lạc Hoa tên thủ lĩnh đội do thám Xuyên Sơn của Nguyễn Thân tổ chức để theo dõi và bắ t cóc người thân của các tướng lĩnh đang chiế n đấ u dưới cò cầ n vương.

Chàng áo xanh vẫn đứng yên, môi mím chặt, mắ t không chớp, lông mày hơi nhíu lại. Và gã nhếch mép nhắ c lại câu hỏi lúc nầy:

- Các người cản bước ta để làm gì? Biế t điề u nên tránh đi chỗ khác, đừng tò mò vào hành động của người khác.

Lâm Bình Tường quắ c mắ t, với giọng tức giận:

- Chúng ta có quyề n trên mảnh đấ t này. Chúng ta có quyề n xem xét mọi hành động gian manh. Chính ngươi là kẻ đáng nghi, đã có những hành động lén lút. Chàng trai áo xanh cười ngạo nghễ:

- Hành động của ta ai dám ngăn cản?

- Ta ngăn cản ngươi.

Mạnh Hùng hét lên một tiế ng quát chúa. Và cả ba người đô ng thời rút kiế m ra.

Chàng trai áo xanh lùi lại một bước, chồ ng gươm xuố ng đấ t bình tĩnh chờ đợi.

Mạnh Hùng bảo Lâm Bình Tường:

- Hiề n đệ chưa câ n động thủ. Đễ ta một mình trừng phạt nó cũng đủ rô ì.

Chàng trai áo xanh nghe nói cười khúc khích:

- Ta chấ p cả hai đũa bay đó! Những tay kiế m vô danh này có gì đáng kể đâu.

Đáp lời ngạo mạn của chàng trai áo xanh bắ ng một tiế ng "cheng" Mạnh Hùng chém thẳng xuố ng đầ u hắ n, và hắ n đưa ngang thanh gươm ra đờ.

Mạnh Hùng đô n bước, lia ngang đường kiế m, phạt chéo hai nhát tả hữu liên tiế p.

Mỗi khi gặp một địch thủ, Mạnh Hùng thường đánh liề n ba đường, đường kiế m phủ đầ u cùng một lúc theo đúng kiế m pháp chân truyề n của môn phái. Nế u địch thủ là tay tâ m thường tấ t

nhiên phải đỡ, gạt đỡ hết ba nhát kiếm, chưa thể phản công kịp. Nhưng nếu địch thủ là tay bản lĩnh thì hẳn có thể vừa thủ thế, vừa đánh trả làm cho đối phương không rảnh tay để đánh liên tiếp như vậy được.

Nhát thứ nhất bị địch thủ gạt ra rất gọn. Hai nhát sau vừa đánh tới đã bị địch thủ chặn lại, phản công ngay làm cho Mạnh Hùng phải thu kiếm về ngay để chế ngự.

"Cheng! Cheng!".

Mạnh Hùng kinh ngạc! Lần đầu tiên chàng đánh chưa hết ba đường kiếm chân truyền đã bị đối phương phản công. Và cũng lần đầu tiên chàng gặp một tay kiếm có sức mạnh lạ thường như thế. Lưỡi kiếm báu của chàng chạm vào thanh gươm trường như chạm vào một bức thành đồng.

Chàng trai áo xanh mặt vẫn lạnh lùng, vũ động thanh gươm quấn vào Mạnh Hùng, và dùng toàn những chiêu thế biến hóa kỳ ảo. Hẳn sử dụng thanh trường kiếm trong tay nhẹ nhàng như người ta cầm một cọng cỏ lau vậy. Tuy nhiên, từ lưỡi gươm của hẳn bật lên một sức công phá mãnh liệt lạ thường trái với con người mảnh mai yếu đuối như vậy.

Mạnh Hùng thận trọng, lùi lại một bước, kêu lên:

- A! Được lắm! Tên này kiếm pháp khá điêu luyện! Ta khỏi mang tiếng là bắt nạt một tên vô danh tiểu tốt.

Chàng trai áo xanh cười nhạt:

- Hừ! Vô danh tiểu tốt? Ta chỉ e khi biết danh hiệu ta các người phải hạ kiếm bỏ trốn không kịp đó thôi!

Lâm Bình Tường đứng bên ngoài thốt lên một tiếng:

- Đại huynh đó ỉ đáp làm gì với lũ quý đó, chỉ cần đưa lưỡi kiếm vào mặt nó để xẻo đôi môi mỏng xác láo đó.

Mạnh Hùng bỗng đôi thế võ, không dùng sức mạnh nữa, mà chỉ tận công bằng những đường kiếm mau lẹ và bất ngờ.

Tên áo xanh cũng chuyên hẳn đường gươm đón những mũi kiếm vun vút như mưa rào của Mạnh Hùng không một chút bối rối, và trả lại những miếng đòn cũng bất ngờ và mau lẹ chẳng khác Mạnh Hùng.

Mạnh Hùng càng đánh càng sừng sốt, vì thầy chàng trai sử dụng kiếm pháp cực kỳ ảo diệu, không giống như các tay kiếm Việt Nam hay Trung Quốc.

Đó là loại kiếm pháp của những tay kiếm khách giang hồ lỗi lạc được đặc truyền trong môn phái nào đó. Lôi đánh tuy phóng túng, ngang tàng, nhưng thực là điêu luyện và không hề rối loạn.

Mạnh Hùng chợt nhớ đến kiếm pháp của Bạch y kỳ nữ.

Chàng trai áo xanh này trong đường kiếm rất có nhiều điểm giống cô gái áo trắng ở An Tượng. Từ lối ăn mặc đến các chiêu thế võ công, rõ ràng phảng phất một cái gì giống Bạch y kỳ nữ lắm.

Tuy nhiên, nếu họ giống nhau lối ăn mặc và kiếm pháp thì họ lại khác nhau ở lĩnh vực hoạt động.

Hiện thời chàng trai áo xanh này đang là một thủ lĩnh đoàn quân do thám Xuyên Sơn, tất nhiên là một kẻ thù, không thể là bạn. Còn Bạch y kỳ nữ tuy giống chàng trai áo xanh này, nhưng lại đang sát cánh với ta trong chiến đấu, như thế là bạn chứ không phải kẻ thù.

Những thắ c mắ c cứ miên man trong ý nghĩ, làm cho Mạnh Hùng thêm rắ c rồ i.

Chàng thay đổi kiế m pháp đã nhiề u lâ ãn, nhưng vẫn chưa làm cho địch thủ nao núng. Những đường kiế m kỳ diệu, ác hiểm nhấ t của chàng đê ù chưa áp đảo lưỡi gươm trường của chàng trai áo xanh. Trái lại, càng đưa ra những thê ấ võ bí hiểm, càng bị đố i phương vô hiệu hóa.

Dù vậy, Mạnh Hùng vô ãn là một tay đàn anh về ấ kiế m pháp trong vùng Tây Sơn lại là một võ tướng đã từng giao đấ ầu, rèn luyện trong truyề ãn thố ng kiêu hùng của nòi võ sĩ, chưa từng chịu nhường bước một ai, nên chàng vẫn ào ạt tá ãn công không hê ãn nản chí. Tên áo xanh vẫn bình tĩnh chố ng đờ không chịu thua.

Hai người xoay tròn quanh nhau, kẻ tiế ãn người thoái, hai lưỡi thép bật lên một điệu nhạc quái gở.

Lâm Bình Tường đứng bên ngoài, nhận xét từng lố i đánh, theo dõi từng chiêu thê ấ, lúc thì cau mày, lúc thì mím môi... tuy nhiên, hai bên giao đấ ầu với nhau hơn trăm hiệp mà vẫn không thấ y hơn thua.

Chàng rút kiế m câ ãm tay, hăm hờ nói:

- Anh Mạnh Hùng! Hãy lui ra nghỉ tay để tiể đệ nói chuyện với tên này một chút! Anh đánh theo lố i mã thượng quá không nên. Đố i với những đứ a gian manh này không nên để lòng thương xót.

Mạnh Hùng chưa kịp đáp, bỗng nghe có bước chân thình thịch chạy đế ãn. Và tiế p đó có ba bóng người từ bên kia bờ đê tiế ãn sang, lại có giọng reo vang:

- Đây rồ i! Mạnh Hùng và Bình Tường đây rồ i!

Ba người vừa đến nơi là An Khôi, Vĩnh Khương, Thế Phương. Họ là những người trong nhóm Tây Sơn ngũ hùng.

Tất cả đều rút kiếm vây người áo xanh vào giữa.

- Anh em ơi! Hãy bắt cho được tên này. Hắn là thuộc hạ của Nguyễn Thân, tên thủ lĩnh đội do thám Xuyên Sơn đó.

Tức thì thế trận thay đổi hẳn. Trước đây chỉ có lưỡi kiếm chọi nhau với gươm trường, bây giờ chỉ có một gươm trường mà có đến bốn lưỡi kiếm vây bọc phản công.

Chàng trai áo xanh nghiêng rặng, mím chặt đôi môi, lông mày dựng ngược lên, đôi mắt sáng quắc những tia lửa hiểm ác. Hắn múa thanh gươm dài quanh mình, tung hoành ngang dọc để tìm chỗ hở nhưng bốn lưỡi kiếm liên minh tuyệt hảo, xoắn lấy lưỡi gươm dài của hắn, làm cho hắn chỉ còn sức đỡ gạt, không còn sức phản công. Bỗng hắn kêu lên một tiếng "Ái chà!". Rồi lăn xuống đất một vòng.

Cả bốn chàng hiệp sĩ đều ngừng tay kiếm. Người nào cũng tưởng địch thủ đã bị thương, một trong bốn lưỡi kiếm đã đâm trúng hắn.

Nào ngờ, nhân lúc mọi người ngừng tay, hắn vùng dậy nhanh như chớp, chạy vút về chùa Sư Nữ ở chân núi.

Sự việc xảy ra nhanh quá khiến không ai kịp đề phòng.

Tất cả bọn Tây Sơn ngũ hùng đều lao mình đuổi theo, nhưng chàng trai áo xanh đã bỏ xa cách họ hơn mười bước.

Rồi bóng người áo xanh đánh thoát một cái đã mất dạng, không còn thấy đâu nữa. Bây giờ ánh trăng đã khuất ở non Tây. Mọi vật trở về với bóng tối u tuyền trong hoang vu, tĩnh mịch.

Mạnh Hùng dừng bước lại nói với mọi người trong bọn họ:

- Nó trớ n mấ t rô`i! Đi theo nữa cũng chẳng ích gì đâu.

Năm anh em dừng chân lại, đi ngược về` phía bờ đê. Mạnh Hùng hỏi Bình Tường:

- Hiê`n đệ có bắ`ng chứng gì nghi hắ`n là Lý Lạc Hoa, thủ lĩnh đội quân do thám? Thê` Phương, anh chàng nho sinh trong Tây Sơn ngũ hùng đáp:

- Cầ`n gì bắ`ng chứng! Cứ như hành động chỉ huy của những tên võ sĩ trong quán rượu lúc nầy, và trình độ kiế`m pháp của nó thì cũng biế`t ngay nó là một môn đệ nổi tiế`ng của phái võ Mỹ Đức rô`i. Mà Mỹ Đức chỉ có một tay kiế`m lợi hại là Lý Lạc Hoa thôi.

Mạnh Hùng lắ`c đầ`u:

- Chưa chắ`c! Trong việc này cũng có nhiê`u nghi vắ`n, chúng ta không nên vội vàng phỏng đoán.

Quách Vĩnh Phương tỏ vẻ bực bội cãi:

- Tại sao chúng ta không đoán rắ`ng tên thủ lĩnh đoàn quân do thám Xuyên Sơn và cô gái áo trắ`ng An Tượng kia là hai đệ tử cùng theo học một thầ`y. Bởi vì kiế`m thuật hai người này giồ`ng nhau.

Mọi người đầ`u "A" lên một tiế`ng. Bùi Thê` Phương nói:

- Có thể như thê` lắ`m! Nê`u vậy tại sao mỗi người lại theo đuổi một chí hướng khác nhau. Lý Lạc Hoa lại đi theo tên tay sai Nguyễn Thân, còn Bạch y kỵ nữ thì đi theo quân cầ`n vương, yểm trợ triề`u đình?

Mạnh Hùng lắ`c đầ`u:

- Ôi! Nếu quả sự việc như thế thì bên trong chứa đựng nhiều tình tiết rất kỳ.

Quách Vĩnh Phương nói:

- Cứ như lời ăn mặc của Bạch y kỳ nữ và tác phong kiêu hùng của chàng áo xanh, biết đâu họ là một cặp uyên ương ngang trái trong một sự môn.

Câu nói này làm cho Mạnh Hùng nở to đôi mắt, bật ra một tiếng thở dài não nuột. Chàng nói:

- Không thể nào là một đôi uyên ương được. Vì tâm tư mỗi người đi một nẻo.

Quách Vĩnh Khương mỉm cười, nhìn Mạnh Hùng nói:

- Tôi nói là loại uyên ương ngang trái mà! Đã ngang trái thì xảy ra bất kỳ ở tình huống nào. Tại sao lại không được.

Lâm Bình Tường xen vào:

- Thôi thôi! Nhiệm vụ của chúng ta đâu phải đi làm cái việc khám phá tâm tình giữa trai gái, hay tìm hiểu những đôi uyên ương ngang trái. Nếu cứ phỏng đoán như vậy nữa có thể đi quá xa. Giờ đây chúng ta nên tìm phương kế để đối phó với đội quân do thám Xuyên Sơn của kẻ địch.

Thế Phương nói:

- Đêm đã gần tàn. Chúng ta nên tìm chỗ nghỉ ngơi để dưỡng sức.

Đoàn Tây Sơn Ngũ hùng thông thả tiến lên bờ đê trở về hướng bên đò cây Muồng ở đó có các cơ sở liên lạc với các đội quân chủ lực của triều đình.

MỘT CUỘC SĂN ĐUỔI TRONG RỪNG SÂU

Theo dọc con sông Côn, ngược về phía Đông Phò, năm con ngựa mang trên lưng năm chàng kỵ mã phi nước kiệu trong hoàng hôn. Năm người kỵ mã đó chính là nhóm Tây Sơn ngũ hùng. Họ đang đuổi theo đoàn quân do thám Xuyên Sơn của Nguyễn Thân đang đi lùng bắt bà mẹ của vị anh hùng Mai Xuân Thưởng.

Khi biết âm mưu của Nguyễn Thân, các tướng lĩnh trong lực lượng của vua đã đem cụ bà giấu trong vùng cao nguyên, một nơi bí mật để chúng khỏi tìm bắt, nhưng đoàn do thám Xuyên Sơn này vẫn quyết tâm vào rừng sâu để tìm bắt.

Nguyễn Thân nhắm không thể tiêu diệt nổi lực lượng của vua ẩn náu trong rừng, nên đã thi hành kế sách của Tào Tháo thời Tam Quốc, bắt mẹ để dụ con ra đầu hàng.

Trong đám năm người của Tây Sơn ngũ hùng ai nấy đều là ngũ dũng, chỉ có Bùi Thế Phương là một văn nhân yếu ớt, nhưng vì tình bạn và ý chí quyết tâm diệt địch nên được bốn người trong nhóm kết nạp để cùng nhau báo quốc.

Và bây giờ Bùi Thế Phương đã trút bỏ bộ quần áo thư sinh phong nhã, để nai nịt võ trang gọn gàng, vượt suốt trèo đèo, lác lác trên lưng ngựa, cố gắng để theo kịp chúng bạn.

Bốn người kia xem chừng như không có gì mệt mỏi, họ vẫn ra roi cho ngựa chạy đều đều.

Mạnh Hùng giơ roi chỉ về phía trước mặt:

- Chỉ còn độ sáu bảy dặm nữa chúng ta sẽ đến "Cây Dừa" nơi đây là chỗ có nhiều ghềnh thác rất khó đi. Dọc con sông Côn chỉ có nơi này là hiểm trở hơn cả.

Lâm Bình Tường nói:

- Cây dừa là tục danh của làng Vĩnh Thạnh. Nghe nói ở đây đất đai phì nhiêu, dân làng trồng trọt nhiều ruộng rẫy lắm mà!

Bùi Thê Phương nói:

- Nơi đó thổ dân đông đúc, trồng trọt rất nhiều đậu phộng và khoai lang. Do đó dân chúng còn lưu lại câu hát ru em:

"Củ lang Đông Phó, đậu phộng Hà Nhung,

Chàng bòn thiếp một để chung một gùi.

Chẳng qua duyên nợ sứt sùi,

Hay vầy ta bỏ cái gùi ta đi..."

Rồi lại có câu hát ru em đáp lời:

"Chim kêu dưới suối Từ Bi,

Nghĩa nhân còn bỏ luận chi cái gùi"

Mạnh Hùng vỗ đùi reo lên:

- Hay quá! Đúng là một văn nhân! Anh ta thuộc rất nhiều dân ca ở địa phương này.

Quách Vĩnh Khương nói:

- Căn cứ vào những câu dân ca đó thì thời xưa ở đây cũng có xảy ra nhiều mâu thuẫn tình sử lắm chứ!

Lâm Bình Tường nói:

- Chuyện tình sử thì thời nào chẳng có. Con người từ thời xưa đã sống thì đã biết yêu đương rồi!

Vó ngựa rẽ lên trên đường sỏi rào rạc! Mọi người lại thúc ngựa chạy nhanh hơn. Dòng sông Côn uốn khúc giữa ngàn cây cao cả. Càng ngược lên thượng lưu, nước sông càng chảy xiết, bọt sóng trắng phau lôi những thân gỗ mục trôi băng băng về xuôi...

Bờ sông rừng hoang vắng chỉ có con đường nhỏ lách qua những đám cỏ lau mọc cao ngang đầu, những gốc đa già vạm vỡ, lá reo lách bạch trong gió chiêng như tiếng sóng đại dương.

Lâm Bình Tường bỗng gò ngựa lên tiếng:

- Hình như có chiếc cầu gỗ bắc ngang một khe suối ven sông.

Mạnh Hùng đáp:

- Đúng rồi! Chúng ta sẽ vượt qua chiếc cầu đó trước khi sang sông. Ở rừng, nơi các con suối hẹp thường có cầu gỗ.

Cả bọn người ngựa đã tới gần cầu. Dòng suối nơi đó tuy hẹp nhưng trũng hẳn xuống như lòng vực, nước chảy cuộn cuộn như thác lũ. Chiếc cầu bắc ngang tuy bằng gỗ, nhưng cũng khá kiên cố. Bên trên có lót những tấm ván dài. Cầu rộng chừng ba bộ, hai bên có tay vịn.

Lâm Bình Tường thúc ngựa qua cầu trước tiên. Bùi Thế Phương cũng dong cương tiến tới đằng sau.

Bỗng bên dưới gầm cầu, từ bụi lau sậy rậm rạp bên ven sông, một con thuyền nan lướt ra, rẽ sóng trôi xuôi, trên thuyền chỉ có một người lái đò, mình khoác áo toại lá phủ kín thân mình, đầu đội

chiếc nón rộng vành, nên không thấy rõ diện mạo và y phục bên trong. Người đó tay cầm cây sào giơ cao lên, như vậy gọi đoàn kỵ mã, và nói giọng lạnh lạnh:đ

- Cẩn thận nhé! Hãy xuống ngựa dắt qua cầu! Cầu gãy bây giờ.

Bùi Thế Phương vừa kịp gò cương thì Lâm Bình Tường vừa đến giữa cầu. Nghe một tiếng quát lớn, tiếp theo có tiếng "Rắc! Rắc!" nổi lên, toàn thể chiếc cầu vặn mình rung chuyển, rồi chiếc cầu sụp xuống gãy làm đôi.

Trong lúc nguy hiểm, Lâm Bình Tường giật mạnh dây cương, thúc bừa con ngựa nhảy qua. Con ngựa chồm lên, há t tung hai chân trước ngang mặt, bằng mình nhảy vọt sang bên kia.

Cả hai khúc cầu đều rơi xuống dòng sông, nhưng may sao, con ngựa của Lâm Bình Tường nhảy thoát giữa những tiếng reo vui mừng còn kèm ngựa ở bên kia cầu.

Mạnh Hùng kinh ngạc, vội xuống ngựa dắt đến chân cầu xem xét bỗng chàng la lên:

- Chân cầu bị chặt đứt chứng tỏ không phải ngẫu nhiên, mà có người ám hại chúng ta đó.

Mọi người trực nhớ tới tiếng quát của người lái đò lúc nãy. Người lái đò với chiếc thuyền con đã mât hút sau những bụi cây um tùm ở một quãng sông uốn khúc.

Quách Vĩnh Khương cầu nhau:

- Nhất định có một kẻ ám hại chúng ta rồi. Nhưng sao người lái đò kia biết trước mà lưu ý chúng ta đề phòng? Người lái đò ấy là ai vậy?

Mạnh Hùng trậ̀m ngậ̀m suy nghĩ. Chàng có cảm giậ́c như đã nghe giọng nói của người độ́ một lận rội! Tiệ́ng quậ́t lạnh lạnh ậy có một âm hưởng quen thuộc! Chàng nhớ đệ́n Bạch y kỵ nữ.

Chợt có tiệ́ng Vĩnh Khương reo to:

- Kia! Lại có một chiệ́c đò nữa trong bụi lau.

Ngay dưới gậ̀m cậu, trong bụi lau ở ven bờ sông vặ́ng, quả nhiên có một chiệ́c thuyệ̀n bợ̉ không buộ̣c vào một gộ̀c cậy, không người lái, nhưng có đủ sào chộ́ng và mái chèo. Đó là một con đò dùng đệ̉ sang ngang của thộ̉ dân trong vùng.

Quách Vĩnh Khương reo mừng nói:

- Chúng ta hãy dặ́t ngựa xuộ́ng bệ̣n và nhân tiện sang sông bặ́ng con đò này. Cả người lẫn ngựa lận lượt chuyệ̉n sang.

Con đò không lớn lặ́m, chỉ vừa đủ qua một người một ngựa. Mạnh Hùng đóng vai người chộ́ng đò. Lòng sông tuy hẹp, nhưng nước chảy mạnh, nên mỗi chuyệ̉n đò sang ngang cũng rậ́t công phu.

Mai Thệ̣ Phương sang chuyệ̉n đậ̀u tiên, chàng bước lên bờ, tươi cười nói với Lâm Bình Tường:

- Xin có lời mừng cho hiệ̀n hữu. Một mình một ngựa bay vọt qua cậu chặ́ng khác Lưu Bị ngày xưa cùng con Đích Lô vượt qua Bàng Khê.

Lâm Bình Tường nói:

- Dù lúc ậy không bay qua đượ̣c khúc cậu gặ́y thì bặ́t quá tôi cũng chỉ rơi xuộ́ng độ́ tặ́m mát một trận là cùng.

Bùi Anh Khôi sang chuyên đề cuối cùng. Chàng vừa cặp bê n thì Mạnh Hùng đã cẩn thận dìm thuyền xuống nước giữa một khóm lau.

Lâm Bình Tường dắt ngựa đến cạnh Bùi Thế Phương, nói:

- Cuộc săn đuổi đoàn do thám Xuyên Sơn đã bước vào giai đoạn quyết liệt. Những kẻ chặt cầu mưu hại chúng ta chính là đoàn do thám Xuyên Sơn đó. Chúng lần quật đầu đây, và đột kích chúng ta không biết lúc nào trên khắp các nẻo đường rừng núi.

Lâm Bình Tường vừa dứt tiếng thì nghe tiếng gió vù vù bay vèo qua tai. Chàng vội cúi đầu xuống và nhanh như chớp rút kiếm gạt ba mũi tên liên tiếp bắn tới.

Tiếp theo, từ bên phía lùm cây từng loạt tên vun vút bay tới như mưa rào nhả vào năm kỵ sĩ.

Lâm Bình Tường hét to:

- Anh em! Dồn ngựa vào giữa, chúng ta đứng xung quanh đỡ tên.

Năm con ngựa bị dồn sát vào một lùm cây rậm để tránh tên. Cả năm người trong bọn Tây Sơn ngũ hùng đều tuốt kiếm cầm tay đứng dựa lưng nhau thủ thế.

Tuy nhiên, vị trí của họ đang đứng rất bất lợi. Dọc theo bờ sông này chỉ lác đác vài bụi rậm, không có cây to, nên bọn họ cả người lẫn ngựa ngẫu nhiên thành một mục tiêu trở ngại giữa vùng sông núi hoang vu.

Tuy vậy, bao nhiêu mũi tên vèo vèo bay đến đều bị bốn thanh kiếm báu đánh bật xuống, rơi la tả, không thể nào xuyên qua ánh thép ấy.

Bố n chàng thanh niên võ sĩ quấ c mắ t lên nắ y lửa, vừa đỡ tên cho mình vừa che chở cho bắ y ngựa, không một chút sơ hở.

Những mũi tên hung hắ ng bay đứ n từng loạt liên tiế p. Tiế ng gió rít ghê rợn trong không gian như tiế ng lụa xé.

Anh chàng Bùi Thế Phương vớ n là một anh chàng thư sinh, chưa từng tiế p nhận cung kiế m, nên sợ hãi nép mình vào trong đám ngựa, tưởng chừng như những mũi tên bắ t kia đang cố tình tìm anh ta gắ m vào thịt.

Chợt có tiế ng Lâm Bình Tường thét:

- Anh em lưu ý! Hế t loạt tên này có lẽ chúng xuấ t hiện bao vây. Chúng ta hãy chuẩn bị đánh xáp lá cà.

Mạnh Hùng nói tiế p:

- Tên bắ n từ phía bờ sông bên kia nhiề u hơn. Có lẽ chúng định truy kích chắ ng?

Bồ ng Lâm Bình Tường hét lên:

- Trong lùm cây kia có bóng người! Các anh cứ thủ thế nơi đây để tôi đi đuỏi bắ t chúng.

Vừa nói vừa múa tít thanh kiế m, gạt những mũi tên trước mặt, vừa xông lên nhắ m những lùm cây rậm cách đó chừng vài chục bước chạy thẳng đứ n...

Quách Vĩnh Khương vội gọi lớn:

- Anh em! Cẩn thận đầ y! Cúi đầ u xuồ ng!

Nhưng Lâm Bình Tường vẫn hắ m hở tiế n lên, lưỡi kiế m vung tròn trước mặt che kín toàn thân như một chiế c mộc.

Hai mũi tên bay đến: "Veo! Veo!".

Lâm Bình Tường vội cúi xuống. Hai mũi tên lướt qua! Đồng thời hai mũi tên nữa lướt qua tiếp theo lao tới từ phía bụi cây trước mặt, nghe rõ cả tiếng giăng cung "tanh tách".

"Soạt".

Một làn kiếm của chàng gạt cả hai mũi tên lao xuống đất. Chàng biết rõ trước mặt chàng cách chừng năm bước hiện có một kẻ thù.

Lâm Bình Tường bèn nhảy tới sát bụi cây trước mặt. Một dây cung bật nghe "tách" một tiếng và một mũi tên lao vù vào ngực chàng. Lâm Bình Tường khẽ nghiêng mình đưa nhẹ tay trái bắt lấy mũi tên rồi giả vờ kêu lên một tiếng "ô ỉ" ngã gục xuống nhưng tay phải chàng vẫn nắm chặt chuôi kiếm đợi chờ.

Từ trong khóm cây rậm, một bóng người mặc áo màu chàm, tay cầm mã tấu, nhảy lặn xả đến, phóng mũi dao chém bổ xuống đầu Lâm Bình Tường.

Người ta chỉ nghe một tiếng "choang!" lưỡi mã tấu bắn lên cao, và tên áo chàm lặn đi một vòng. Lâm Bình Tường đã đứng phắt dậy lia nhanh lưỡi kiếm vào cổ đối phương.

Một tiếng hét rùng rợn! Trong bóng tối, lò mò, người ta trông thấy rõ ràng một tia máu vọt lên đỏ thắm.

Quang cảnh ấy diễn ra trước mắt mọi người dù trong khoảnh khắc, nhưng thực rõ ràng không thiếu một chi tiết.

Lâm Bình Tường mỉm cười quay lại nói với Bùi Thế Phương:

- Bắt đầu bắt đi một kẻ thù.

Giữa lúc đó, Bùi Thế Phương bỗng rú lên một tiếng, mặt tái nhợt, ôm vai nhăn nhó. Thì ra trong lúc sơ ý, Bùi Thế Phương bị một mũi tên cắm phập vào vai bên phải làm cho chàng không né kịp.

Nhưng đó cũng là mũi tên cuối cùng. Trong không gian tiếng gió rít bỗng im bật. Một tiếng còi ngân dài vang lên lạnh lạnh giữa núi rừng bát ngát báo hiệu địch quân đã rút lui, chỉ để lại một xác chết gập n bụi cây rậm còn đẫm máu do Lâm Bình Tường vừa hạ sát.

Mạnh Hùng vội chạy lại, đỡ Bùi Thế Phương dậy, nhưng tai vẫn nghe tiếng động trong không gian, đề phòng những mũi tên bất ngờ có thể bắn đến.

Lâm Bình Tường nhẹ tay rút mũi tên ra. Một dòng máu rỉ theo mũi tên chảy đỏ loang trên vai Bùi Thế Phương, nhưng chỉ thoáng mắt, máu đỏ đã trở thành bầm tím lại.

Mạnh Hùng thốt kinh la to:

- Nguy rồi! Tên có tâm thuốc độc!

Vết thương tuy không sâu lắm, có lẽ từ đằng xa bắn tới, chỉ găm sâu độ một lóng tay, nhưng khi vừa rút tên ra, Bùi Thế Phương rùng mình, nhắm nghiền đôi mắt lại, và từ từ thêm thiếp như ngất lịm đi.

Mạnh Hùng cầm mũi tên xem xét và hỏi:

- Đích thị tên này có tâm thuốc độc rồi! Anh em mau vực Bùi Thế Phương lên ngựa để chở đi cứu cấp.

Chàng dùng kiếm cắt đứt một mảnh áo cột rít vết thương cho người bạn mà nét mặt đau đớn vô cùng. Chàng lẩm bẫm:

- Buộc tạm cho cầ m máu mà thôi! Giữa đường này không có gì để giải độc.

Rô i chàng đưa mắ t nhìn quanh, nói tiế p:

- Chúng ta phải đem Bùi hiề n đệ đế n một trạm nghỉ chân gầ n nhấ t để tìm phương cứu chữa. Tôi biế t thứ thuố c độc này mạnh lắ m. Chậm một tiế ng đô ng hồ nử a có thể nguy đế n tính mạng.

Lâm Bình Tường nói:

- Kẻ thù chúng ta rút lui rô i! Ta nên lên đường cho sớm. Tôi biế t tiế ng còi vừa rô i là lệnh rút lui của tên thủ lĩnh đoàn do thám Xuyên Sơn đó.

Vừa nói Lâm Bình Tường vừa bước đế n bên chỗ Bùi Thê ́ Phương đỡ Bùi Thê ́ Phương nắ m ngang trên mình ngựa, để cho Quách Vĩnh Khương dắ t đi, còn bồ n người khác cùng lên ngựa đi theo sau.

Lâm Bình Tường dong cương đi sát với Mạnh Hùng vừa lúc cả đoàn người ngựa năm con của bọn Tây Sơn ngũ hùng tiế n qua xác ché t của tên võ sĩ do thám.

Mạnh Hùng thúc ngựa vượt lên trước, và nói:

- Có nên ném xác này xuô ng sông không?

Anh Khôi chép miệng nói:

- Thôi! Mặc kệ nó! Chúng ta đi nhanh không nên để mắ t thì giờ. Nế u nó là một tên trong đoàn do thám Xuyên Sơn thì đã có đô ng đội nó lo, nghĩa là chúng nó sẽ lột bộ quầ n áo màu chàm và ném xác xuô ng sông.

Lâm Bình Tường nhìn xác chết cho đến khi đoàn người ngựa vùn vụt khuất sau lùm cây, chàng mới cao giọng nói:

- Các anh nói đúng lắm! Chính chúng ta đang bị đoàn do thám Xuyên Sơn của địch theo dõi, không còn hoài nghi gì nữa, vì tên giặc vừa thiệt mạng đúng là tên võ sĩ đã cùng tôi giao đấu tại tửu quán ở gần bên Cây Muồng.

Mạnh Hùng gật đầu nói:

- Hay lắm! Hiện để đã lập công đầu trong cuộc săn đuổi này. Nhưng tới đây còn rất nhiều gay go! Chúng ta phải luôn luôn đề phòng để đối phó với âm mưu của chúng.

Lâm Bình Tường nói:

- Tên căm đầu đoàn do thám Xuyên Sơn không phải tay vừa. Nếu nó đích thực là Lý Lạc Hoa thì võ công cao diệu lắm!

Bổng Quách Vĩnh Khương cau mày nói:

- Vừa rồi chúng ta giết được một quân thù, nhưng ta lại để cho một người bạn bị thương. Như vậy chưa thể gọi là ta đã thắng thế.

Chàng chột gò cương kiềm ngựa lại, trong lúc Bùi Thế Phương rùng mình, toàn thân run rẩy, và ôm ngực mửa ra một ngụm máu tươi. Dòng máu từ từ chảy xuống hai bên mép chàng thư sinh từng đám bọt trắng xóa.

Mạnh Hùng kêu lên:

- Chết độc bất đầu ngấm vào cơ thể! Chúng ta đau xót quá! Anh em hãy phóng ngựa nhanh lên để chúng ta tìm nơi chuyên chữa.

Bùi Anh Khôi hoảng sợ nói:

- Chết rồi! Trong rừng còn có cách gì cứu chữa cho anh Bùi Thế Phương không?

Mạnh Hùng cố giữ giọng bình tĩnh:

- Bây giờ có cứu chữa cũng vô ích! Giữa đường làm gì có thuốc giải độc. Thế nào cũng tìm vào làng của bọn thổ dân mới được. Tôi biết gần đây có một làng nhỏ, trong chuyến đi lần trước tôi đã ghé qua. Ở đó có một người thổ dân chuyên hái lá cây trong rừng. Chắc chắn hẳn có thể chữa được vết thương cho Phương hiền đệ.

Mọi người đều yên lặng, không ai nói gì nữa. Tuy nhiên, ai nãy đều xót xa trước bệnh tình của Bùi Thế Phương. Việc lo lắng của họ bây giờ còn có cách là thúc ngựa đi cho nhanh đến ngôi làng người thổ. Họ không còn tiến theo dọc bờ sông mà băng qua ngàn cây hoang vắng.

Mạnh Hùng đi trước dẫn đường, rẽ vào con đường nhỏ, xuyên qua những cánh rừng lượn quanh qua một trái đồi thoải.

Nắng đã tắt hẳn. Buổi chiều trong rừng bỗng trở nên mù mịt, âm u.

Vượt khỏi ngọn đồi thứ hai, Mạnh Hùng chỉ tay về phía trước:

- Đến nơi rồi! Đây là bản thượng du, làng của người Ba-Na, một làng nhỏ nhất và nghèo nhất ở vùng này.

Lờ mờ trước mắt mọi người hiện ra một túp nhà sàn lẩn bên những khóm tre rừng cao vút.

Lâm Bình Tường hỏi:

- Làng thượng du sao? Tại sao chỉ có một túp nhà sàn vậy?

Mạnh Hùng nói:

- Không! Ở đây có tất cả mười tám túp nhà sàn! Riêng nhà này là của người thầy rừng, ở biệt cư, xa những thổ dân cùng một xóm.

Quách Vĩnh Khương nói:

- Vậy chúng ta còn chờ gì mà không xuống ngựa?

Mọi người gò cương, buộc ngựa vào khóm tre bên cạnh nhà, trong lúc đó Mạnh Hùng trèo lên một cây thang gác, đập tay vào phen vách, gọi:

- Có khách xa đến đây!

Cánh cửa phen nâng lên. Một người thổ tay cầm một lửa nhựa trầm, bước ra soi vào mặt Mạnh Hùng.

Mạnh Hùng thân mật hỏi:

- Ông thầy quên tôi rồi sao? Tôi là Mạnh Hùng dạo nọ đi buôn ngựa có đi ngang qua đây và đã nghỉ nhờ ở nhà này một đêm.

Ông thầy rừng như nhận ra khách quen, ra hiệu mời mọi người vào, nới thêm ánh lửa cho sáng và lạng lẽ lạy trên trần nhà một chiếc chiếu mới, trải ra căn giữa, mời khách.

Quách Vĩnh Khương đem Bùi Thế Phương đặt nằm trên chiếu. Mạnh Hùng nói với người thầy rừng:

- Ông thầy à! Chúng tôi có một người bạn bị tên có tâm thuốc độc, nguy cấp lắm, nên đến đây nhờ ông thầy cứu chữa. Chết độc đã ngấm vào cơ thể từ lúc mặt trời chưa lặn.

Ông thầy rừng đưa mắt nhìn quanh một lượt, như khám xét bệnh tình của Bùi Thế Phương, trong lúc đó Bùi Thế Phương vẫn

nhắm mắt nhắm yên.

Thầy rừng liền quỳ xuống một chân, lấy ngón tay trở ấn vào trán Bùi Thế Phương, miệng hỏi bằng tiếng Kinh:

- Trúng tên ở vai à? Có giữ lấy mũi tên không?

Quách Vĩnh Khương vội đáp:

- Có! Mũi tên đây! Kẻ bắn tên này là đội quân do thám Xuyên Sơn của Nguyễn Thân.

Vừa nói, chàng vừa rút mũi tên đưa ra, mũi tên dài và cứng, mà chàng đã cẩn thận bọc vào một mảnh vải, giắt trên thắt lưng.

Người đàn ông thô cầm lấy mũi tên xem rất kỹ lưỡng, đoạn ngẩng đầu lên nói:

- Thứ tên này bọn Sơn Đông mãi võ ở bên Trung Quốc thường dùng. Còn thứ thuốc độc tẩm ở đầu mũi tên thì chưa biết là loại gì. Nhưng nếu là của người đi rừng chèo thì đây là loại vỏ cây "Phà chày" ngâm lấy nước. Để tôi thử xem.

Người thầy rừng vùng đứng lên, bước đến một góc nhà thò vào một chiếc gùi lấy ra nhiều thứ vỏ cây, lá cây và rễ cây.

Đoạn, ông ta giã một mớ lá, đập vào vai Bùi Thế Phương, rồi đoạn ngâm một mớ rễ cây vào nước, đưa cho Quách Vĩnh Khương đổ vào miệng Bùi Thế Phương uống.

Mọi người im lặng, hôì hộp đợi chờ...

Một lúc sau, bỗng thầy ngục Bùi Thế Phương phồng lên, chàng thở ra một tiếng "phào" và đôi mi hơi rung động.

Cả bọn mừng rỡ, ngồ`i xung quanh Bùi Thê` Phương theo dõi từng biê`n chuyển trên nét mặt nạn nhân.

Tự nhiên, mọi người bỗng thấ`y kính mê`n và cảm phục người thầ`y rừng của làng Ba-Na.

Đế`n lúc này Bùi Anh Khôi mới đề`y nhận xét người thầ`y rừng này có cử chỉ của một lang y chân chính và tận tâm. Tuy đó cũng chỉ là một người đàn ông trạc bô`n mươi, y phục màu chàm như tá`t cả các thổ dân khác ở miê`n sơn cước, nhưng với nét mặt hiê`n từ, nhân hậu, vẻ người trầ`m mặc, ít nói, cử chỉ khoan thai điề`m đăm, dáng điệu ân câ`n, chu đáo khiế`n cả bọn Tây Sơn ngũ hùng có cảm tình mật thiế`t, nhấ`t là khi thầ`y Bùi Thê` Phương chỉ nhờ một chén thuố`c mà đã sắ`p tinh dậ`y đượ`c.

Tuy nhiên, mọi việc chỉ diễn biế`n đế`n đó thôi. Bùi Thê` Phương hế`t mê man, nhưng vẫn nằ`m im, sắ`c diện vẫn như trước, chưa thay đổi.

Bọn Tây Sơn ngũ hùng vẫn tin tưởng đợi chờ, theo dõi từng cử chỉ của ông thầ`y rừng khi khám xét bệnh nhân. Dáng điệu thân mật và bình tĩnh của người thầ`y thuố`c khiế`n mọi người vững tâm chờ đợi. Bỗng người thầ`y thuố`c thở dài, than:

- Nguy lắ`m! Đế`n bây giờ mà thuố`c vẫn chưa công hiệ`u thì thực lạ lùng. Mọi khi chấ`t độc ngắ`m vào cơ thể, chỉ câ`n một nắ`m lá kia đắ`p vào chỗ bị thương tức thì bệnh nhân thầ`y nhẹ người lập tức. Ngay cả các loài rắ`n độc cắ`n cũng có thể trừ đượ`c, thế` mà tại sao hôm nay thuố`c không công hiệ`u. Có lẽ thuố`c độc này chế` ở một chấ`t khác không phải rễ cây rừng.

Bầ`u không khí trở nên nặng nề` , đè`n lên lồ`ng ngực của mọi người. Không ai biế`t làm gì hơn, chỉ ngồ`i im nhìn người chủ nhà,

trong lúc đó người thầy thuốc chủ nhà nét mặt vẫn dăm chiêu, cúi mặt sát vào Bùi Thế Phương, rồi bỗng la lên:

- Đúng rồi! Đây là chất độc của Long diên hương trộn với cây "Xà gai" một thứ chất độc nguy hiểm nhất của nọc rắn.

Trán người thầy thuốc lấm tấm mồ hôi, anh ta than:

- Biết làm thế nào? Trong tất cả các thứ thuốc tôi hái ở vùng này không có thứ nào chữa được chất độc ấy cả.

Bùi Anh Khôi trở mặt hỏi:

- Vậy ông thầy biết ở đâu có thứ thuốc chữa được chất độc ấy chẳng?

Người thầy rùng chặm rãi nói:

- Thuốc thì có, nhưng loại đó ở cách đây rất xa. Đi lấy được đem về thì trễ mất. Bây giờ trời đã tối rồi! Nếu đợi quá nửa đêm bệnh nhân chết mất.

- Ông thầy cứ cho biết thuốc gì, ở đâu? Bọn chúng tôi dù khó khăn, khổ sở vẫn tìm được.

Người thầy thuốc thất vọng, lắc đầu:

- Vô ích! Không thể nào lấy đem về đây kịp! Đó là một loại cỏ mọc ở chân núi Hòn Yên vùng An Tượng...

Mạnh Hùng đang lắng nghe bỗng giật mình hỏi lại:

- Vùng An Tượng à?

- Phải! Đúng là vùng An Tượng! Chỗ đó là một hồ nước núi hiểm trở ăn thông với vùng Quang Hiến do một con đường xuyên sơn ở chân

Hòn Yên. Nơi đó chỉ có thổ dân Ba-Rai thường lui tới. Còn dân Ba-Na chúng tôi ít khi ra vào con đường đó.

Bố n chàng tuổi trẻ nhìn nhau. Họ cùng chợt nhớ tới người thiêu áo trắng. Người thiêu nữ ấy dỗi với Mạnh Hùng rất quen thuộc, và cũng không lạ gì dỗi với các anh em trong Tây Sơn ngũ hùng.

Nhưng làm sao tìm gặp được cô gái áo trắng đó?

Mạnh Hùng buột miệng nhả c lại:

- Thứ cỏ đó chỉ mọc ở vùng An Tượng nơi chân Hòn Yên! Quê hương của Bạch y ky nữ.

Mạnh Hùng vừa dứt tiếng bỗng có tiếng đập cửa dồn dập. Mọi người đều sửng sốt. Người chủ nhà chưa kịp đứng lên thì đã thấy cánh cửa bị đẩy sang một bên, và trước ánh lửa bập bùng sáng, xuất hiện một bóng người mình khoác chiếc áo toi lá, đầu đội chiếc nón rộng vành, từng bước đi nghe rột rạc.

Bố n chàng trẻ tuổi cùng kinh ngạc nói:

- A! Người lái đò ban chiều!

Người lái đò từ từ đưa tay cởi bỏ chiếc toi lá và chiếc nón lá rộng vành, để lộ một thân hình nhỏ nhắn, uyển chuyển trong bộ y phục màu trắng, có thêu kim tuyến, cổ áo và đôi cổ tay nổi bật lên những vòng bạc lóng lánh.

Đó là y phục của các thiêu nữ miền sơn cước mà cũng là y phục đặc biệt của cô gái miền An Tượng kỳ bí.

Trước cặp mắt kinh ngạc của mọi người trong căn nhà sàn hẻo lánh, Bạch y ky nữ xuất hiện đúng lúc mọi người đang khao khát mong chờ, làm cho nàng tăng thêm vẻ tôn quý.

Nàng tiến lên một bước, đứng ngay giữa nhà, cúi đầu chào mọi người, và hỏi bằng một giọng rất tự nhiên:

- Thưa quý vị! Trong nhà này hình như có một người bị trùng tên độc?

Quách Vĩnh Khương nghiêm nghị hỏi:

- Nhưng cô nương từ đâu tới? Và tại sao biết việc này?

Không đợi thiếu nữ trả lời, Mạnh Hùng reo lên:

- A! Kính chào Bạch y kỹ nữ!

Điều lạ lùng nhất là người thầy thuốc vừa trông thấy thiếu nữ đã reo to:

- A! Kính chào ân sư.

Mọi người nghe chủ nhà xưng hô như vậy ai nấy đều kinh ngạc. Trong lúc đó người chủ nhà quay sang giới thiệu với bọn Tây Sơn ngũ hùng:

- Cô nương này chính là thầy dạy tôi về môn kiếm thuật. Trước đây trong một lần tôi đi vào rừng hái thuốc gặp hổ dữ, không chống lại được, may gặp được cô nương đây cứu thoát và truyền cho tôi môn kiếm thuật đặc truyền. Do đó, ngày hôm nay tôi vẫn mang ơn, và tuy cô nương còn nhỏ tuổi, tôi vẫn kính trọng là một ân sư. Hôm nay vị ân sư của tôi đã đến đây thì mọi việc đều tốt đẹp cả.

Một tia sáng vui mừng trộn vào bầu không khí lạnh lẽo của núi rừng gây một niềm ấm áp.

Người chủ nhà bỗng đứng lên, chắp tay trước mặt thiếu nữ cung kính nói:

- Đệ tử không đủ tài để giải chấ t độc trong người nạn nhân, xin ân sư chỉ dạy.

Bạch y thiê u nữ hỏi:

- Nạn nhân ngộ độc gì vậy?

Người chủ nhà thưa:

- Đây là chấ t nọc rắ n "Long diên hương" trộn với cây "Xà ngải".

Thiê u nữ áo trắ ng cau mày:

- Ô` bọn này còn liên hệ với thầ y trò tên cụt tay Xả Thầu ở Buồ ng Tắ m. Chỉ có bọn này mới dùng chấ t "Long diên hương".

Người chủ nhà nói:

- Thưa ân sư, loại chấ t này chỉ có cỏ "hoàn sinh" ở chân Hòn Yên mới chữa đượ c. Chẳng biế t ân sư có mang theo không?

Bạch y kỵ nữ gậ đầ u:

- Loại thuố c đó bá phụ tôi đã ché thành viên mang theo mình phòng lúc câ n giải độc.

Vừa nói nàng vừa lắ y ra một viên thuố c trong chiế c túi vải, và bảo người chủ nhà:

- Na-Thòn! Ngươi lắ y viên thuố c này hòa vào chén nước đổ vào miệ ng nạn nhân.

Người chủ nhà đúng tên là Na-Thòn câ m viên thuố c hơn hờ nói với mọi người:

- Chỉ lát nữa thôi, nạn nhân sẽ nhờ viên thuố c này khỏi bệnh ngay. Ân sư tôi đã đế n đây thì không còn việc gì lo nữa. Thuố c này

có thể trị được mọi chấ t độc, trong tâ t cả mọi trường hợp trúng tên thuố c độc, ăn phải vị độc, bị rắ n độc cắ n...

Vừa nói Na-Thòn vừa lấ y bát mức nước, hòa viên thuố c và đổ vào miệng Bùi Thê ́ Phương uố ng. Đồ ng thời lại xúc một ít thuố c vào vế t thương trên vai.

Tấ t cả mọi người đê u im lặng đợi chờ với vẻ tin tưởng tràn đầ y.

Quả nhiên, chỉ một lúc sau, người ta thấ y Bùi Thê ́ Phương thờ phì phào, hơi thở đầ n đầ n đê u đặn và nước da trở lại màu sắ c như cũ. Tiế p đó, đôi môi mắ p máy, đôi mắ t từ từ mở ra nhìn mọi người. Chàng muố n chồ ng tay ngò i đây, nhưng Quách Vĩnh Khương đã đỡ chàng, nói:

- Bùi Thê ́ Phương ơi! Đã tỉnh hẳn chưa? Trong người còn mệt không?

Bạch y kị nữ vẫn đứng trước mặt mọi người, xen vào nói:

- Chấ t độc đã tan rồ i. Người nhiễm độc chỉ còn hơi choáng váng mà thôi, không đau đón gì nữa. Chồ c lát sức khỏe trở lại bình thường ngay.

Bùi Thê ́ Phương như đã nhớ lại mọi việc nhưng chàng không hiểu tại sao chàng lại đê n đây, nắ m nơi túp nhà sàn này, và có người thiế u nữ xinh đẹp đứng trước mặt.

Chàng đưa mắ t nhìn sô anh em trong Tây Sơn ngũ hùng, như hỏi ý kiế n.

Mạnh Hùng nắ m tay Bùi Thê ́ Phương nói:

- Hiề n đê vừa thoát ché t đó! Hiề n đê trúng tên độc đã ngắ t đi may nhờ có chủ nhân nhà này tận tâm săn sóc, và nhấ t là nhờ cô

nương đây chữa trị, dùng thân được giải cứu cho hiền đệ đó.

Người chủ nhà Na-Thòn nghe nói cúi đầu đáp:

- Việc giải cứu nạn nhân chính là tài năng của ân sư tôi, còn tôi chẳng có công lao gì trong việc này cả.

Mạnh Hùng nói:

- Cô nương đây chính là Bạch y kỳ nữ, người con gái đã sát cánh với chúng ta trong việc giao đầu vừa rồi trong quán rượu, chắc hiền đệ còn nhớ chứ?

Bùi Thế Phương gật đầu, chắp tay cảm ơn người con gái áo trắng.

Bạch y kỳ nữ vội nghiêng mình đáp lễ, đôi mắt sáng quắc ngược lên nhìn mọi người, nhưng đôi má nàng hơi ửng đỏ.

Chưa ai kịp nói thêm điều gì thì xa xa có tiếng động vang lại hòa cùng tiếng lá rừng xào xạc trong đêm.

Thiếu nữ áo trắng vừa lắng tai nghe, bỗng nàng rút thanh kiếm đang giắt sau lưng, mắt sáng lên, nói với mọi người:

- Có nhiều tiếng vọng lại gần đây. Đoàn quân do thám Xuyên Sơn đã theo dấu vết của ta kéo đến!

Tức thì bốn thanh kiếm của Tây Sơn ngũ hùng cùng rút ra một loạt. Người chủ nhà người thổ cũng lẳng lặng bước đến bên vách nứa rút ra một thanh mã tấu cầm tay, đứng trước mặt người thiếu nữ áo trắng nói:

- Đệ tử đợi lệnh! Xin ân sư truyền dạy.

Thiếu nữ nói:

- Hãy cùng với Tây Sơn ngũ hùng chiế' n đấ' u với bọn do thám Xuyên Sơn.

Nàng ra đê' n câ' u thang, bỗng quay đầ' u lại:

- Giặc đông lắ' m! Có cả kỵ binh! Ô' ! Chúng từ đâu tới mà đông đảo như vậy, lại có lẫn cả thổ dân!

Mọi người đê' u đổ ra ngoài cửa.

Từ phía xa xa, sau một đò' i núi hiện ra ánh đuô' c chớp chòn, đoàn người câ' m khí giới, cỡi ngựa đi trước, theo sau là đám đông người đi bộ, thoáng nhìn ai cũng đoán ra đó là những người thổ dân, trên tay đê' u câ' m dao, câ' m gậy.

Người câ' m đầ' u đoàn quân là một chàng trai mặc áo xanh, quầ' n lụa bạch, tay câ' m gươm trường, đương đưa tay trở về' túp nhà sàn của người hái thuô' c ở làng Ba-Na.

Bùi Anh Khôi cau mày:

- Đích là đoàn quân do thám Xuyên Sơn với tên thủ lĩnh Lý Lạc Hoa rô' i! Nhưng tại sao lại có những người thượng du theo sau. Dân làng này theo giặc à?

Na-Thòn nói:

- Đúng như vậy! Làng này phầ' n nhiê' u là những kẻ vong bản từ mọi miê' n đê' n cư ngụ, trong đó có người Kinh bị triê' u đình kế' t tội nên bỏ tro' n lên đây để tránh hình phạt. Chính vì thế' mà tôi không muô' n ở gầ' n chúng, nên sô' ng biệt lập chỗ này.

Quách Vĩnh Khương nói với Bùi Anh Khôi:

- Đại huynh là tay xạ thủ, cũng nên gửi trả lại vài mũi tên đã nhận của chúng lúc ban chiều! Và phát đầu tiên nên nhắm đúng tên thủ lĩnh của chúng!

Bùi Anh Khôi là một người có biệt tài về cung nỏ, nên lúc nào sau lưng chàng cũng mang theo một cánh cung và một giỏ tên có bịt đầu ng.

Anh Khôi hạ cung xuống nhưng không dùng tên của mình mà lấy mũi tên có tấm thuốc độc, do Na-Thôn giắt trên tấm vách khi xem xét vết thương của Bùi Thế Phương. Chàng lắp vào cung nhắm tên thủ lĩnh Lý Lạc Hoa đi đầu bắn tới.

Dây cung bật nghe "tách" mũi tên lao vào đêm tối. Và liền đó chàng trai áo xanh đi đầu bỗng hét lên một tiếng giờ hai tay lên trời, ngã nhào xuống đất.

Mũi tên cắm đúng vào vai hấn, cũng như lúc chiều, mũi tên ấy đã cắm đúng vào vai của Bùi Thế Phương vậy.

Nhưng đoàn người cỡi ngựa bỗng dạt về một bên, một kỵ sĩ khác từ dưới vọt lên phía trước, hoa liễu kiếm dài lấp lánh, ra hiệu cho mọi người tiến theo. Người kỵ sĩ đó mặc áo xanh, quần lụa bạch, và lạ lùng thay đến giờ này người kỵ sĩ đó mới hiện ra đúng là tên thủ lĩnh của đoàn quân do thám.

Bọn Bùi Anh Khôi và Quách Vĩnh Khương còn đang ngỡ ngàng thì dưới cầu thang đã có tiếng người thiếu nữ áo trắng vọng lên:

- Thôi! Làm rồi! Tên thủ lĩnh do thám đã cho một tên thuộc hạ mặc quần áo giống như hấn để phòng khi những lúc bất trắc. Tiếc quá! Phát tên thân diệu đó đã bắn sai đích!

Anh Khôi bực tức, rút thêm một mũi tên khác, giương cung lên, nhắm vào tên áo xanh thứ hai.

Nhưng mũi tên chưa bật ra khỏi dây chàng đã hạ cung xuống, vì phía đoàn người cỡi ngựa bỗng rẽ ngang, và cả người, cả ngựa tên áo xanh vọt biến mất sau những khóm cây. Trong lúc đó, tiếng nói của thiếp nữ áo trắng lại vang lên:

- Chúng bao vây ngôi nhà này! Xin quý vị hãy rời khỏi nơi đây và lên ngựa nghênh chiến! Đê phòng chúng dùng lửa đốt túp nhà sàn này.

Không hiểu giọng nói trong trẻo của cô gái áo trắng này có sức lôi cuốn như thế nào mà tất cả đều tuân theo.

Mạnh Hùng nhảy xuống chân cầu thang đã thấy thiếp nữ gọn gàng uy nghi trên lưng con bạch tuyết, con ngựa trắng như tuyết mà Mạnh Hùng đã từ biên giới đem về những ngày trước đây.

Thầy Quách Vĩnh Khương dắt Bùi Thế Phương đến cầu thang, Na-Thòn tiếp lại nói:

- Ở đây còn năm con ngựa, mà quý vị có thêm tôi nữa là sáu người. Vậy tôi xin để bệnh nhân ngờ i chung một ngựa, để các vị rảnh tay chiến đấu.

Quách Vĩnh Khương cảm động nhìn Na-Thòn lúc đó vẫn bình tĩnh, vành môi hơi mím lại, nhưng toàn thân có một dáng điệu gan dạ và cương nghị lạ thường.

Nhìn thẳng vào đôi mắt trung hậu của Na-Thòn, Quách Vĩnh Khương nói:

- Ông thầy nhât định theo chúng tôi chống lại quân giặc à? Ông thầy không sợ chúng báo thù?

Na-Thòn nói:

- Chúng báo thù sao được! Tôi là đệ tử Vũ Yên Linh, cô gái áo trắng đó! Ân sư tôi bảo tôi gia nhập vào lực lượng của quý vị để chiến đấu mà. Từ nay tôi là người của quý vị mãi mãi.

Vói cử chỉ rất nhanh nhẹn, Na-Thòn đỡ Bùi Thế Phương xuống thang để ngồi lên lưng ngựa, rồi chàng ngồi phía sau để bảo vệ.

Tuy nhiên, Na-Thòn tức khắc lại nhảy xuống, trèo lên cây thang chạy vào nhà, lấy chiếc gùi có đựng vỏ cây mang vào lưng rồi châm một môì lửa vào mái lá:

- Cho ngôi nhà này trở thành ngọn đuốc để soi rõ mặt kẻ thù.

Lửa bốc cháy bùng bùng sáng cả một bầu trời đêm.

Có tiếng Mạnh Hùng hét:

- Hãy lên ngựa mau! Giặc đến nơi rồi!

Cả năm người cùng nhảy lên yên một lúc.

Cô gái áo trắng mà Na-Thòn gọi tên Vũ Yên Linh cùng Mạnh Hùng cưỡi ngựa đi đâu. Na-Thòn chở Bùi Thế Phương đi giữa. Anh Khôi, Vĩnh Khương, Bình Tường đi tập hậu.

Tất cả theo con đường bọc quanh đồi núi tiến lên.

Giữa lúc ngôi nhà sàn của Na-Thòn bốc sáng thì xung quanh đoàn quân do thám Xuyên Sơn cũng đang bao vây, và tiếng reo hò nổi lên dữ dội.

Bỗng có tiếng trong đám quân giặc hét to:

- Hông rồi! Chúng đã thoát ra ngoài mục tiêu bao vây rồi!

Tức thì đoàn kỵ mã của địch đổi hướng.

Trước mặt Mạnh Hùng và thiêu u nữ áo trắng hiện ra một đoàn kỵ mã áo đen, mã tâu vung ngược lên, mặt mày dữ tợn như một hung thần, ác quỷ.

Mạnh Hùng quát lên một tiếng căm giận, trong lúc thiêu u nữ áo trắng vẫn cười khanh khách, tiếng cười vui vẻ và ngạo mạn vô cùng, ở trước mặt họ, xuyên qua ánh lửa rõ ràng là đám võ sĩ hỗn hợp trong đoàn quân do thám Xuyên Sơn.

Chúng chặn trước mặt Mạnh Hùng và Bạch y kỵ nữ.

Chưa hết, giữa lúc đó từ bên tả, từ bên hữu, từ phía sau, ngay trong các lùm cây rộng gần đó đều có bóng người xuất hiện, mã tâu cầm tay, dao dài sáng quắc, và đủ các loại vũ khí của dân làng.

Tức thì Mạnh Hùng rút lên lưỡi kiếm của chàng lao về phía trước, chém vào cổ ngựa của tên thủ lĩnh đoàn do thám. Nhưng có ba bốn thanh mã tâu vung lên, đỡ lấy thanh kiếm của chàng, đồng thời tên thủ lĩnh gò cương quay ngang mình ngựa, và trong nháy mắt, hấn đã tiến đến giáp đầu ngựa của Mạnh Hùng.

Con ngựa của Mạnh Hùng chồm lên, tránh thoát làn gươm ác liệt, và phát ra hai tiếng "Choang! Choang!" lưỡi kiếm của Mạnh Hùng đánh bật luôn hai mã tâu cùng một lúc.

Thế rồi, những con ngựa cùng quăn tròn lấy nhau, những lưỡi thép chạm nhau sang sảng, những tiếng quát tháo, reo hò hỗn loạn.

Cuộc giao chiến bắt đầu giữa một bọn sáu người với cả đoàn Xuyên Sơn do thám hợp nhau có lẽ hơn mấy chục người.

Anh Khôi, Bình Tường, Vĩnh Khương đã đánh bật được những địch thủ gần nhất, nhưng phần nhiều là những tên đánh bộ.

Lúc này mọi người mới thấy Na-Thòn là một tay kiếm lợi hại. Một lưỡi dao mã tấu của Na-Thòn chém bên tả, phạt bên hữu, đánh trước đỡ sau, vừa che chở cho Bùi Thế Phương vừa giao tranh với địch.

Bùi Thế Phương nằ m ôm cổ ngựa, núp dưới làn kiếm quan của Na-Thòn, chàng cảm thấy như có một bức tường kiên cố che chở vậy.

Giữa trận giao tranh bỗng vang lên một tiếng ngựa hí kinh hô n. Tiếng ngựa hí làm kinh động tất cả, làm cho những con ngựa khác sợ hãi, nhảy chồm lên. Đó là tiếng hí của con Bạch tuyết đang xông ra trận.

Con chiến mã này đã từng quen với những tiếng gươm dao xô xát. Giờ đây như đang ngửi mùi máu lửa, làm cho nó hăng lên, bồm dựng ngược, đuôi quất vun vút, và lao vào giữa rừng gươm.

Phải trông thấy thiêu nữ áo trắng đang xáp trận trên lưng con chiến mã oai phong kia, mới biết rằng người Bạch y kỳ nữ đó ngoài tài múa kiếm tuyệt luân, còn có tài xông pha trong đám loạn quân, giữa chiến trường đầy gươm giáo.

Trong trận xáp chiến với đội quân do thám Xuyên Sơn, hợp lực cùng đám thổ dân bị mua chuộc, một cuộc chiến tuy chưa mở rộng đến độ thiên binh vạn mã, nhưng cũng có đủ cả kỵ binh và bộ binh người thiêu nữ bạch y kia thực có dịp thi thố hết kiếm thuật và cái bản lĩnh phi thường của một tay kiếm khách giang hồ đã từng được rèn luyện trong truyền thống của môn phái võ công.

Nàng lướt thanh kiếm đến đầu, mã tấu và dao gậy đều bị gạt bắn ra đến đó. Con Bạch tuyết tung hoành, xung đột như một con chiến mã đã điêu luyện ngoài chiến trường. Có lúc nó chồm lên

ngoạm vào cổ ngựa đò i phương, có lúc nó hất tung đôi cẳng sau, đá những tên địch đánh lén.

Lúc đầu, tên thủ lĩnh đoàn quân do thám so kiếm với Mạnh Hùng, nhưng hai lưỡi thép mới chạm nhau vài hiệp thì Bạch y kỵ nữ đã lướt tới như một làn gió, tung kiếm đánh tách rời hai đò i thủ sang hai bên, và nghiêm nhiên nàng thay Mạnh Hùng, chính thức giao đầu với tên thủ lĩnh của đoàn quân do thám.

Tên thủ lĩnh đoàn quân do thám trông thấy thiêu nữ kêu lên:

- A! Giỏi thật! Vũ Yên Linh! Ta với nàng có thù oán gì mà nàng theo đuổi ta mãi vậy, hay là đã phải lòng tên viên tướng trẻ Mạnh Hùng.

Cô gái áo trắng được gọi tên là Vũ Yên Linh, hét to:

- Lý Lạc Hoa, tên phản bội sư môn. Ta vâng lệnh bá phụ của ta theo bắt người đem về trị tội.

- Đúng! Ta là Lý Lạc Hoa với nàng là người cùng một sư môn. Ta thừa nhận sự thật như thế. Còn việc phản bội sư môn có gì chứng minh?

Vũ Yên Linh cười nhạt:

- Bá phụ ta truyền võ công và kiếm thuật cho người không phải để làm tay sai cho bọn bán nước.

Lý Lạc Hoa cười ngạo nghễ:

- Có phải vì vậy mà nàng hủy bỏ sự thân mật giữa nàng với ta chăng? Ta thiết tưởng nàng nên dấn thân vào con đường sự nghiệp của ta hiện thời, để cùng nhau vui hưởng giàu sang...

Vũ Yên Linh không còn chịu nổi giọng nói của Lý Lạc Hoa. Nàng hét lên một tiếng, vung kiếm khởi ngay thế công đánh tới tấp, đánh dồn dập, đánh như một người say sưa, mê sảng, hào hứng, kích thích đến cực độ.

Lý Lạc Hoa biết đường kiếm gia truyền của môn phái nàng không phải dễ gì cự lại, nhất là trong lúc nàng đang tức giận. Chàng vừa đánh vừa lùi, và thận trọng đỡ từng mũi kiếm kỳ diệu ấy, chàng không còn cách nào phản công được nữa.

Trong lúc đó, Mạnh Hùng tưởng chừng như cô gái áo trắng kia sẽ chém đầu tên Lý Lạc Hoa tức khắc dưới làn kiếm uy dũng của nàng, nhưng ác hiểm thay, khi Lý Lạc Hoa lùi dần đến bên một bụi rậm thì bỗng hất hô to:

- Hãy xạ tiễn mau!

Một loạt mưa tên rào rào từ trong bụi rậm lao thẳng đến người con gái áo trắng đó.

Tức thì, con Bạch tuyết phóng mình nhảy chồm lên, thiêu nữ áo trắng từ trên mình ngựa lặn xuống hai vòng. Nhưng nàng đứng dậy ngay, và lưỡi kiếm nàng bay lượn vèo vèo che chở cho cả người và ngựa.

Mạnh Hùng hét lớn:

- Quân bán lén! Giết hết!

Và có tiếng Bình Tường nói to:

- Chúng nó núp trong bụi rậm này! Anh em ơi! Hãy trả lại chúng bằng cung tên.

Ánh lửa của ngôi nhà cháy soi rõ bóng của Bùi Anh Khôi và Bình Tường ngồ`i sừng sững trên mình ngựa cầ`m ngang thanh kiế`m như một viên tướng trận cách chỗ người kỵ nữ áo trắng chừng mười bước.

Trước mặt hai người này khí thế` của địch giảm dầ`n, không còn bị vây hãm như lúc đầ`u vì đã ba lầ`n bọn võ sĩ do thám khởi thế` tấ`n cong đầ`u bị hai lưỡi kiế`m kỳ ảo này đẩy lùi.

Riêng phía Quách Vĩnh Khương thì chàng đã dùng sức mạnh đuổi đánh đoàn bộ binh và các thổ dân chạy tán loạn.

Bây giờ Bùi Anh Khôi rảnh tay, chàng tra kiế`m vào vỏ, lấ`y cánh cung trên lưng xuố`ng, lấ`p tên và bắ`n liề`n năm phát vào phía bụi rậm trước mặt.

Nơi đó là chỗ ẩn núp của đội cung nỏ đầ`i phương để bắ`n nén Bạch y kỵ nữ.

Bùi Anh Khôi bắ`n nhanh lạ lùng. Chỉ một mình chàng với một chiế`c cung mà tưởng chừng như có tới năm sáu tay nỏ cùng hợp lực vậy.

Quang cảnh á`y thật kỳ lạ! Chỉ trao đổi một lúc, những xạ thủ trong bụi cây không còn bắ`n ra nữa. Thế` rõ`i, từng bóng người chồ`m lên, định trố`n thoát, nhưng vừa lộ mặt ra đã ngã xuố`ng lập tức.

Bạch y kỵ nữ khoái chí, la lên:

- Hay lắ`m! Thật là thầ`n tiên.

Mạnh Hùng lúc này cũng đã rảnh rang gò ngựa đứng ngắ`m bóng dáng ủy mị và kiêu hùng của Vũ Yế`n Linh.

Bỗng nghe có tiế`ng nàng gọi lớn:

- Anh em lên ngựa mau! Chúng tập kích vòng vây lâ`n thứ hai.

Rô`i nhẹ như một cánh bướm, kỵ nữ Bạch y nhún mình nhảy phóc lên lưng con Bạch tuyết, và giữa lúc đó địch quân cũng đã tập hợp lại một vòng vây đông nghẹt.

Lâ`n này chúng không phân tán lực lượng mà đánh giáp lá cà toàn đội. Không thấy bóng dáng tên thủ lĩnh áo xanh đâu nữa mà chỉ nghe tiếng còi vang lên trong bóng tối, ra hiệu cho binh sĩ.

Mạnh Hùng, Anh Khôi, Bình Tường và thiêu nữ áo trắng lui về gâ`n chỗ đứng của Quách Vĩnh Khương, cho ngựa giáp đuôi nhau, để dựa lưng nhau chiến đấu.

Trong lúc này không thấy Na-Thôn và Bùi Thế` Phương đâu cả. Trong trận giao tranh ào ạt vừa rồi không ai để ý đến hai người này.

Vòng vây lâ`n lâ`n thắt chặt lại, Lâm Bình Tường hét lên:

- Hãy đánh rộng ra bốn mặt, dồn chúng về` một phía.

Năm con ngựa cùng một lúc xông lên, năm ánh kiếm lập lòe sáng chói, những chiếc mã tâu rời khỏi tay địch lẫn xuống đất.

Nhưng địch quân càng ngày càng đông thêm, chúng lẫn xả vào từng lớp, từng lớp như một đàn hổ đói. Ngã tên này tên khác xông lên thay thế. Chúng đánh rất hăng và có quy củ. Theo đúng hiệu lệnh của tên Lý Lạc Hoa.

Trong bóng tối, người ta nghe tên này hét ra những khẩu hiệu giọng lai Trung Quốc.

Mạnh Hùng nói:

- Hừ! Đây chính là một người Việt lai Trung Hoa.

Bạch y kỵ nữ nói:

- Đúng rồi! Tuy nó là người Việt, nhưng ông bà nó là người Minh Hương.

Lâm Bình Tường nói:

- Tên này tuy là một võ sĩ, nhưng cũng thạo về binh thư trận chiến. Chúng ta phải triệt hạ những tên kỵ mã, vì những tên này là những đứa chỉ huy.

Năm con ngựa đánh phá vòng vây xông ra, bám sát vào đoàn kỵ sĩ của quân do thám. Họ vừa đánh vừa hét:

- Giết! Giết hết!

Những tiếng rú rùng rợn vang lên. Từng tia máu bắn phụt vào quần áo mọi người.

Lâm Bình Tường uy mãnh dùng ngựa xông vào công phá mãnh liệt, vó ngựa chàng đi đến đâu địch quân chết rạp đến đó, nên không ai dám ngăn cản.

Tuy nhiên, Lâm Bình Tường bị mắc vào kế "Xa luân chiến" của địch. Lý Lạc Hoa đã dùng chiến thuật biến hóa của trận đồ.

Đột nhiên, chúng tan rã ở chỗ này rồi lại kết hợp ngay lại ở chỗ khác. Và bỗng dưng chúng mọc lên khắp bốn phía mỗi lúc một đông hơn.

Do đó, Lâm Bình Tường tiến sâu về phía trước, nên đã lọt vào vòng vây. Chàng phát giác được trận đồ của chúng, vội vã đánh lộn trở lại tìm đường bọn, nhưng một vòng vây khác lại khép kín quanh chàng.

Bạch y kỳ nữ cùng với Mạnh Hùng, Quách Vĩnh Khương, Bùi Anh Khôi vẫn chiến đấu bên nhau, nên không bị sa vào kế địch.

Quách Vĩnh Khương gọi lớn:

- Bình Tường ở đâu? Hãy lui về đây đừng đánh xa quá!

Nhưng không thấy Bình Tường trả lời. Tiếng gọi của Quách Vĩnh Khương chìm trong tiếng reo hò của quân giặc...

Giữa lúc đó bỗng có một tiếng ô c vọng đến... Tiếp theo là những ánh đuốc từ ngọn đò bên kia chiếu sáng...

Hàng mấy trăm kỵ quân dồn dập từ xa kéo đến, vây bọc khu chiến trường...

Quách Vĩnh Khương múa tít thanh kiếm báu, chém ngã liên tiếp bọn tên giặc, và nghiến răng nói:

- Quân giặc từ đâu lại kéo đến nữa! Nguy to rồi! Kia, bọn phía đằng u có ánh lửa.

Bùi Anh Khôi nói:

- Lạ thật! Chúng nó lây quân ở đâu mà nhiều dữ vậy! Chẳng lẽ dân chúng ở trong vùng này theo giặc hết sao?

Bạch y kỳ nữ vẫn bình tĩnh, vừa múa gươm vừa nói:

- Có lẽ không phải quân của Lý Lạc Hoa.

Bỗng Mạnh Hùng đổi mắt về phía xa xa rồi nói giọng reo vui:

- Anh em ơi! Tiếng ô c thúc quân rõ ràng là của nghĩa quân ở trại Hàm Hồ rồi! Chúng ta có viện binh.

Bạch y kỳ nữ gạt đầu:

- Đúng vậy! Đây là đoàn quân của chủ tướng Châu Thiên ở Hâm Hô.

Trong ánh đuốc sáng rực, người ta nhận thấy rõ ràng vòng vây của đoàn quân do thám Xuyên Sơn dẫn ra, và trở n chạy như một đàn chim tan tác trước cơn gió lốc.

Và từ phía đò i trước mặt bỗng dung lấp lánh hàng trăm lưỡi dao mã tấu, mở một đường rộng, phá vòng vây từ ngoài vào.

Uy dũng như một toán thiên binh từ trên trời sa xuống, một đoàn kỵ binh đò ng phục màu chàm, khăn la quầ n xéo, ào ạt múa đao giục ngựa xông tới. Người đi đầ u chính là Châu Thiên, chủ tướng trại quân Hâm Hô.

Cây thương của Châu Thiên cầ m trong tay luôn luôn đảo lộn. Mũi thương múa tới đâu giặc tản ra tới đó. Toán kỵ binh Hâm Hô tiế n sát theo chân chủ tướng, lăn xả vào hàng ngũ đò i phương, gặp người chém người, gặp ngựa chém ngựa, nhanh như gió cuố n, mạnh như thác đổ, dữ dội như dầ u sôi, lửa cháy.

Nhờ cuộc giải vây bất ngờ này, đoàn quân Xuyên Sơn của địch từ thế chiế n công đế n thế thủ đề u tìm cách rút chạy.

Toán đội quân Hâm Hô tràn đế n, có lẽ còn đông gầ p năm lầ n đoàn quân do thám Xuyên Sơn. Từ bô n mặt kéo vào, vó ngựa rầ m rập, vây kín địch quân.

Bạch y kỵ nữ hét lên:

- Chớ đễ giặc trở n thoát! Mau đuổi theo chặn nó lại.

Nàng giật mạnh dây cương, con Bạch tuyế t chồ m lên phi như gió. Bình Tường, Vĩnh Khương, Anh Khôi cùng nhau quầ t ngựa đuổi theo.

Nơi một góc rừng, ánh đuốc rực sáng, mọi người nhận rõ tên thủ lĩnh Lý Lạc Hoa đang giao đầu với hơn hai mươi tên thuộc hạ của trại Hầm Hồ... Mạnh Hùng không đuổi theo thiêu nữ áo trắng, mà đợi Châu Thiên đến nơi đón tiếp và hỏi:

- Chủ tướng trại Hầm Hồ vì sao hay tin đến đây giải thoát cho chúng tôi?

Châu Thiên cầm ngang cây giáo dài, nét mặt vui mừng:

- Mạnh Hùng tướng quân! Được gặp tướng quân đây là hạnh ngộ. Câu chuyện còn dài, hãy lo dẹp hết bọn giặc này rồi sẽ đàm luận sau.

Xung quanh Mạnh Hùng và Châu Thiên cuộc hỗn chiến vẫn còn đang diễn ra! Tuy nhiên, với lực lượng đông đảo, dĩ nhiên quân đội Hầm Hồ đang áp đảo đoàn quân do thám Xuyên Sơn của giặc Lý Lạc Hoa một cách nặng nề.

Nhiều xác giặc nằm ngổn ngang dưới đất. Nhưng phần nhiều là xác của những tên thổ dân ở địa phương, còn những tên nòng cốt trong đoàn quân do thám Xuyên Sơn thì lần lượt rút lui hết.

Tùng hồ ỉ còi hiệu lạnh lạnh vang lên!

Mạnh Hùng biết đó là tiếng còi hiệu triệt thoái của đội quân Xuyên Sơn, nên nói với Châu Thiên:

- Xin tướng quân ra lệnh chặn hết đường rút lui của chúng, không để một tên giặc nào trốn thoát. Nhất là những tên kỵ binh và những tên áo đen!

Châu Thiên vội đưa giáo dài lên trời vẫy một cái.

Một hồ ỉ tù và lại âm u vang lên trong rừng.

Nghĩa quân Hà`m Hồ đò`ng loạt tởa ra bở`n phía rừng. Chỉ trong nháy mắ`t, chiề`n trường không còn một bóng người, chỉ còn lại những xác chề`t nằ`m gục trên mặt đấ`t.

Mạnh Hùng và Châu Thiên cho ngựa đi song song kề` nhau giữa bở`n con ngựa khác từ xa phóng tới. Đó là Bạch y kỵ nữ, Lâm Bình Tường, Quách Vĩnh Khương và Bùi Anh Khôi.

Bạch y kỵ nữ lên tiế`ng:

- Tên thủ lĩnh đoàn do thám Xuyên Sơn lại thoát khỏi tay chúng ta rô`i.

Lâm Bình Tường nói:

- Lạ thật! Lầ`n nào ta cũng đuỏi theo gầ`n kịp nó thì nó lại biề`n đâu mắ`t.

Bùi Anh Khôi nói:

- Phải công nhận tên thủ lĩnh đó quả có tài ẩn hiện khôn lường, xứng đáng là tên câ`m đầ`u của đội quân do thám Xuyên Sơn.

Lâm Bình Tường bực tức nói:

- Tài ẩn hiện của hắ`n chỉ là học theo lớ`i gian manh, lén lút có gì đâu mà khen ngợi.

Mọi người đề`u cười ô` lên. Mạnh Hùng chỉ Châu Thiên giới thiệu:

- Đây là Châu Thiên tướng quân, chủ trại nghĩa quân Hà`m Hồ. Tướng quân vừa đem đội kỵ binh đế`n giải vây cho chúng ta, và hiện nay đội kỵ binh đó đang truy kích trên đường rút lui của địch.

Châu Thiên cùng mọi người thi lễ.

Quách Vĩnh Khương đưa mắt nhìn qua một loạt, nói với giọng lo lắng:

- Trong trận này chúng ta để mắt ông thầy rừng và bệnh nhân Bùi Thế Phương. Không biết hai người có lạc về đâu. Có thể gặp tai nạn gì không?

Mọi người đồng thanh nói:

- Chúng ta phải truy tìm cho được. Không nên bê trễ.

Bạch y kỳ nữ nói:

- Na-Thòn là một tên Thượng lai Kinh sống đã lâu trong vùng đất này, võ công và kiếm pháp rất đáng tin cậy. Lúc này hắn chỉ dùng một cây mã tấu mà bảo vệ người bệnh và chém giết địch quân một cách oai hùng. Tuy hắn mất tích, nhưng không đáng lo lắng đâu.

Mạnh Hùng nói:

- Tên thủ lĩnh đoàn quân do thám Xuyên Sơn có nhiều mưu mô không lường được! Ta chớ nên chủ quan khinh địch.

Giữa lúc đó, những tiếng reo hò của nghĩa quân trại Hâm Hồ đã xa dần và xen vào đó những tiếng hú ngân dài truyền đi từ ngọn đồi này sang ngọn đồi khác.

Châu Thiên lắng tai nghe, rồi nói với mọi người:

- Giặc đã chạy xa rồi! Tiếng hú đó là báo hiệu tập hợp để kiểm điểm binh mã. Để tôi ra lệnh cho đội kỵ binh đi tìm người mất tích.

Dứt lời, Châu Thiên lấy ra một chiếc tù và đeo bên sườn, thổi lên một hồi dài, âm hưởng nghe rộn rã, trầm hùng.

Từ bên phía những bó đuốc lơ lửng cao, lướt vòng như rắn, đoàn từ từ nhập vào một hàng ngay ngắn, đoàn kỵ mã nghiêm chỉnh đứng trước mặt Châu Thiên.

Cách chừng vài mươi bước, bên tên kỵ mã có thắt lưng đỏ từ hậu quân tách ra, vượt lên trước, phi ngựa đều đều một lượt đứng cạnh chủ tướng và lần lượt xuống ngựa, chờ lệnh.

Châu Thiên nói:

- Hãy báo lại tình hình vừa qua.

Tức thì, một trong những viên đội trưởng cất giọng lãnh lút:

- Chúng tôi đã đuổi giặc để truy kích, nhưng giặc đã chạy trốn xa rồi!

Châu Thiên vẫn ngồi trên ngựa, chồm mũi giáo dài xuống đất, quay lại nói với Tây Sơn ngũ hùng:

- Chúng tôi là nghĩa quân của hai trại Hàm Hồ và Bông Tầm đang thao luyện binh mã theo lệnh của chủ tướng Mai Xuân Thưởng bỗng có tin báo là ở bản Thượng này bị giặc mua chuộc, và có nhiều tên Thượng đã làm thuộc hạ cho đoàn do thám Xuyên Sơn của giặc. Vì vậy tôi đem hai trăm kỵ binh đến đây để chiêu dụ để ổn định tình hình. Tình cờ lại gặp lúc chúng đang giao tranh với quý vị. Hiện quân tôi có bắt sống được hai tên giặc trong nhóm thuộc hạ của tên chỉ huy. Còn những tên bị giết đều là bọn người Thượng ở địa phương này. Số người Thượng bị giết chưa rõ bao nhiêu, nhưng ước tính còn hơn mười đứa.

Mọi người xuống ngựa đi sát bên nhau, theo những bó đuốc soi đường. Họ tìm trong tất cả các khóm cây, các bụi rậm; rẽ lau, vạch

cỏ, lục lạo. Vào những đám gai gồ c hoang vu nhấ t của khu rừng. Mạnh Hùng lo lắ ng, nói với Lâm Bình Tường:

- Không khéo xảy ra tai nạn â y! Đang cùng nhau giao chiế n với địch quân, bỗng nhiên mấ t tích thì một là chề t, hai là bị địch bắ t chứ còn gì nữa.

Mọi người đi vòng trở lại ngôi nhà của Na-Thòn. Ngôi nhà sà n lúc này chỉ còn là một đố ng tro tàn, ngun ngút khói. Khóm tre bên nhà bị cháy lá, trơ trọi những thân cây khẳng khiu, đen xạm.

Bạch y kỵ nữ thúc ngựa lên trước, đi quanh một vòng ngôi nhà cháy, đề n bên khóm tre, nàng bỗng xuố ng ngựa, cúi nhặt một vật gì dưới đấ t, giơ cao lên ánh đuô c thì đó là chiế c gùi đựng rễ cây và lá cây vung vãi tung tóe trên nề n cỏ.

Thiế u nữ dùng đuô c soi trên mặt đấ t thấ y nơi đó có nhiề u lùm cỏ cao bị rạp xuố ng, nhàu nát, chúng tỏ có nhiề u vế t chân giẫm xéo lên. Lại có những lùm cây bị phát ngang, hình như nơi này đã có những lưỡi dao bén lia thấ p là là trên mặt đấ t.

Quan sát kỹ hơn thì thấ y trên đám cỏ dẫm nát đó có từng vệt máu tươi đã đọng lại theo dấ u từng bước chân, thiế u nữ đi vòng về phía sau túp nhà cháy, những vệt máu lại còn hiện rõ hơn.

Thiế u nữ áo trắ ng quay lại nói với mọi người:

- Cái gùi đựng thuô c rơi ở đây chứng tỏ quân giặc đã bao vây Na-Thòn ở đây. Cỏ bị dẫm nát chứng tỏ cuộc giao tranh ở đây rấ t mãnh liệt, vì Na-Thòn là một tay võ công, kiế m thuật siêu đắ ng tấ t nhiên không chịu nhường tay địch thủ.

Lại còn những khóm cỏ bị phát đứt là là kia, chứng tỏ quân giặc đã dùng mã tấ u chém chân ngựa của Na-Thòn. Đây là những đường

dao hung hăng của giặc, nhưng chắc là ngựa của Na-Thòn không hề gì, chỉ có những khóm cỏ vô tội bị cụt đầu.

Mạnh Hùng xen vào:

- Như vậy những vết máu có thể là của ai?

Thiếu nữ quả quyết:

- Máu giặc! Nếu Na-Thòn và Bùi Thế Phương bị lưu huyết tất họ phải ngã gục tại nơi đây rồi! Trận này giặc bị quân tiếp viện của ta bao vây, chúng chưa đủ thì giờ thoát thân, có đâu thu dọn xác người, xác ngựa.

Mọi người nhìn Bạch y kỵ nữ khâm phục tài nhận xét của nàng.

Tuy nhiên Mạnh Hùng lại thắc mắc:

- Nhưng nếu Na-Thòn và Bùi Thế Phương không thiệt mạng thì sau trận chiến tất nhiên phải tìm đường trở về với đồng đội. Na-Thòn là người làng ở đây, đường sá rất thông thạo, tại sao lại mất tích?

Thiếu nữ áo trắng không trả lời câu hỏi của Mạnh Hùng, tiếp tục cầm đuốc soi vào các bụi cây. Chợt nàng tìm được một sợi dây thừng dài quấn trong một gốc cây gần đó. Nàng mở sợi dây xem xét và điềm tĩnh nói:

- Sợi dây này là nguyên nhân mất tích của Na-Thòn và Bùi Thế Phương.

Mạnh Hùng nóng lòng:

- Tại sao?

- Na-Thòn bị giặc bao vây, đánh xáp lá cà, nhưng không thể đến gần hấn được. Bọn giặc căng dây để ngựa Na-Thòn vướng chân ngã, rồi chúng xông đến bắt sống cả hai người. Nhưng dù có bị ngã ngựa và bị bắt sống nhất định Na-Thòn cũng đã đâm thủng ngực ít nhất cũng vài ba tên giặc.

Bây giờ Lâm Bình Tường và Bùi Anh Khôi cũng đã nhảy xuống ngựa để xem xét. Cả hai đều cho là sự xét đoán của Bạch y kỵ nữ là xác đáng. Người thiếp nữ phi thường đó hình như có một nhãn quan đặc biệt, nhìn thấu suốt được mọi việc.

Thiếp nữ áo trắng vẫn cầm đuôi soi theo những vết máu trên ngọn cỏ. Vết máu dẫn nàng đi qua một con đường dài, đến một ngã rẽ xuyên vào rừng.

Nàng quay lại rất nhanh, nhảy phóc lên lưng con Bạch tuyết, rút kiếm cầm tay chỉ về phía trước mặt nói:

- Thế là đủ rồi! Không cần dò thêm gì nữa cũng đủ biết là quân giặc đã đem hai người của chúng ta đi xa nơi đây. Con đường này đi thẳng sang Vĩnh Thạnh ở Cây Dừa là nơi chúng đang để ý dò la để tìm thân mẫu của anh hùng họ Mai.

Mạnh Hùng có ý lo ngại:

- Chúng bắt Na-Thòn và Bùi Thế Phương để làm gì? Chẳng biết chúng có hại đến sinh mạng hai người đó không?

Thiếp nữ áo trắng gò cương, nhìn thẳng vào mặt Mạnh Hùng mỉm cười nói:

- Chúng bắt Bùi Thế Phương trước hết Bùi Thế Phương là tình nhân của một cô gái tên Hà Như Liên.

Mạnh Hùng ngơ ngác:

- Cô gái Hà Như Liên nào?

- Hà Như Liên là cháu của thân mẫu vị anh hùng họ Mai. Nàng đeo theo hâu và săn sóc bà cụ! Cho nên đố i với bọn do thám Xuyên Sơn, thì Bùi Thê ́ Phương là một báu vật. Chúng có thể dùng Bùi Thê ́ Phương để tìm tung tích nàng Hà Như Liên, mà tung tích nàng Hà Như Liên có liên quan đế ́n nơi ẩn náu của thân mẫu vị anh hùng họ Mai.

Mạnh Hùng nghe nói như bưng tỉnh:

- Thê ́ thì việc mấ ́t tích Bùi Thê ́ Phương khá quan trọng, chúng ta phải truy tâ ́m đừng để chúng lợi dụng.

Thiê ́ u nữ áo trắ ́ng lại nói:

- May mà có Na-Thòn, đệ tử của tôi cùng bị bắ ́t, người này khá trung hậu, có thể giúp đỡ cho Bùi Thê ́ Phương được.

Đoạn nàng quay sang Châu Thiên nói:

- Xin Châu tướng quân chia binh ra nhiê ́u toán nhỏ kéo đế ́n Vĩnh Thạnh sẽ tập trung lại chờ ứng phó. Giờ đây chỉ xin tướng quân giúp cho chúng tôi năm tên kỵ binh thật dũng cảm, võ nghệ cao cường để cùng chúng tôi đuổi giặc.

Châu Thiên sắ ́t sắ ́ng nói:

- Xin sẵn sàng! Và chính đích thân tôi dẫn quân lên đường để cùng quý vị ứng chiế ́n.

Thiê ́ u nữ áo trắ ́ng như chợt nhớ điê ́u gì:

- Xin Châu tướng quân cho bắ ́t hai tên tù binh vừa rồ ́i giải theo để có cơ sử dụng.

Bọn Lâm Bình Tường nhìn thiêu nữ áo trắng một cách lạ lùng. Họ thấy thiêu nữ đó kỳ dị quá sức tưởng tượng. Bao nhiêu việc bí mật trong đội do thám Xuyên Sơn, và bao nhiêu chuyện kín trong đoàn Tây Sơn ngũ hùng nàng đều biết rõ, chứng tỏ hoạt động của nàng thật phi thường.

Và đáng chú ý hơn nữa, nàng đã theo dõi ân cần, nhắc nhở từng việc, từng người như chính nàng đang lo việc riêng nàng vậy.

Mạnh Hùng lại bắn khoản tự hỏi:

- Dù nàng đã có nhiều hành vi khó hiểu, dù nàng đã có nhiều thái độ khiếm nhã cho mọi người hoài nghi, nhưng giờ đây trước cử chỉ ân cần, lời nói trang nhã, thân mật, chúng ta không biết nên coi nàng là bạn hay là thù.

Thiêu nữ áo trắng như không để ý đến nỗi bắn khoản của Mạnh Hùng, nàng đốc thúc Châu Thiên cho trói hai tên tù binh chở lên lưng ngựa mang theo đến Vĩnh Thạnh, nơi mà nàng biết có nhiều việc độ sức gay go.

Thực ra, hành động của Bạch y kỵ nữ đã quá rõ ràng. Nàng đứng hẳn về phía Tây Sơn ngũ hùng để đối phó với bọn do thám Xuyên Sơn, nhưng Mạnh Hùng vẫn còn vướng một điều là trong cuộc giao tranh vừa rồi chàng đã hiểu rõ Bạch y kỵ nữ và tên thủ lĩnh đoàn do thám Xuyên Sơn có liên hệ với nhau về đệ tử của một sư môn. Điều đó làm chi phối mọi suy tư của Mạnh Hùng người lãnh trách nhiệm cao cả trong nhóm Tây Sơn ngũ hùng này.

Bây giờ cả bọn kỵ mã lao vào con đường nhỏ xuyên qua rừng. Lá cây khô rào rào rụng xuống lối đi.

Con Bạch tuyểt chạy đằng u. Ngựa của Mạnh Hùng phóng liền theo sau. Đến một con đường rộng hơn, vô tình con Bạch mã phóng

vượt lên. Hai con ngựa đi song song...

Bạch y kỵ nữ bỗng liếc thấy ánh mắt của Mạnh Hùng đang nhìn vào người nàng, khiến nàng chợt ửng hồng đôi má. Cặp môi đỏ mọng của nàng bỗng mấp máy. Nàng gọi nhỏ:

- Bạch tuyền nhanh lên! Kia! Bạch tuyền!

Con Bạch tuyền dường như không nghe thấy lời nói của chủ, cứ chạy ngang tầm ngựa của Mạnh Hùng...

Trong thời gian phút chốc này, Mạnh Hùng không cảm thấy những kỳ dị lạ lùng, bí hiểm trong người cô gái áo trắng nữa. Nàng bỗng trở nên quen thuộc, dễ mến quá!

Nụ cười của nàng! Cặp mắt của nàng! Làn môi đỏ mọng của nàng bỗng trở nên quyến rũ, làm cõi lòng chàng trai xao xuyến.

Công tử Mạnh Hùng, chàng trai cầm đầu nhóm Tây Sơn ngũ hùng bắt đầu quả quyết rằng Bạch y kỵ nữ không phải là kẻ thù mà là... bạn!

GIẢI CỨU TÙ BINH

Cũng trên con đường đi về phía Vĩnh Thạnh dọc theo bờ sông Côn, hai anh em Kha Minh và Kha Lý cỡi trên hai con tuấn mã đen nhánh, buông cương chạy như bay.

Từ khi rời khỏi Mạnh Hùng ở bên Cây Muồng, Kha Minh và Kha Lý có nhiệm vụ đến dinh tổng trấn Mai Xuân Thuồng để báo tin Nguyễn Thân tổ chức đoàn quân do thám Xuyên Sơn để lùng bắt các thân nhân của tướng lĩnh triều đình, đem về dụ hàng, đặc biệt là chúng truy lùng nơi thân mẫu người anh hùng họ Mai.

Vì phải tuân hành lệnh báo này, nên Kha Minh và Kha Lý phải ở lại làm xong việc mới theo sau.

Hôm nay Kha Minh và Kha Lý, cũng tới bờ sông này, đi tìm nhóm "Tây Sơn ngũ hùng".

Vì gập rút, không thể dừng bước nghỉ chân, Kha Minh, Kha Lý đã giục ngựa đi suốt đêm không biết mệt.

Khi hai anh em vừa đến chỗ cây cầu gãy hôm trước, Kha Minh ngạc nhiên gọi Kha Lý:

- Hiên đệ còn nhớ con đường này không? Hình như công tử Mạnh Hùng có nói nơi phúc hợp có cây cầu bắc ngang và khi tới cầu thì phải qua sông, tìm đường đến vùng Vĩnh Thạnh, vùng này giáp với chân đèo An Khê.

Kha Lý không đáp, xuống ngựa, đôi mắt sáng quắc, nhìn trân trân vào chiếc chân cầu bằng gỗ bị chặt gãy. Chàng nói:

- Một sự bất thường vừa xảy ra! Có kẻ chặt cây và đón đường giao tranh ở đây.

Chàng bước thêm hai bước nữa và reo lên:

- Bên kia bờ sông có một chiếc thuyền giã u trong bụi rậm! Ta có thể dùng thuyền này qua sông dễ dàng.

Không đợi Kha Minh trả lời, Kha Lý cởi ngay áo ngoài nhảy xuống dòng nước chảy cuộn cuộn. Chỉ vài giây tay, chàng đã bơi sang bờ bên kia như một con rái.

Chiếc thuyền chìm trong bụi lau còn nhô lên một nửa trên mặt nước. Chàng lật chiếc thuyền, lôi lên cạn đổ hết nước ra và thả xuống sông.

Một lúc sau, Kha Lý đã chèo thuyền sang đó Kha Minh và đưa hai con ngựa ô sang bên.

Sang sông xong, Kha Lý lại chìm thuyền xuống chỗ cũ.

Vừa sắp sửa nhảy lên mình ngựa, tiếp tục hành trình, Kha Lý bỗng cúi xuống nhặt một mũi tên cắm dưới đất. Mũi tên dài và cứng, đầu bịt sắt.

Kha Minh gọi lớn:

- Kha Lý! Hãy đưa mũi tên ta xem!

Kha Lý gật gù nói:

- Này huynh! Vừa rồi đoàn quân do thám của địch đã đi qua đây và giao tranh với nhóm "ngũ hùng".

Kha Minh liếc mắt nhìn quanh, bắt gặp ngay dưới đất một mũi tên nữa. Thế rồi, hai anh em rảo bước đến gần các bụi rậm

những mũi tên hiện ra từ từ nhiều không đếm hết. Hàng trăm mũi tên nả m la liệt trên mặt đất, mắ c vào bụi cây, vào các khóm cỏ, vào bờ sông...

Hai anh em ngỡ ngác, Kha Minh trầ m ngâm nói:

- Nhấ t định có giao tranh chỗ này. Mà có lẽ mới vừa xảy ra... Ta đi gắ p lên hy vọng sẽ theo kịp đò ng bọn.

Hai anh em lên ngựa buông cương.

Con ngựa của Kha Lý chạy trước. Vừa đi được mười bước nó bỗng chồ m lên, Kha Lý nhìn thấ y trên mặt đường có một xác chề t nằ m chặn lờ i đi.

Kha Lý vẫn ngồ i trên yên ngựa, cúi xuô ng quan sát và lạnh lùng nói:

- A! Xác một tên trong bọn do thám của địch. Hắ n bị đâm chề t chưa lâu! Máu còn dính trên cổ áo! Gầ n đâu đây chắ c có nhiề u chuyện lạ.

Vừa lắ m bắ m Kha Lý vừa phóng ngựa chạy luôn. Hai anh em cúi rạp người trên hai con ngựa ô, ra roi vun vút. Lúc qua đò i, lúc qua thung lũng, lúc xuyên rừng.

Trời đã tồ i hắ n! Ngàn cây mù mịt chìm trong màn sương.

Kha Minh và Kha Lý đã đế n chỗ rẽ vào bản Thượng. Nóc nhà sàn của người hái thuố c Na-Thòn lúc ấy vẫn còn âm u trong đêm tồ i. Đó là một đò ng tro tàn.

Kha Minh và Kha Lý nhìn thấ y làn khói nhà Na-Thòn, nhưng hai anh em không vào đó mà rẽ sang lờ i khác, đi thẳng về phía Vĩnh Thạnh.

Chính lúc đó Mạnh Hùng, Châu Thiên và nhóm Tây Sơn ngũ hùng đang tụ tập ở đó để bàn tính chuyện truy kích địch quân và giải cứu cho Bùi Thê Phương, nhưng anh em Kha Minh, Kha Lý đâu ngờ như vậy, lại rẽ cương sang hướng khác.

Hai anh em theo đường tắt tiến vào rừng thẳm.

Con đường quanh co, lá khô rụng phủ đầy mặt đất. Vó ngựa đều đều dẫm trên đường đá xạc xào, không gieo một âm vang nào.

Không biết đã bao nhiêu thời gian họ phi ngựa trong rừng. Giờ đây trăng đã lên. Một mảnh trăng hạ tuấn lạnh lẽo.

Rừng đột nhiên sáng lên một màu xanh huyền hoặc. Kha Minh và Kha Lý đã ra khỏi vòm cây rậm. Một thung lũng trước mặt mở ra bát ngát. Hai con ngựa xem chừng đã có vẻ mệt nhọc, Kha Lý bàn:

- Kha huynh! Hãy nghỉ lại ở thung lũng này một lát rồi sẽ lên đường. Từ này đến giờ ngựa phi toàn nước đại, chắc là mệt lắm!

Kha Minh băn khoăn:

- Lạ quá! Chúng ta đã vượt qua một quãng đường dài mà chưa thấy dấu vết gì của công tử Mạnh Hùng. Có lẽ họ đã vượt quá xa rồi chăng?

Kha Lý nói:

- Ta cho ngựa đi chậm lại cho chúng nó đỡ mệt!

Hai con ngựa từ từ vào thung lũng.

Trước mặt họ sừng sững một dãy núi cao ngất, phải ngửa mặt lên mới thấy nền trời xanh. Dưới ánh trăng mờ nhạt, họ tìm thấy ven rừng có một ngôi cổ miếu, dựa vào chân núi.

Kha Minh nói:

- Kha đệ! Chúng ta có thể dùng chân ở ngôi cổ miếu này.

Hai anh em xuống ngựa, rẽ lau, tiến đến cổ miếu.

Đó là ngôi cổ miếu hoang vu, cửa không cánh, bên trong chỉ có một bệ thờ, rêu xanh phủ kín, lẩn lóc mấy bình hương đổ vỡ, không một chân nhang.

Kha Minh và Kha Lý buộc ngựa bên cạnh miếu, sau một bụi rậm. Kinh nghiệm giang hồ đã dạy họ mỗi khi dừng bước ở dọc đường là phải buộc ngựa giậu vào chỗ kín đáo. Họ tháo yên đem vào trong miếu, đặt trên nền gạch lạnh, và vẫn để nguyên khí giới bên mình, tựa lưng vào bệ thờ, mắt lim dim nhắm nhưng tai vẫn để ý nghe mọi tiếng động bên ngoài.

Đó là một lối ngủ riêng của bọn giang hồ hảo hán, trong những cuộc phiêu lưu mạo hiểm trong rừng sâu.

Bỗng Kha Lý hỏi Kha Minh:

- Tại sao trong thung lũng này lại có ngôi miếu hoang vậy? Miếu này ai lập mà không thờ cúng.

Kha Minh nói:

- Ta nghe thổ dân có nói đến một ngôi cổ miếu ở chân đèo An Khê.

Ngôi cổ miếu này thời xưa do thổ dân lập ra để cúng vong hồn những người qua đèo bị cướp dữ xé xác. Nhưng thời nay có lẽ cướp dữ cũng không có nhiều, nên họ bỏ miếu không còn thờ phụng nữa.

Kha Lý kinh ngạc:

- Như vậy thì đây là chân đèo An Khê sao?

- Có lẽ như vậy! Vì ta xuyên rừng đã lâu, thung lũng này là vùng đất dưới chân đèo.

Hai anh em mơ màng trong giấc ngủ không an.

Trăng lên khỏi ngọn cây. Rồi trăng lên giữa vòm trời, bây giờ trăng đã xuống đất dưới núi.

Bên ngoài sương trắng phơi phới tỏa mù mịt trong thung lũng. Cả ngôi cỏ miếu cũng chìm dần trong bóng tối và khí núi miên man.

Hai anh em Kha Minh ngủ gật như vậy đã được một lúc lâu. Đêm rừng vọng lại những tiếng sơn cầm khấc khoải xa xa...

Bỗng hai người giật mình mở choàng mắt, đứng vùng dậy...

Xa xa có tiếng người ngựa lao xao. Tiếng người ngựa như mơ hồ thoảng qua trong gió. Kha Minh ngẩng cổ nhìn qua màn sương đêm dày đặc bên ngoài, nhưng không thấy gì. Chàng định thẩn thẫn tai nghe.

Chợt tay chàng nổi gân lên, cầm chặt chuôi mã tấu, miệng thì thào nói với Kha Lý:

- Kha đệ! Có nhiều tiếng võ ngựa và tiếng người lung linh trong gió!

Kha Lý cũng nín thở, lắng tai. Chàng bỗng rút dao ra khỏi vỏ nói giận dữ:

- Đúng rồi! Tiếng nói của quân giặc.

Hai anh em bước ra khỏi miếu, nhưng lại lùi vào, đứng núp mình trong tường đất. Ngay trước mặt họ, chỉ cách chừng ba mươi bước,

những bóng người ngựa lơ nhô, rõ ràng hiện rõ từng nét mặt của từng người.

Kha Lý mắt rất sáng trong ban đêm, chàng nhận rõ tên đi đầu là một kỵ binh mặc áo đen, tay cầm mã tấu, luôn luôn vung lên phát những cây lau, sậy ngã ra cản đường, vướng lối đi, người đi thứ nhì chính là tên thủ lĩnh đoàn do thám của địch. Hắn mặc áo xanh, quần lụa bạch, yếu điệu như một thư sinh. Sau đó, đến một tên kỵ mã khác, kèm trên mình ngựa một thân mình bị trói chặt, để nằm ngang như một gói hàng. Theo tiếp tên này lại một tên kỵ mã áo đen nữa cũng kèm một hình người thứ hai, trói vào lưng ngựa. Cả hai người bị trói đều không lộ rõ mặt, và cũng không rõ y phục ra sao cả.

Thế rồi đến một toán kỵ binh, mặc toàn quần áo màu đen, tay cầm mã tấu sáng ánh, tất cả hơn hai mươi đứa.

Chúng tiến thẳng về phía cổ miếu. Kha Minh và Kha Lý đôi mắt nảy lửa, tay cầm sẵn chuôi đao, chỉ chờ lúc xông ra chiến trận.

Hai anh em định ninh là mình phải đối chọi với hơn hai mươi địch thủ. Thật là một trường hợp bất đắc dĩ, nhưng bắt buộc!

Bỗng đoàn quân trước mặt đến nơi vừa cách chừng mười bước, tên kỵ mã đi đầu lại rẽ cương về phía tay phải, đi lướt qua cổ miếu và không vào. Chúng nó men theo sườn núi và không người nào phát hiện ra anh em Kha Minh đang núp trong ngôi miếu cổ, trông cặp mắt nảy lửa đang theo dõi từng bước đi của chúng. Có lẽ nếu không vì muốn im lặng để dò xét hành vi của đội quân do thám và nhất là muốn biết hai người bị trói là ai, có lẽ anh em Kha Minh đã nhảy ra chặn đường để giao tranh rồi! Nhưng trong trường hợp này, hai anh em Kha Minh phải im hơi lặng tiếng để tìm hiểu những bí mật quan trọng hơn.

Ý định như vậy, anh em Kha Minh cố nhìn rõ từng người một đi qua trước mặt.

Vừa lúc tên kỵ binh áp tải người bị trói đi qua thì Kha Minh nghe có tiếng người bị trói ngựa kêu rủa:

- Đồ phản tặc! Quân tay sai! Chúng bay định trói ta đem đi đâu?

Kha Minh giật nảy người, rõ chàng nghe tiếng nói đúng là Bùi Thế Phương, anh chàng thư sinh trong Tây Sơn ngũ hùng. Nhưng tại sao anh bị địch bắt?

Kha Lý giật mình, và biết rõ người bị trói trên lưng ngựa là công tử Bùi Thế Phương rồi! Không còn lâu nữa đâu.

Bỗng chàng nghe người bị trói thứ hai nói:

- Bùi công tử nói với chúng nó làm gì cho mệt! Chúng nó đã trêu vào Na-Thòn này thì chúng nó phải đền tội!

Kha Minh lại một lần nữa kinh ngạc. Thì ra chúng nó lại bắt được Na-Thòn, người hái thuốc đầu bản Thượng mà anh em Kha Minh đã có lần theo Mạnh Hùng vào nghỉ ngơi nơi đó trong chuyến buôn ngựa gần đây.

Kha Lý lẩm bẩm:

- Là thật! Tại sao Bùi Thế Phương lại bị bắt cùng ông thầy hái thuốc Na-Thòn này. Còn các người kia đâu? Tây Sơn ngũ hùng đâu?

Kha Minh bỗng nắm tay Kha Lý kéo mạnh và nói:

- Muốn biết rõ việc này chúng ta phải theo chân chúng nó. Và dù sao, chúng ta cũng phải tìm cách giải cứu cho Bùi Thế Phương và Na-Thòn chứ!

Kha Lý nóng nảy:

- Còn tìm cách gì nữa! Ta cứ xông bừa ra, bất thành lình chém đầu những tên áp giải cướp lấy tù binh! Nhất định là phải thắng!

Kha Minh đôi mắt đăm chiêu, suy tính:

- Không được đâu! Kha đệ nên lượng sức mình. Tên Lý Lạc Hoa thủ lĩnh đoàn do thám của địch là tay võ thuật cao cường. Ta sợ chưa kịp động thủ chúng đã hạ sát tù binh rồi. Và lại, anh em ta chỉ có hai người, dù tinh thần có quyết chiến đến đâu đi nữa thì cũng không thể dùng sức mạnh thắng địch được.

Kha Lý nghe nói lòng cũng hậm hực nhưng vì lẽ cũng đành phải nghe theo.

Bấy giờ đoàn quân do thám đã đi qua cỏ miếu. Không nghe Bùi Thế Phương và Na-Thòn nói gì thêm. Chỉ nghe có tiếng tên thủ lĩnh ra lệnh cho đoàn quân tiến vào chân núi, và bảo nhau đi suốt đêm để đến bên kia chân đèo vào buổi sáng.

Kha Minh nói:

- Đúng rồi! Chúng qua đèo, đưa tù binh đến vùng An Khê! Có lẽ chúng đưa được tin tức gì ở đồng bằng rồi!

Kha Lý nói:

- Nếu vậy ta phải theo sát bước của chúng ngay bây giờ. Chúng định vượt đèo ban đêm!

Kha Minh nói:

- Trước đây mục tiêu hoạt động của chúng là Vĩnh Thạnh, nay lại chuyển mục tiêu về An Khê, có lẽ bên ta vừa thay đổi vị trí mà chúng

biết được chăng?

Đội đoàn quân do thám của địch đi xa, Kha Minh và Kha Lý nhẹ nhàng ra khỏi miếu, vòng ra phía sau, tháo cương, dắt ngựa, lặng lẽ đi theo.

Đêm trăng mờ mờ, bóng núi đồ dài xuống thung lũng, những lùm cây rậm bao quanh phủ lấy con đường, Kha Minh và Kha Lý yên trí rằng quân do thám không thể nào phát hiện việc theo dõi của hai anh em họ được.

Toán quân do thám của địch vẫn men theo sườn núi mà đi. Sườn núi đồ dốc, một bên cao chót vót, một bên là vực sâu thẳm.

Chúng đi từ từ, vì đường núi ngập tràn lau sậy, và nguy hiểm. Chỉ một cái trượt chân có thể lăn ùm xuống hố sâu.

Kha Minh và Kha Lý vẫn đi theo cách xa xa, lòng thẳm ngạc nhiên, vì cứ mỗi bước đi lại dấn thân vào đám cỏ hoang đầy gai góc.

Bỗng toán người ngựa đi trước mất hút. Kha Minh và Kha Lý cố dõi mắt nhìn trong màn sương đục, nhưng tuyệt nhiên không thấy một tên kỵ mã nào.

Chúng đã biến đi đâu? Chẳng lẽ chúng là giặc ma quái sao?

Kha Minh và Kha Lý vội vàng thúc ngựa tiến nhanh hơn. Nhưng vẫn không thấy một dấu vết gì của đoàn quân kỳ lạ.

Chợt Kha Lý kéo tay Kha Minh rẽ sang bên trái, sát chân núi cỏ lau mọc um tùm, và từ trên vách đá những dây leo, những cây hoang dại phủ xuống lòa xòa che kín một khoảng núi.

Nhưng, đám cỏ lau dưới chân núi nấp rập xuống để lộ một khe hở. Kha Lý dắt ngựa bước dấn vào đám cỏ cây dày đặc ấy, và cả

người lẫn ngựa đề`u biế`n má` t.

Thì ra đó là một cửa hang.

Nói là một cửa hang, nhưng chính đó là một khe núi ở chân đèo. Khe núi này là chỗ giáp ranh của hai dãy núi lớn, và cây cô`i um tùm, đứng xa chỉ thấ`y những tảng đá không lồ` và những thân cây cổ thụ che khuấ` t.

Muô`n qua đèo các thổ dân địa phương thường men theo đường mòn len lỏi trong những kẽ đá ở sườn núi để băng qua, trái lại đoàn quân do thám của địch lại đi vào khe sâu dưới hang núi để vượt đèo. Đó là một điề`u lạ lùng chưa ai làm như vậy.

Kha Minh và Kha Lý dấ` t ngựa chui qua len lỏi theo đoàn quân của địch.

Và khi qua khỏi cửa hang, cả hai anh em bỗng thấ`y mở ra hun hút một con đường ngầ`m sâu thăm thẳm, ánh trăng mơ hồ` chiế`u qua kẽ đá, rọi qua các hàng thạch nhũ long lanh làm cho Kha Minh và Kha Lý dõi theo không đé`n nổi bờ ngõ. Nhấ`t là cặp má` t đi đêm tài tình của Kha Lý thì nơi khe đường hầ`m này chẳng có gì bí mật cả.

Kha Minh nhận thấ`y lòng khe rộng và cao lắ`m, hai bên vách núi dựng đứng sừng sững muô`n ngọp thờ, dưới chân có rêu phủ dày trên những tảng đá phẳng nên mỗi bước đi như giẫm trên thảm nhung, không một tiế`ng động.

Hai anh em Kha Minh tiế`n thẳng một quấ`ng đường độ năm trăm thước, bỗng khe núi uô`n khúc rẽ.

Chợt không ai bảo ai, cả hai đề`u dừng bước. Trước mặt, một ánh lửa chập chùng lay động, sáng từng vệt dài ở hai bên vách đá.

Và xa lắm! Ánh sáng âm u như từ lòng đất dâng lên, vang những tiếng nói lao xao.

Hai người đi sát vào vách đá theo ánh lửa mờ ảo, và theo những tiếng vang xa vời kia. Hang núi tuy rộng, nhưng luôn luôn uốn khúc, nên Kha Minh và Kha Lý không lúc nào trông thấy bóng người đi trước.

Ánh lửa mỗi lúc một sáng thêm, tiếng nói mỗi lúc một rõ thêm khiến hai anh em Kha Minh biết rằng họ đã đi nhanh hơn đoàn quân do thám.

Đã qua nhiều khúc quanh, khe núi vẫn cao và rộng, phủ kín bên trên cây cối um tùm. Hai anh em Kha Minh không sao ngờ được trong lòng đèo An Khê lại có đường đi xuyên sơn như vậy.

Kha Lý nóng lòng, trao dây cương cho Kha Minh dắt ngựa, còn mình phóng bước xông tới. Nhưng mới đi được vài chục bước đã tới một khúc quanh khác, Kha Lý phải ngó lại thụt xuống sau tảng đá để núp vì chàng trông thấy trước mặt lộ đội kỵ binh của đoàn quân do thám đang dắt ngựa đi hàng một, đổ dài những cái bóng về phía sau. Những bó đuốc đi trước cháy bập bùng, tỏa khói mịt mù trong khe núi.

Kha Lý nhìn thấy rõ tên giặc đi sau cùng, tay cầm mã tấu tung tăng và trầm tĩnh như tự tin rằng cuộc hành quân bí mật của chúng trong lòng núi này là kín đáo lắm, không ai có thể biết được.

Kha Lý nghiêng rặng, mím chặt môi. Máu hắt sôi lên, hắt chỉ muốn vung đao xông tới chém tên giặc đi sau cùng một nhát cho rụng đầu.

Nhưng tên giặc đi cuối cùng đã khuất bóng, một bàn tay đặt khẽ lên vai Kha Lý, kéo hắt dừng lại. Đó là Kha Minh.

Hai anh em nhìn nhau. Kha Minh nói:

- Giờ này chưa phải là lúc hành động! Hãy nghĩ đến tính mạng của những người bị chúng bắt và đang bị chúng cầm giữ.

Kha Lý chưa kịp đáp, đã nghe có tiếng quát lớn, từ phía trước vọng lại:

- Hãy dừng bước!

Tiếng quát có vẻ gắt gỏng. Kha Minh và Kha Lý vội vã quàng cương ngựa vào một mô đá, bò rạp xuống như hai con răn, trườn mình lên.

Tiếng nói phía trước vẫn vang vang vào vách đá, rung chuyển bầu không khí chìm lắng trong thâm sơn cùng cốc.

Kha Minh lẩm bẩm nói:

- Tiếng tên thủ lĩnh truyền lệnh cho thuộc hạ dừng bước!

Hai người lẳng lặng bò sát đất, tiến lên mãi. Bỗng khe núi rẽ sang một khúc quanh và cây cối bên trên thưa dần, bầu trời đột nhiên như mở rộng ra.

Néп mình sau một tảng đá, hai anh em Kha Minh thấy rõ ánh đuốc chan hòa chiếu sáng vòm khe rộng, soi rõ mặt từng tên giặc.

Tất cả đoàn quân do thám lúc này dặt ngựa quay tròn quanh tên thủ lĩnh, tên này chông gươm đứng cạnh giữa hai con ngựa mang hai người bị trói là Bùi Thế Phương và Na-Thòn.

Tên thủ lĩnh chỉ mũi tên vào Bùi Thế Phương ra lệnh cho thuộc hạ:

- Hãy mở trời cho tên thư sinh này! Còn tên thô lai kia cứ để như vậy! Nó là một tay võ công cao diệu, và là một tay kiếm phi thường.

Hai tên thuộc hạ nghe lệnh xúm lại mở trời cho Bùi Thế Phương trong khi đó Na-Thòn giận dữ hét to:

- Quân hèn nhát! Chúng bay có cả hơn hai mươi tên võ sĩ ở Mỹ Đức mà sợ một Na-Thòn, đệ tử của Vũ Yên Linh sao? Kìa! Lý Lạc Hoa! Mà khiếp sợ tên đệ tử của cô gái áo trắng cùng sư môn với mà phải không?

Tên thủ lĩnh đoàn quân do thám trợn mắt nhìn Na-Thòn như muôn nẩy lửa.

- Na-Thòn! Mà im đi! Mà là đệ tử của Vũ Yên Linh thì cũng đứng vào hàng đệ tử của ta mà thôi? Ta sợ mà cái gì chứ?

Na-Thòn cười lớn:

- Hừ! Mà đừng lý sự! Mà không sợ ta thì mà dám mở trời cho ta không?

Tên thủ lĩnh đoàn quân do thám đỏ mặt tiệp:

- Hãy mở trời cho nó, xem nó dám làm gì?

Bọn thuộc hạ vội chạy đến mở trời cho Na-Thòn. Na-Thòn cười lớn:

- A! Ít ra bọn bay cũng biết xấu hổ chứ. Có lý nào bọn bay không còn biết liêm sỉ.

Tên thủ lĩnh chỉ vào mặt Bùi Thế Phương:

- Nhà ngươi đã hoàn hồn chưa? Muôn giữ lấy mạng sống từ nay phải tuân lệnh ta.

Bùi Thế Phương đã được cởi hết dây trói, bỏ ngổ ì dưới đất. Chàng còn quá yếu bước đi loạng choạng muồn ngã. Chàng không chịu nổi giọng nói của tên thủ lĩnh, nên lớn tiếng mắ ng:

- Ta mà phải theo lệnh các người sao? Quân giặc chó có vô lễ!

Một ánh thép loáng qua trước mặt Bùi Thế Phương, và tên thủ lĩnh hét:

- Mày muồn chết! Sinh mạng mày đang ở trong tay ta, ta muồn giết mày lúc nào chẳng được! Ta chỉ sợ nàng Hà Như Liên đau khổ đó thôi.

Câu nói của tên thủ lĩnh đoàn quân do thám làm cho Bùi Thế Phương giật mình. Chàng không hiểu tại sao hắ n biế t rõ câu chuyện hứa hôn giữa hai gia đình?

Thực ra, nàng Hà Như Liên là con gái một nhà vọng tộc, đã được cha mẹ nàng hứa gả cho Bùi Thế Phương từ lúc còn nhỏ, chỉ còn đợi ngày Bùi Thế Phương đỗ đạt thành danh sẽ tác hợp vợ chồ ng.

Nhưng nay tại sao tên thủ lĩnh đoàn quân do thám lại nhắ c đế n nàng? Chỉ vì nàng đang ở hầ u hạ thân mẫu của vị anh hùng Mai Xuân Thưởng mà đoàn quân do thám của địch đang muồn tìm kiế m nơi cư trú đó.

Núp sau phiế n đá, Kha Lý muồn đứng lên, định xông ra, nhưng thắ y tên thủ lĩnh kia lại hạ gươm xuồ ng, đổi ngay thái độ, giọng nói đang gắ t gồng trở nên ngọt ngào:

- Ta biế t nhà người là tình nhân của Hà Như Liên, nếu người cho ta biế t địa chỉ của nàng ta sẽ dẫn người đế n đó thăm viế ng.

Bùi Thế Phương cười lớn:

- Tại sao nhà ngươi lại căn biết chỗ ở của người yêu ta? Không đời nào ta nói cho nhà ngươi biết điếu đó.

Tên thủ lĩnh cười gằn:

- Ngươi đang ở trong tay ta! Ta biết trước sau gì ngươi cũng phải nói điếu đó. Nếu ngươi còn muốn sống gằn gửi với nàng.

Thầy tên thủ lĩnh đoàn do thám cứ theo dõi đành, cô buộc Bùi Thế Phương nói cho biết nơi cư trú của Hà Như Liên, Na-Thòn xen vào:

- Nay Lý Lạc Hoa! Mày mang danh thủ lĩnh của đoàn quân do thám Xuyên Sơn, tại sao mày không đủ tài để tìm ra chỗ ở của Hà Như Liên, mà lại đi ép buộc kẻ khác để chỉ dùm. Ô! Ngươi thật là đũa bấ t tài, không xứng đáng!

Câu nói trêu tức của Na-Thòn làm cho tên thủ lĩnh điên đầ u, gằn hét lên:

- Ta không căn hỏi chúng bay nữa. Sớm muộn đoàn quân chúng ta cũng tìm ra đượ c.

Dứt lời, nét mặt giận dữ chưa nguôi, hắ n quay qua bọn thuộc hạ lớn tiế ng ra lệnh:

- Sửa soạn lên đườ ng! Hắ n tắ t bớ t đườ c đi! Buộc tắ t cả ngựa lại ở chỗ này!

Thì ra đây là trạm liên lạc!

Hắ n gọi hai tên vệ sĩ đế n gằn, và dặn:

- Hai đũa bay ở đây đợi quân bản Thượng. Khi chúng đế n nơi, hắ n hắ c lại mật lệnh của ta cho chúng rõ, rồi hai đũa bay dẫn

đường đi trước và báo tin cho ta hay.

Đoạn hắ n quay về` phía Na-Thòn, gắ n giọng nói:

- Còn tên này dẫn theo đoàn quân ta, nhưng phải trói nó lại.

Na-Thòn cười lớn:

- Nhà ngươi lại sợ ta nữa rồ i! Nhưng thôi, ngươi cứ trói ta lại để ngươi an tâm! Ta không sợ trói đâu.

Tên thủ lĩnh đoàn quân do thám cau mày, đẩy Bùi Thê` Phương đi trước, cầm gươm đi kèm theo, và nói với bọn thủ hạ:

- Cứ để tên thư sinh này đi bên cạnh ta, còn tên Na-Thòn dẫn đi sau. Nếu nó giở trò gì ta đâm ché t ngay tên bạn của nó trước. Nhưng dù sao, chúng mày cũng phải luôn luôn để ý tên thổ lai đó.

Đoàn quân do thám lâ n lượt cá t bước, chúng đi hàng một kéo dài như một con rắ n trườn mình chui trong hằ m tô i om.

Trong khoang núi rộng, chỗ dừng làm trạm liên lạc, chỉ còn hai tên võ sĩ và một số` ngựa lao xao đập vó xuố ng mặt đá nghe cô m cộ p. Hai tên vệ sĩ dồ n ngựa vào một góc, đố t thêm lửa cho sáng. Chúng chồ ng mã tá u đứng sừng sững trước ánh lửa như hai pho tượng ác quỷ đang canh vạc dằ u.

Ở chỗ núp, Kha Minh thằ m thì nói với Kha Lý:

- Chúng ta còn chằ n chừ gì nữa mà không kờ t thúc tính mạng của hai đứa này?

Kha Lý nói:

- Bây giờ một chọi một thì dễ quá rồ i, nhưng phải tìm cách kờ t thúc cho gọn gàng mới được. Và lại ta câ n thanh toán nhanh để đuổ i

theo bọn kia mới kịp, nếu không chúng gần đón nơi đây làm sao chúng ta đi qua được.

Kha Minh nói:

- Ta đang nghĩ cách sát hại hai đứa này.
- Thì cứ nhảy tới đâm mỗi đứa một nhát dao là xong.
- Không! Phải làm sao cho bộ áo quần của chúng còn nguyên vẹn.

Kha Lý nghe Kha Minh nói, sự tình:

- A! Té ra Kha huynh muốn giả làm vệ sĩ của chúng.
- Đúng vậy! Chúng ta phải len lỏi vào hàng quân của địch mới cứu được sinh mạng của Na-Thòn và Bùi Thế Phương.

Kha Lý gật đầu:

- Nếu vậy thì tôi và Kha huynh dùng tay bóp cổ hai đứa nó chết ngay tức khắc.

Hai người úp bụng xuống đất trốn tới như hai con rắn. Trong lúc đó hai tên vệ sĩ đoàn quân do thám vẫn ngồi yên trên phiến đá, mã tấu gác cạnh đùi. Bỗng hai phiến đá nặng ngàn cân, từ trên cao gieo xuống, Kha Minh và Kha Lý cùng chồm lên một lúc, mỗi người nhảy lên lưng mỗi đứa, đè hai tên vệ sĩ xuống dùng bàn tay cứng như sắt bóp vào cổ, không để chúng kịp kêu lên một tiếng.

Tên vệ sĩ bị Kha Lý bóp cổ chỉ lặn được một vòng, rồi ngã gãy giữa, bọt mép sùi ra, máu trợn ngược lên. Cả thân mình nó bị Kha Lý kẹp mạnh trong hai đầu gối dững mãi, nó không đủ sức kháng cự với Kha Lý, đành lịm dần, nằm im như khúc gỗ.

Tuy nhiên, tên vệ sĩ kia không phải chệ t dễ dàng như vậy. Kha Minh đã gặp một sức phản công ghê gớm!

Dù bị đánh bất ngờ, tên vệ sĩ này đã gỡ được hai bàn tay của Kha Minh ra khỏi cổ, rồi cả hai xoắn vào nhau, lăn trên mặt đất.

Tên vệ sĩ này có sức khỏe lạ lùng. Đã mấy lần nó thoát khỏi bàn tay Kha Minh, và gập lên, ôm ngang lưng Kha Minh định quật xuống nhưng với ý chí mãnh liệt, Kha Minh bỗng trở nên hung dữ điên cuồng, nhất định không chịu buông tha tên giặc.

Tiếng gập của nó vừa nổi lên liền bị tắt nghẹn ngay. Hai bàn tay quyết liệt của Kha Minh đã chặn vào cổ nó, mà cứ thế mà bóp lại như hai gọng kìm. Còn tên vệ sĩ thì cũng không vừa, hai đầu gối nó thúc mạnh vào ngực Kha Minh, hai tay nắm lấy hai bàn tay của Kha Minh kéo mạnh ra, và dùng nắm tay bám sâu vào hai cổ tay của Kha Minh, cố sức làm cho Kha Minh không bóp mạnh được. Hai địch thủ sức mạnh tương đương, gân cốt chuyển nghe răng rắc.

Trong bầu ánh sáng nhá nhem của khe núi, những hơi thở hô hấp học... những tiếng nghiến răng ken két.

Tên vệ sĩ cũng không chịu thua, nó nghiêng mình xoay về một bên, rút con dao găm định đâm Kha Minh, nhưng lưỡi dao vừa đưa lên thì đã nghe tiếng "bốp" một tiếng, lưỡi dao gum tung lên cao và rơi xuống đất.

Một bàn chân vừa phóng đến, đá trúng cổ tay cầm dao của tên giặc. Đồng thời: một bóng người nhảy xổ tới, giáng một quyền chí tử vào đầu tên vệ sĩ do thám. Tên giặc ngửa đầu ra đằng sau, tay chân mềm nhũn, rã rời. Nó chệ t ngất. Kha Minh ngược mắt nhìn lên, thấy Kha Lý đang đứng trước mặt, mắt long lanh sáng rực như một vị hung thần.

Bóng người vừa hạ sát tên vệ sĩ do thám chính là Kha Lý, đã giúp sức cho Kha Minh. Hai anh em nhìn tận mặt hai tên giặc, thấy chúng đã chết thật sự, không phải giả vờ, liền vội vã lột hết quần áo của chúng mặc vào để giả trang.

Thế là hai anh em Kha Minh lôi hai xác ném vào một khe núi kín đáo, rồi cùng nhau cấp tốc đuổi theo đoàn do thám Xuyên Sơn của địch quân. Kha Minh nói với Kha Lý:

- Ta nên theo kịp chúng nó trước khi chúng nó ra khỏi khe núi này.

Kha Lý nói:

- Để làm gì vậy?

Kha Minh nói:

- Ta đang cải trang để len lỏi vào đoàn quân của địch, nếu để chúng ra khỏi khe núi này, trong lúc trời sáng thì chúng ta dễ bị lộ lắm!

Kha Lý gật đầu:

- Đúng! Đúng! Chúng ta cần phải gạt chúng trong bóng tối! Kha huynh hay lắm! Trước hết ta phải làm sao mở trời cho Na-Thòn, vì Na-Thòn là tay võ công lợi hại, sau đó ta sẽ bí mật tìm cách giải cứu cho Bùi Thế Phương.

Kha Minh nói:

- Như thế thì Kha đệ đã hiểu ý ta rồi! Chúng ta không thể công khai giao chiến với chúng nó trong lúc sinh mạng của các bạn ta đang nằm trong tay chúng nó. Ta phải giải cứu cho tù binh trước rồi sẽ giao tranh sau.

Hai anh em dắt hai con ngựa ô của mình cột vào đoàn ngựa của địch.

Kha Lý lâm bảm:

- Nếu thất bại sẽ mất hai con ngựa. Nhưng nếu toàn thắng ta sẽ được luôn cả bầy ngựa ở đây.

Kha Minh "Hừ" một tiếng:

- Ta nhất định phải thắng mà! Nào! Ta lên đường.

Hai anh em Kha Minh lại băng mình qua khe núi, đường đi bắt đầu hẹp lại, không quang đãng như trước. Tuy vậy, hang núi vẫn có đủ chỗ để người đi dễ dàng, không phải cúi đầu, không phải dò từng bước. Hai người men theo vách đá, trườn mình đi nhanh không cần ánh lửa soi đường.

Chẳng mấy chốc, anh em Kha Minh đã nghe tiếng nói phía trước vọng lại, và có tiếng bước chân lao xao.

Kha Minh kéo tay Kha Lý nói:

- Hãy bình tĩnh! Chúng ta đang mạo hiểm vào đoàn quân của địch! Nhất nhất phải theo lệnh của ta, đừng nóng nảy làm hỏng việc.

Tiếp đó, Kha Minh vượt lên trước! Khi bắt đầu nhìn thấy những bóng đen đi sau cùng của đoàn quân do thám, trong ánh đuốc mập mờ, Kha Minh rảo bước thật nhanh, và nói lớn:

- Thừa thủ lĩnh! Quân bộ bản Thượng đã tới, tôi xin cấp báo và phục mệnh.

Có tiếng người thủ lĩnh ở phía trước vọng lại:

- Được! Quân bản Thượng còn đi sau phải không?

- Đúng vậy! Riêng hai đứa chúng tôi đã theo đến đây để đợi lệnh. Đoàn quân bản Thượng còn ở phía sau.

- Được! Hai người theo ta! Hãy đi sau cùng. Ta giao tên tù binh Na-Thòn cho hai người đó.

Kha Minh và Kha Lý háp khởi mừng thầm, vọt chạy lên đoạn cuối của đoàn quân, không để cho đồng bọn thấy mặt.

Quả nhiên, không một tên giặc nào phát giác được sự giả mạo của anh em Kha Minh. Ánh đuốc không đủ sáng để soi rõ mặt những tên quân đi sau cùng. Giặc chỉ thấy bộ y phục và thanh mã tấu là không nghi ngờ gì cả.

Hai tên vệ sĩ đang áp giải ông thầy hái thuốc Na-Thòn, thầy Kha Minh, Kha Lý đến gần liền tiến lên trước, giao người tù binh cho Kha Lý, Kha Minh.

Mỗi người đi một bên Na-Thòn! Kha Lý cầm tay Na-Thòn, cầm sợi dây trói lên lên mở ra.

Na-Thòn thầy vậy kinh ngạc. Kha Lý ghé vào tai Na-Thòn nói nhỏ:

- Dừng ngạc nhiên! Chúng tôi là bạn của ông đây! Ông thầy có nhớ ra ba thầy trò Mạnh Hùng đi buôn ngựa ghé vào làng nghỉ nhờ một đêm không? Chúng tôi là Kha Minh, Kha Lý đây. Chúng tôi sẽ mở dây trói cho ông thầy, để ông thầy cùng chúng tôi giết giặc.

Na-Thòn im lặng! Trong bóng tối âm u, Na-Thòn quắc mắt nhìn Kha Lý. Vừa may có ánh lửa thoáng qua, Na-Thòn bỗng nhận được Kha Lý rồi mỉm cười dăc ý...

Đoạn dây cuối cùng đã tháo xong, hai tay Na-Thòn đã hoàn toàn tự do. Kha Minh đặt vào tay Na-Thòn một lưỡi dao mã tấu.

Trong bóng tối, Na-Thòn, Kha Minh, Kha Lý đi sát cạnh nhau. Kha Lý bỗng đập nhẹ vào vai Na-Thòn, nói:

- Sao? Bắ t đầ u hành sự chứ?

Na-Thòn ghé tai nói nhỏ với Kha Lý:

- Hãy khoan! Trước hế t phải tìm cách bảo vệ tính mạng Bùi Thê ́ Phương đã. Hiện nay chàng thư sinh đó đang bị tên thủ lĩnh đoàn do thám kèm sát. Nế u chúng ta loạn động có thể nguy hiểm cho chàng.

Kha Minh gậ t đầ u:

- Được, tôi đã có cách tháo gỡ cho Bùi Thê ́ Phương. Trước hế t Kha Lý hãy tiế n lên hàng đầ u, đi sát với tên thủ lĩnh và Bùi Thê ́ Phương. Ở dưới này tôi sẽ lập kế ́ đánh lừa tên thủ lĩnh, khiế n hắ n đế n gầ n chúng ta, rô i nhân lúc xuấ t kỳ bắ t ý, ta thí luôn cho nó một dao, và đờ ng thời tá t cả đầ u khai đao cùng một lúc, hạ thủ ngay những tên quân giặ c đứng gầ n đó nhấ t.

Na-Thòn và Kha Lý cùng tán thành:

- Chúng ta nên thực hành ngay phương pháp đó.

Kha Minh lại dặn nhỏ Kha Lý:

- Vậy Kha đặ hãy tiế n nhanh lên trước, lúc nào nghe ta hô: "Giế t!" thì lập tức che chở cho Bùi Thê ́ Phương và giao đầ u với bọn thuộc hạ của tên thủ lĩnh do thám đó.

Kha Lý im lặng tiế n lên!

Một lúc sau bỗng nghe Kha Minh câ t tiế ng nói to:

- Thừa thủ lĩnh! Tên tù binh Na-Thòn đang đi bỗng ngắ t xiú, xin trình thủ lĩnh định đoạt.

Tức thì trong bóng tối, Kha Minh đưa tay đỡ vào lưng Na-Thôn khi giả cách té xỉu, nhưng tay vẫn nắm chặt chuôi dao, giấu trong vạt áo.

Đoàn quân đang đi bỗng dừng lại, giãn ra một phía chừa đường cho tên thủ lĩnh từ phía trước tiến về chỗ có tiếng gọi.

Tuy nhiên tên thủ lĩnh không đi một mình mà sai một tên vệ sĩ cầm đuốc đi trước. Ánh đuốc sáng rực...

Tên thủ lĩnh vừa đi khỏi vài bước, Bùi Thế Phương bỗng thấy trước mặt có một người lù lù tiến đến, ghé vào tai nói nhỏ:

- Công tử hãy yên tâm! Tôi là Kha Lý, thuộc hạ của tướng quân Mạnh Hùng len lỏi vào quân giặc để giải cứu cho công tử đây. Công tử phải luôn luôn theo sát tôi để tôi bảo vệ mới được.

Bùi Thế Phương chưa kịp trả lời thì bỗng có tiếng hét vang như sấm:

- Giết! Giết hết!

Tiếp đó những tiếng rú vang lên rùng rợn, tiếng gươm giáo chạm nhau "leng keng"...

Ngay trước mặt Bùi Thế Phương, Kha Lý vung đao chém liên mã y phát vào mã y tên quân do thám, những xác người ngã gục, máu tuôn đỏ ối!

Bùi Thế Phương hoa mắt! Chàng chưa hề đứng trước cảnh máu rơi máu chảy, nên thấy rờn rợn. Nhưng chàng định thần ngay vì giọng nói quen thuộc của Kha Lý vang lên:

- Công tử! Hãy theo sát bên tôi. Đừng sợ!

Chàng thư sinh họ Bùi núp vào vách đá, sau lưng Kha Lý.

Mỗi khi Kha Lý tiến lên thì chàng cũng tiến lên, mỗi khi Kha Lý lùi lại thì chàng cũng lùi lại.

Kha Lý cố đánh đòn về sau, mở đường phôi hợp cùng đòn ng bọ, nhưng khe núi quá chật hẹp, không tung hoành được với lưỡi mã tấu, chỉ lặn xả vào đâm chém mà không vượt qua được sức cản trở của địch quân.

Ánh đuốc chớp chòn, chỉ đủ nhận thấy những bóng đen lơ nhó. Nhưng với cặp mắt tinh vi trong đêm tối, Kha Lý cũng nhận ra được ai là bạn, ai là thù.

Kha Lý thấy rõ tinh thần hoang mang của quân giặc. Chúng kinh hãi không biết kẻ thù từ đâu đến và đến bằng cách nào? Cho nên chúng kháng cự một cách dè dặt, trong lúc đó Kha Lý đâm chém rất sừng tay. Từng xác giặc đổ xuống như từng bao gạo. Kha Lý và Bùi Thế Phương dẫm lên xác giặc đi dần về phía sau.

Khe núi giờ đây vang lên những tiếng hét, tiếng la dội trong màn đêm, trong ánh lửa bập bùng của bó đuốc luôn luôn lay động.

Bỗng có tiếng la:

- Giữ lấy tên thư sinh, không cho nó chạy thoát.

Thế rồi, những bước chân chạy rầm rập đến chỗ Bùi Thế Phương, những bóng đen hung hãn đổ xô đến.

May sao, ngay giáp vách đá, chỗ Kha Lý và Bùi Thế Phương đang đứng có khe lõm sâu vào, Kha Lý vội đẩy Bùi Thế Phương vào đấy, còn chàng đứng chặn bên ngoài lăm le thanh mã tấu chực giao tranh.

Đoàn vệ sĩ do thám vô tình lướt qua không để ý. Chúng băng mình chạy lao về phía đầu khe núi, miệng hò hét những tiếng man rợ, hung cuồng.

Kha Lý không rõ chúng có bao nhiêu đứa, và Kha Minh cùng Na-Thòn đang chiến đấu như thế nào. Bỗng từ phía cuối hang có tiếng gọi lớn:

- Kha Lý đâu? Hãy đánh dồn về phía này!

Đó là tiếng gọi của Kha Minh vẫn còn kẹt ở đằng sau, chưa tiến được bước nào. Hai tay kiếm lợi hại này vẫn còn đang bị vòng vây của địch chế ngự.

Giặc chia ra làm hai khúc. Một lửa đi lục tìm Bùi Thế Phương, một lửa bao vây Na-Thòn và Kha Minh, làm cho hai người này đánh mãi chưa thoát ra được.

Kha Lý quay lại bảo Bùi Thế Phương:

- Công tử cứ men sát vách theo tôi! Nếu chúng kéo tới đông thì công tử tìm khe đá núp vào đó, chờ tôi đánh mở đường cho.

Tiếp đó Kha Lý vung dao tới trước, xông vào đám quân đang bao vây Na-Thòn và Kha Minh.

Tuy gọi là bao vây, nhưng thực sự trong khe núi chật hẹp, hai toán đồi thủ chỉ có thể dàn thành hai hàng, mỗi toán áp lưng vào một vách núi, hằm hè nhau giữ từng miếng. Vì không có đất lùi, nên cuộc giao tranh diễn ra cái thế xấp lá cà ghê gớm. Một bước hụt là một phen rơi máu, một phát dao sơ hở là một kẻ bị thương! Ở đây, tính mạng con người như chuông treo sợi chỉ.

Kha Lý lao tới bất thình lình, đâm luôn mấy dao vào những tên quân đứng gần. Nó ngã xuống để trống chỗ cho Kha Lý nhảy vọt

qua, vào đứng gần với Kha Minh và Na-Thòn. Trong lúc đó Bùi Thế Phương cũng lao mình nhảy theo Kha Lý.

Kha Minh trông thấy reo to:

- Công tử Bùi Thế Phương đây rồi! Thôi chúng ta đã hoàn thành nhiệm vụ, hãy rút ra khe núi này là hơn.

Vừa nói, Kha Minh vừa đẩy luôn Bùi Thế Phương về phía sau, nơi có hang núi rộng chàng giục:

- Công tử chạy trước đi! Phía đó không có tên giặc nào! Chỉ có hai tên vệ sĩ của chúng đã bị chột đứng để nấp trong kẹt đá kia, công tử đừng sợ!

Cả ba người: Kha Minh, Kha Lý và Na-Thòn nhập thành một bọn dồn địch thủ về một phía trước, vừa đánh vừa lùi.

Tên thủ lĩnh đoàn quân Xuyên Sơn gầm thét như điên cuồng. Con giận bốc lên bùng bùng, trút ra ở đầu lưỡi gươm hiểm độc, hấn hung dữ xông lên như muông ăn tươi nuốt sống đối phương.

Chính hấn đã nhận ra sự giả mạo của Kha Minh từ lúc Kha Minh báo tin Na-Thòn bị ngất xỉu.

Lúc đó tên thủ lĩnh đã đề phòng bằng cách cho vệ sĩ cầm đuốc đi trước, làm cho Kha Minh không thể bắt thẩn hạ sát hấn được.

Bởi vậy khi đến trước mặt Kha Minh khoảng năm bước, hấn dừng lại, nhìn chòng chọc vào mặt Kha Minh, lưỡi gươm trường trong tay hấn lấp lánh khẽ rung chuyển.

Kha Minh thấy rõ cử chỉ ấy, nên lập tức hô to: "Giết! Giết hấn!".

Và hai lưỡi đao vọt chém sạt vào mặt tên thủ lĩnh.

Nhưng khi hắ n đã kịp đề` phòng thì dễ gì thắ t bại, tên thủ lĩnh đoàn Xuyên Sơn nghiế`n rằng, vung guom trường gạt cả hai lưỡi đao ra cùng một lúc, đờ`ng thời hô quân ủa đé`n vây kín Kha Minh và Na-Thòn.

Về` phía Na-Thòn thì anh chàng này quả là một tay kiế`m xuấ t chúng không một tên giặc nào dám lại gầ`n. Thề` võ của Na-Thòn có cái gì chân truyề`n và bí hiểm lạ lùng, xúng đáng liệt vào hạng giang hồ` hiệp khách kỳ tài trong thiên hạ, những kẻ dũ`ng sĩ tâ`m thường không sao sánh kịp.

Cho nên chỉ có hai người mà đoàn quân Xuyên Sơn của địch không thể nào áp đảo nổi. Huồ`ng hồ`, lúc này lại có thêm Kha Lý là tay kiế`m lợi hại nữa.

Giờ đây bọn Kha Minh, Kha Lý và Na-Thòn đứng sát vào nhau. Đoàn quân Xuyên Sơn của địch cũng đờ`n lại một khô`i.

Ba người vừa đánh vừa lùi...

Hang núi dầ`n dầ`n thắ t hẹp lại.

Rồ`i bỗng khe núi trở nên tồ`i mù mịt. Đoàn quân Xuyên Sơn trong lúc mải mê giao đầ`u đã bỏ tắ t những ngọn đuồ`c lớn để dẫn đường. Những ngọn đuồ`c đó giờ đây chỉ còn lai rai mắ`y ngọn yế`u ớt.

Bọn Kha Minh lợi dụng bóng tồ`i đã rời xa chiế`n địa, lùi sâu về` phía xa thẳm. Tên thủ lĩnh dẫn đầ`u toán quân đuổi theo, và chỉ còn nhận được đờ`i thủ qua những nhát guom chạm vào nhau tóe lửa, và qua những luồ`ng ánh sáng xanh biế`c của những lưỡi thép quý loang loáng giao nhau, vẽ nên những đường lân tinh quái gở.

Bỗng thấy hai nhát đao chém thật mạnh vào thanh trường kiếm của tên thủ lĩnh, và vụt một cái, nhân lúc hấn chưa lấy lại thăng bằng, đôi phương đã kịp thu đao về, phóng mình nhảy vào bóng tối.

Luỡi gươm của tên thủ lĩnh bay lượn một vòng trong không khí, và chém hụt mấy nhát vào không khí trong bóng tối trước mặt.

Không còn đôi thủ ở đó nữa. Trước mặt tên thủ lĩnh chỉ còn là một bóng tối đen ngòm. Tên thủ lĩnh tức điên người hét to:

- Hãy đốt lửa lên và đuổi theo truy kích.

Một số vệ sĩ loay hoay chạy ra phía sau tìm mô-i lửa, một số khác cầm mã tấu phóng mình nhảy vào bóng tối đuổi theo những kẻ chạy trốn.

Tên thủ lĩnh kêu lên:

- Hãy đề phòng! Kẻ thù có thể núp trong kẹt đá để đánh lén. Hãy đợi ánh đuốc soi đèn sẽ tiến lên.

Nhưng đã muộn, trong hốc đá phát ra một tiếng "keng" rợn người, tiếp theo một tiếng la thốt thanh như tiếng rên của một con vật bị cắt tiết, rồi đến tiếng một xác người ngã gục xuống đất nặng nề.

Giữa lúc đó, ánh đuốc sáng lên! Những tên vệ sĩ đằng sau đã châm được mô-i lửa.

Tên thủ lĩnh nhận ra ngay địa thế bất lợi của những kẻ đuổi theo. Hang núi trước mặt thu hẹp lại chỉ vừa đủ một người qua, hai bên tường đá áp vào nhau như hai cánh cửa khép lại. Thế rồi hang núi rẽ ngoặt sang ngã khác, và ngay đầu khúc rẽ, xác một tên quân Xuyên Sơn đã nằm gục trên một vũng máu lênh láng. Nạn nhân bị

chém xả một đường từ vai để n cạnh sườn. Một cánh tay bị đứt rời, thanh mã tấu bắn ra xa, gãy làm hai khúc.

Cảnh tượng rùng rợn! Không ai dám vượt qua xác chết để đuổi địch, trước xác chết có tiếng Na-Thòn cười khanh khách, hăm dọa:

- Đứa nào bước qua xác chết này sẽ chịu cùng chung số phận! Ở góc hang đây ta đặt một lưỡi dao thần. Đứa nào có gan thì cứ bước vào xem!

Cả đoàn quân do thám Xuyên Sơn chùn bước lại, ngược mặt nhìn tên thủ lĩnh.

Tên thủ lĩnh mím chặt môi, nắm chặt thanh trường kiếm, lặng lẽ tiến lên vài bước, rồi bất thần nhảy qua xác chết, vung gươm lên trước mặt.

Nhưng chân của hắn vừa chạm đất, lưỡi gươm dài trong tay đã bị đánh tung lên, văng ngược về phía sau, rơi xuống.

Tên thủ lĩnh vội ngả người sang một bên loạng choạng suýt ngã, vốn là kẻ có bản lĩnh cao cường, hắn co chân nhảy lùi lại vừa kịp tránh một nhát dao chém tới nhanh như gió của Na-Thòn đứng núp trong hốc đá, đầu khúc rẽ.

Tránh thoát mũi dao hốc đá, tên thủ lĩnh lùi lại, thân nhiên cúi xuống nhặt thanh trường kiếm, nghiến răng xông lên lần nữa. Lần này hắn hy vọng Na-Thòn sẽ bất ngờ, nhưng không đúng với dự tính của hắn một lần nữa lưỡi gươm của hắn bị đánh rơi khỏi tay, và hắn lại phải lùi về chỗ cũ.

Tiếp theo một chuỗi cười giòn giã, và ngạo mạn của Na-Thòn vang vang vào vách đá, như khiêu khích thủ lĩnh đoàn quân Xuyên Sơn hãy liều lĩnh hơn nữa.

Cả đoàn quân do thám hằm hè, gằm thét. Tên nào cũng muồn xông lên trước, nhưng vách đá chỉ vừa một thân người lách qua, cả bọn không thể cùng nhau ùa tới được.

Na-Thòn đợi lâu, không thấy tên nào xông đến nữa, chàng cười nói hô hô :

- Sao? Chúng bay sợ cái máy chém rồi hả? Hãy đưa đầu vào đây mau!

Và từng đưa lại xông vào ướm thử, nhưng tên giặc nào cũng bị Na-Thòn đánh bật trở lại.

Tên thủ lĩnh bỗng giờ cao thanh trường kiếm, gọi bốn tên vệ sĩ đến gần ghé tai nói nhỏ mấy câu. Bốn tên vệ sĩ tuân lệnh tỏa ra khắp nơi, chỉ còn vài đưa đứng bên cạnh tên thủ lĩnh.

Một lúc sau, ánh lửa bỗng đỏ rực hang núi, khói trắng tỏa mù mịt. Đoàn quân Xuyên Sơn lại xuất hiện đông đủ, mỗi đưa cầm trên tay một bó đuốc cháy bùng bùng, mà mỗi bó đuốc đều cột vào một lưỡi dao mã tấu.

Tên thủ lĩnh gạt đầu, tỏ vẻ khoái chí. Hấn cầm gương vẩy một cái, cả đoàn quân cầm đuốc chia vào khúc hang rẽ, đưa những bó đuốc cháy ngùn ngụt đến trước mặt.

Tuy lối đi hẹp, chỉ vừa một người lách qua, nhưng giặc đã khôn khéo nối dài thêm đuốc, nên chúng có thể đứng xa quan sát vị thế, và tung đuốc vào đánh một trận "hỏa công" đặc biệt.

Lửa bốc cháy nhà khói đen ngòm, như muồn nghệt thở. Hoi nóng nung nấu, khiến ở đầu khúc rẽ kia, những kẻ đứng nấp, dù gan dạ đến đâu cũng không chịu nổi, phải bật ra khỏi vị trí.

Lúc này, người ta mới thấy mưu mô của tên thủ lĩnh khi cột những lưỡi mã tấu vào ngọn đuốc là không cho đội phương công phá hỏa lực.

Nhưng, khi sức nóng của những ngọn đuốc tăng lên dữ dội thì về phía đội phương không thấy phản ứng gì cả. Bọn giặc lưỡng lự xôn xao bàn tán. Những tên đi đầu vẫn cầm chắc mã tấu trong tay đưa ngọn đuốc về phía trước, nghiêng đầu nghe ngóng.

Rồi bất thình lình, một tên, hai tên, ba tên... rồi cả bọn lao mình nhảy qua khúc rẽ nguy hiểm đó để cướp đường tiến lên. Chúng vượt qua dễ dàng, không một bóng người cản lại. Cánh tay dũng mãnh và lưỡi gươm ác liệt lúc này không còn nữa. Bọn người núp ở hốc đá đã bỏ đi từ bao giờ rồi.

Tên thủ lĩnh hô quân cấp tốc đuổi theo. Trong hang núi quanh co, chúng rào rào chuyển bước như một làn sóng ngầm cuộn.

Đuổi một lúc, đoàn quân do thám Xuyên Sơn đã trở về chỗ cũ, nơi mà chúng để lại đoàn ngựa và hai tên vệ sĩ đã bị chết.

Vòm núi cao chập chùng ánh lửa.

Toán quân do thám tiến về khe núi rộng.

Bỗng từ bên phía tường đá vang lên những tiếng reo hò, rồi những bóng người đột ngột hiện ra đông nghịt, vây bọc cả khe núi sâu.

Có một tiếng cười lạnh lạnh, một tiếng cười trong vắt như ngọc rót vào tai. Đó là tiếng cười của Bạch y kỳ nữ.

Đúng vậy! Thiếp nữ áo trắng vừa xuất hiện trong khe núi sâu thẳm này, và bên cạnh nàng còn có đủ mặt các anh hùng hiệp sĩ đã từng gặp tên thủ lĩnh của đoàn quân do thám Xuyên Sơn này.

Đó là Mạnh Hùng và nhóm Tây Sơn ngũ hùng thêm vào đó có cả chủ tướng trại Hầm Hồ Châu Thiên nữa.

Bây giờ họ đã gặp lại Kha Minh, Kha Lý và Bùi Thế Phương.

Những thanh kiếm báu sáng lấp lánh bắt đầu chuyển động, và đường thương tuyệt kỹ của Châu Thiên đã khởi sự quay tít một vòng trong không gian.

Tất cả mọi người đợi cho giặc đến giữa khoang núi để ủa ra vây bọc chúng lại, chặn hẳn hai đầu, không cho chúng tẩu thoát.

Cứ xét về nhân số thì hai bên xấp xỉ bằng nhau, nhưng đoàn quân do thám Xuyên Sơn của địch, trừ tên thủ lĩnh ra, còn lại hầu hết là những tay vũ ô hợp, không thể nào so sánh được với những tay kiếm khách giang hồ trong đạo quân cần vương.

Cho nên tên thủ lĩnh vừa trông thấy đội phương đã nhận ra ngay tình thế nguy ngập của chúng. Tuy vậy nó vẫn bình tĩnh liếc mắt rất nhanh ra lệnh cho thuộc hạ đầu lung với nhau, sẵn sàng nghênh chiến.

Hai toán người đổ xô vào cùng một lúc. Tiếng binh khí chạm nhau vang lên một âm thanh kỳ lạ bên những vách đá dưới vòm núi kín. Những địch thủ quay tròn bên nhau từng cặp. Những tiếng quát âm ỉ khiến bầu không khí càng thêm hăng say, quyết liệt.

Trên một mô đá cao, giáp vách núi có tiếng Bạch y kỳ nữ cười rú lên, nghe ròn rợn. Hàng hét:

- Giết hết! Đừng để chúng chạy thoát.

- Kha Minh hãy chặn lối cửa hang.

Những tiếng quát tháo vang trời, rung chuyển cả núi rừng.

Tên thủ lĩnh của đoàn quân địch một mình phải cự với với hai lưỡi thép vô cùng lợi hại. Đó là thiêu nữ áo trắng và đệ tử của nàng là Na-Thòn.

Ngay từ đầu cuộc giao tranh, Na-Thòn đã múa thanh kiếm tuyệt mỹ phô trương trước mặt người ân sư những đường kiếm gia truyền ác hiểm, khiến cho tên thủ lĩnh phải rói bời, cố gắng chống đỡ không dám phản công.

Bị hai thầy trò Bạch y ky nữ hợp công tên thủ lĩnh hét lên một tiếng lạ lùng:

- Na-Thòn! Ta quyết không để người thoát khỏi tay ta!

Tiếng hét của hấn vừa dứt cũng là lúc thiêu nữ đã đánh ngã luôn hai tên thuộc hạ của Lý Lạc Hoa đồng thời chồm tới chém xả vào mặt tên thủ lĩnh.

Hình như mối thù giữa người con gái áo trắng này với tên Lý Lạc Hoa có chứa đựng một tình tiết bí ẩn nào đó.

Thanh đao mã tấu của Na-Thòn và lưỡi kiếm báu của Bạch y ky nữ từ hai mặt tả hữu tấn công tới, đánh dồn Lý Lạc Hoa về một phía.

Lý Lạc Hoa hét lên:

- Con bé Vũ Yên Linh. Mà phải chết.

Thiêu nữ áo trắng cười khanh khách:

- Mà phải xem rồi ai phải chết?

Hai lưỡi kiếm của thầy trò Vũ Yên Linh hợp công ép Lý Lạc Hoa lùi vào vách đá.

Lý Lạc Hoa không phản công, chỉ lùi dãn, nhưng dù sao nó vẫn giữ thế thủ rất thận trọng, không sơ hở một tí nào.

Liếc mắt nhìn quanh, Lý Lạc Hoa nhìn rõ thế trận nghiêng về phía đông phương, các võ sĩ trong đoàn Xuyên Sơn chiến đấu rời rạc nhiều đưa ngã gục, nhiều đưa chỉ đánh cầm chừng, không một tay kiếm nào có thể chống lại với tinh thần hăng say của đám Tây Sơn ngũ hùng.

Trong lúc đó, Lâm Bình Tường tung hoành như một con hổ đói vung kiếm đến đâu, quân giặc bạt đi đến đấy.

Bùi Anh Khôi đánh trước, đỡ sau, uy dũng tiến thoái, đường kiếm hào hùng và chắc nịch.

Mạnh Hùng luôn luôn chuyên thế võ, thanh bảo kiếm biến hóa diệu ảo, dương đông, kích tây, công hãm địch cả bốn mặt.

Quách Vĩnh Khương chuyển thân lực một mình đứng trấn phía cửa hang, đối chọi với ba tên vệ sĩ, không cho chúng thoát chạy.

Kha Minh, Kha Lý tuy mới trải qua một trận ác chiến, vẫn không thấy chút gì mỏi mệt, lại còn phần khởi uy dũng hơn trước.

Châu Thiên người chủ tướng trại Hầm Hồ với ngọn thương điêu luyện, đảo lộn như một cơn gió lốc, thổi toì bởi mọi sức kháng cự, đã xung đột bao quát cả chiến trường, xứng đáng là một vị chỉ huy của trại quân càn vương phục hận.

Tên thủ lĩnh đoàn quân Xuyên Sơn của giặc bỗng hét lên. Trước hoàn cảnh tử sinh trong hang núi nó bỗng trở nên hung hãn dị thường. Nó phản công lại như vũ bão. Đường gươm của nó quả nhiên như xuất quỷ nhập thần. Hình như bao nhiêu tinh hoa võ thuật nó

lãnh hội được trong một cuộc đời chiến đấu, trong phút giây này nó đem ra sử dụng hết.

Tuy nhiên, đối với người khác thì rất nguy hiểm, nhưng với thiêu nữ áo trắng, người cùng một môn phái thì lại rất bất lợi. Bởi vì thiêu nữ áo trắng thừa biết kiếm pháp của hã n rồi, nên hã n dù có nỗ lực đến đâu vẫn không làm cho thầy trò Na-Thòn nao núng.

Dù vậy, Na-Thòn cũng không phải là đối thủ của Lý Lạc Hoa, nếu không có Bạch y nữ hợp công. Lý Lạc Hoa biết rõ điều đó, liền cố gắng tung một chiêu thế độc lui về một bước, như cho Na-Thòn bước tới, hã n chém téo lại một đường gươm.

Na-Thòn bất ngờ phải lùi lại một bước để tránh né. Lý Lạc Hoa nhân cơ hội đó búng chân nhảy ra khỏi vòng đấu.

Thiêu nữ áo trắng không để Lý Lạc Hoa kịp thoát đi, liền vung kiếm chém vút theo.

Không đỡ kịp Lý Lạc Hoa nhào lộn một vòng, nhưng loáng một cái, hã n đã ngò i dậy, một đầu gối quay xuống đất, một tay đưa thanh gươm lên ngang đầu đỡ đường đao của Na-Thòn vừa chém xuống.

"Cheng!".

Thiêu nữ áo trắng cũng phóng vút tới như một vệt khói, quất ngang thanh kiếm, đôi mày cau lại.

Tên thủ lĩnh kêu "Chà!" một tiếng lặn ra đất một vòng rồi thừa cơ phóng mình bỏ chạy.

Na-Thòn đuổi theo! Nhưng giữa lúc đó, trên đỉnh núi ánh đuốc sáng choang, một đoàn người rất đông kéo đến, đi đầu là tên

Thượng cụt tay và tên thầy rừng ở Buông Tằm.

Hai tên này trước kia ở trong đoàn nghĩa quân của triều đình, nhưng sau đó vì Mạnh Hùng chém lằm nên đem lòng thù hận, rời bỏ trại quân Thanh Sơn và đến vùng Ba-Na tổ chức dân Thượng theo đoàn quân do thám Xuyên Sơn đánh lại Tây Sơn ngũ hùng.

Trong lúc đang giao tranh, và trong lúc trận chiến sắp vừa kết thúc, phần thắng lợi đang nghiêng về phía nghĩa quân thì bỗng có đội quân bản Thượng kéo đến.

Mạnh Hùng nói với Châu Thiên:

- Kia! Số người Thượng ở Ba-Na đã phản bội ta theo giặc. Chúng ta mau cẩn bước của chúng!

Châu Thiên nói:

- Ta không nên giao tranh với họ, mà phải khuyên dụ họ, để họ trở về với ta. Họ là những kẻ nhẹ dạ đã bị tên Xả- Thủ mua chuộc.

Dứt lời, Châu Thiên phóng ngựa về phía cuối đường khe núi, đưa tay lên cầm chiếc cù và thổi một hơi dài, báo hiệu cho đoàn kỵ mã Hầm Hô dang ra, trở lên sườn núi để ngăn chặn đoàn người ở bản Thượng đang kéo đến.

Trong lúc đó Lý Lạc Hoa thừa cơ hội, cũng thổi một hồi còi, ra lệnh cho đoàn do thám Xuyên Sơn trốn khỏi trận chiến, thoát ra ngoài bỏ chạy như bay.

Bây giờ chiến trường vắng ngắt, mọi người trong đám Tây Sơn ngũ hùng cũng theo đoàn quân Hầm Hô dàn ra trên đỉnh đồi để ngăn đón và cảm hóa đoàn quân của dân bản Thượng Ba-Na.

Đoàn quân bản Thượng vừa đến nơi, không thấy đồng bọn, mà chỉ thấy Châu Thiên, chủ trại Hầm Hồ, dàn quân ngăn đón, chúng súng sốt vội quay đầu chạy trở lại.

Tên Xả-Thầu cầm đầu đoàn quân biết đã lâm kế, liền lẫn trong đám người Thượng trốn mất.

Châu Thiên không đuổi theo, nói với Mạnh Hùng:

- Trách nhiệm tôi là làm sao phủ dụ cho được dân làng Ba-Na theo nghĩa quân. Vậy tôi xin kéo quân trở về trại Hầm Hồ để xếp đặt việc an dân.

Giữa lúc đó Mạnh Hùng tập hợp nhóm Tây Sơn ngũ hùng để bàn việc truy kích đoàn do thám Xuyên Sơn, nhưng không ai còn thấy Bạch y kỳ nữ và Na-Thòn đâu nữa.

Mạnh Hùng áy náy hỏi:

- Bạch y kỳ nữ và Na-Thòn đâu rồi?

Bùi Thế Phương nãy giờ ngồi trên tảng đá cao để mục kích cuộc ác đấu này bỗng lên tiếng nói:

- Thiếp nữ áo trắng đã cùng với người đệ tử Na-Thòn đuổi theo tên thủ lĩnh đoàn quân do thám Xuyên Sơn rồi.

Mạnh Hùng nói với Lâm Bình Tường:

- Thế thì chúng ta phải theo sát người con gái ấy để yểm trợ.

Bùi Thế Phương nói:

- Hình như chúng đang đi tìm thân mẫu của vị anh hùng Mai Xuân Thưởng để bắt bà cụ, buộc vị anh hùng họ Mai phải ra đầu hàng.

Mạnh Hùng nói:

- Nếu vậy thì chúng ta phải theo để tiêu diệt chúng không để cho chúng thi hành thủ đoạn độc ác của tên tay sai Nguyễn Thân.

Trời bắt đầu u hùng sáng...

Trên đỉnh đèo An Khê, một đoàn kỵ binh lại tiếp tục lên đường...

Đó là năm chàng võ sĩ "Tây Sơn ngũ hùng" đang quyết tâm theo đuổi và tiêu diệt đoàn do thám Xuyên Sơn của quân địch.

MÁU NHUỘM RỪNG XANH

Vũ Yên Linh buông cương thúc con Bạch tuyết phi nhanh về phía chùa cổ...

Mái tóc nàng phất phơ trước gió, thanh bảo kiếm đóng đưa bên mình, giải khăn lụa tung lên phất phật.

Con Bạch tuyết đã thở hơi phì phì... mũi nó như muốn phun khói ra, thế mà nàng Yên Linh vẫn thây như con ngựa đi chậm quá.

Đúng là nàng đang sốt ruột!

Chẳng mấy chốc, con Bạch tuyết đã phi lên ngọn đồi thoải thoải rồi xuống dốc đập vào rào rào trên đường đất đỏ, rồi vun vút thoáng qua những gốc cây cổ thụ hai bên đường.

Xa xa đã thấy thoáng một mái chùa lấp sau khóm tre rừng và đằng sau chùa là dãy tường đá cao sừng sững.

Cổng chùa hiện ra.

Người thiếp nữ gò cương cho ngựa đi chậm lại.

Chiều xuống! Vẫn buổi chiều ánh nắng đỏ rực như máu, và da trời nhuộm tím cả không gian.

Yên Linh nhanh nhẹn xuống yên, ném dây cương trên mình ngựa, để cho con Bạch tuyết tự do thở thẩn một mình. Rồi cúi xuống gặm những cây cỏ non ở sân chùa. Trong lúc đó nàng háp háp nhảy vọt qua hành lang đi vào chính điện.

Trên thềm gạch rêu phong ở sân chùa đã có bóng một người đứng yên đợi nàng. Đây là một sư cụ, trang nghiêm trong bộ quần áo nâu sẫm, tay vịn vào cột chùa, cặp mắt lóng lánh nhìn qua thân cây đại thụ, đã thưa cành, rủ lá... Cặp mắt vừa cương nghị vừa dịu dàng.

Sư cụ đang đứng đợi nàng chính là người mà nàng đã gọi là sư bá, giáo chủ của một sư môn trong vùng Tây Sơn.

Yến Linh tiến lên đứng bên thềm, dừng bước trước mặt nhà sư, chắp tay vái một cái thành kính, và triu mến.

Đợi cho sư cụ mở mắt nhìn thẳng vào mặt nàng, nàng mới mở mắt đôi môi:

- Thưa bá phụ! Tình hình đang nghiêm trọng.

Sư cụ đưa mắt nhìn thiêu nữ, hỏi:

- Tình thế ra sao mà nghiêm trọng? Con nói cho ta nghe rõ.

Yến Linh chắp tay nói:

- Đoàn do thám Xuyên Sơn của Lý Lạc Hoa nay đã mòn mỏi trước lực lượng chiến đấu của Mạnh Hùng. Tuy nhiên, tên tay sai Nguyễn Thân lại liên kết với một số quan chức tại triều đình tổ chức lực lượng chống phong trào căm vương, lấy danh nghĩa là "Canh tân" để làm tay sai cho ngoại bang.

Sư cụ nói:

- Chí hướng của vị anh hùng Mai Xuân Thưởng thì sao?

Yến Linh nói:

- Chí hướng của vị anh hùng Mai Xuân Thưởng vẫn không thay đổi. Các trại nghĩa quân vẫn củng cố, ngày đêm luyện tập để đối

phó với giặc.

Sư cụ điếm một nụ cười trên môi héo hon và cả`n cõi:

- Như vậy con vẫn còn đang gánh trách nhiệm nặng nề`.

Thiế`u nữ cúi đầ`u không đáp. Sư cụ hỏi tiế`p:

- Tên phản đồ` Lý Lạc Hoa nay ở đâu?

Yế`n Linh thưa:

- Thưa bá phụ! Tên phản phúc đó có lẽ đã đầ`n tội tại lưng đèo An Khê rô`i!

- Ai giế`t nó?

- Mạnh Hùng và nhóm Tây Sơn ngũ hùng!

Sư cụ gật đầ`u:

- Thê` thì từ nay con có một người thân. Người đó là công tử Mạnh Hùng mà lâu nay ta vẫn nghi hoặc. Nhưng bọn do thám Xuyên Sơn bị tiêu diệt, tình hình của địch không bị suy yế`u sao?

Yế`n Linh thưa:

- Chính vì đoàn do thám Xuyên Sơn của giặc bị thấ`t bại nên tay sai Nguyễn Thân chủ trương dùng một lực lượng quân binh hùng mạnh, đánh rô`c vào rừng núi để tiêu diệt các đại nghĩa quân của triề`u đình.

Sư cụ trợn mắ`t, đôi mày dựng ngược lên:

- Tên Nguyễn Thân phản quố`c dám liề`u lĩnh! Hiện nay quân ta đã có chuẩn bị đầ`i phó chưa?

Yê n Linh thưa:

- Tin này đã được câ p báo với vị anh hùng họ Mai. Có lẽ nay mai các sơn trại Buồ ng Tắ m, Hầ m Hô đê u báo động.

Nàng vừa dứt lời thì bỗng có tiế ng vó ngựa dội vào làm rung chuyển cảnh chùa u tịch của hoàng hôn, và dầ n dầ n tiế ng vó ngựa rào rào mỗi lúc tiế n gầ n về phía chùa.

Từ ngoài cổng, một đoàn người ngựa đi thẳng vào sân chùa. Những tiế ng chuỗi đao đập vào chân người nghe lách cách.

Sư cụ và Yê n Linh đứng phắ t dậy. Bàn tay nhà sư nhẹ nhàng vòng ra sau lưng rút một thanh đoản kiế m trong áo cà sa, cặp môi lảm bảm như tụng niệm một bài kinh lạ lùng.

Nhưng chỉ chồ c lát, đôi môi của sư cụ bỗng nở một nụ cười bao dung, một nụ cười từ bi, bắ t diệt vẫn đế n với làn môi sư cụ hàng ngày.

Thì ra đoàn người đã xuồ ng ngựa và từ từ bước vào sân chùa. Một đoàn chừng sáu bảy người, mặc toàn võ phục và uy dũ ng, hiên ngang.

Nàng Yê n Linh nhận thắ y ngay hai người đi đầ u là Kha Minh và Kha Lý!

Hai người này ăn mặc theo quân trang lúc ra trận, trong sắ c phục của nghĩa quân trại Buồ ng Tắ m.

Đi cạnh Kha Minh và Kha Lý còn có một võ tướng đã đứng tuổi nhưng nàng không quen mặt. Người này rắ t uy nghiêm trong bộ quân phục của nghĩa quân trại Phú Lạc, tổng hành dinh của chủ soái Mai Xuân Thuở ng.

Đã ãng sau là hai nghĩa quân túc vệ, trên vai vác ngược lên hai cây giáo dài.

Kha Minh và Kha Lý tiế n lên trước, chấ p tay vái sư cụ, và chào nàng Yế n Linh:

- A Di Đà Phật! Kính chào cô nương. Có sứ giả của chủ soái Mai Xuân Thuởng đế n xin yế t kiế n.

Túc thì người võ tướng trại Phú Lạc nghiêng mình, long trọng nói:

- Chúng tôi thừa lệnh chủ soái đế n đây hội kiế n với Vũ Yế n Linh tiểu thư.

Thiế u nữ áo trắ ng nghe nói giật mình, vội gài kiế m vào bên sườn, chấ p tay đáp lễ:

- Vũ Yế n Linh là tôi! Xin quý vị cho biế t lý do cuộc hội kiế n này.

Người võ tướng khiêm tồ n, nói:

- Chủ soái đưọc biế t Vũ tiểu thư vừa rồ i đã hợp sức với Mạnh Hùng tướng quân, diệt trừ đoàn quân do thám Xuyên Sơn của địch. Đó là một công trạng lớn trong việc bảo vệ các trại nghĩa quân của triề u đình. Mai chủ soái truyề n lệnh cho tôi đế n đây để chuyển lời ngợi khen.

Yế n Linh cúi đầ u nói:

- Chiế n công của tôi không đáng làm bận tâm Mai chủ soái. Tôi sẽ cố gắ ng hơn nữa để xứng đáng với lời khen ngợi ấy.

Sư cụ hỏi:

- Tướng quân đến đây chỉ có một việc chuyển trao lời ban khen của Mai chủ soái thôi sao?

Người võ tướng lại nghiêng mình, chắp tay đáp lễ, và nói:

- Bạch sự cụ! Tiểu tướng ngoài việc chuyển lời ban khen, còn báo tin cho Vũ tiểu thư biết là nay mai đại binh của Nguyễn Thân sẽ kéo vào rừng để tiêu diệt các căn cứ nghĩa quân của Mai chủ soái. Trận chiến có thể xảy ra ác liệt nên Mai chủ soái huy động tất cả các lực lượng để chống giặc.

Sự cụ hỏi:

- Đại binh Nguyễn Thân do tướng nào cầm đầu?

Người võ tướng đáp:

- Bạch sự cụ, theo tin mật báo ở hành dinh Phú Lạc thì Nguyễn Thân đã chiêu dụ một số lực lượng lâm thảo khấu, can tội cướp của, giết người, ở miền Bắc An Vinh, An Thái, từ Thuận Tuyên đổ xuống Mỹ Đức, Tân Nghi... Số người theo giặc rất đông, trong đó có nhiều người am tường về kiếm cung võ nghệ. Tướng cầm đầu đoàn quân ô hợp này là Nguyễn Thế Tuyên cháu của Nguyễn Thân, một tay khét tiếng ở vùng An Tín, cô dựa vào thế lực tay sai ngoại bang để chống lại phong trào.

Cuộc hành quân này có sự yểm trợ của quân xâm lược người Pháp cho nên thế trận sẽ vô cùng lợi hại.

Nàng Yên Linh nói:

- Quân xâm lược người Pháp tuy có súng ống tàu chiến, nhưng lâu nay không dám đối đầu với nghĩa quân căn cứ ở miền rừng núi. Nay chúng lợi dụng bọn lính tay sai ô hợp này để làm bia cho chúng kéo vào rừng.

Viên võ tướng nói:

- Hai ngày nữa, Mai chủ soái sẽ đến tại trại quân Buồng Tầm để bàn cùng các thuộc tướng bố trí mặt trận chống giặc. Việc cần thiết là nhờ Vũ Yên Linh tiểu thư đi báo với trại Hầm Hô, huy động nhóm Tây Sơn ngũ hùng để cùng nhau chiến đấu.

Sư cụ liếc mắt nhìn Bạch y thiếp nữ, và mỉm cười nói"

- Về việc đó con có thể đưa các vị tướng quân đây đi qua các đường tắt cho gần. Và đó cũng là nhiệm vụ của con.

Bạch y thiếp nữ chấp tay lên ngực, thưa:

- Xin tuân lệnh!

Đoạn nàng nhanh nhẹn đi trước ra ngoài cổng chùa.

Kha Minh, Kha Lý và bọn tướng sĩ ở trại Phú Lạc lặng lẽ vái chào sư cụ, rồi theo gót người con gái ra đi.

Con Bạch tuyế t khôn ngoan đã chờ sẵn ngoài cổng.

Tất cả mọi người đều lên ngựa.

ooo

Hai trại nghĩa quân Buồng Tầm và Hầm Hô mấy hôm nay được lệnh liên kết với nhau trong thế trận phòng thủ. Mọi hoạt động diễn ra trong quang cảnh khác thường.

Từ hôm có sứ giả của Mai chủ soái, ở hành dinh Phú Lạc đến trao đổi ý kiến với hai thuộc tướng Trần Thanh Sơn và Châu Thiên, thì hai trại quân ở miền sơn cước bỗng nhiên nhộn nhịp, từng bừng như ngày hội, nhưng thực ra là chuẩn bị nghênh chiến.

Các chủ tướng Thanh Sơn và Châu Thiên đã ra lệnh cho thuộc hạ và binh sĩ mài dao, mài kiếm chực sẵn để đón quân thù, và treo đèn kết hoa để đoán chủ soái Mai Xuân Thuởng thân hành chỉ huy tác chiến.

Cái tin "giặc sắp đến" đã khiến các anh hùng sơn cước chau mày, nghiến răng kiêu hãnh. Nhiều người ngửa mặt lên trời cười sảng khoái, tin tưởng lâu nay bỏ công xây dựng căn cứ trong rừng xanh nay được đem ra thử thách. Nhiều người khác phất khởi, say sưa như vừa uống một vò rượu mạnh, suốt ngày mài kiếm chuốt tên.

Chủ trại Thanh Sơn sáng nay bận rộn vô cùng. Chàng không rời yên ngựa vì lãnh trách nhiệm phòng thủ "Đệ nhất sơn trại". Chàng phải dàn quân suốt thung lũng Buồng Tầm đến Hang Thàn ở chân Hòn Ông và bố trí một lực lượng trực tiếp nghênh chiến để dụ địch từ núi Bé đến Hồ Giang.

Chủ trại Châu Thiên cũng chẳng rảnh rang gì. Chàng lãnh trách nhiệm tiếp ứng, điều động nghĩa quân từ Hầm Hồ bố trí dọc Đông Tranh, Đông Tre xuống đến Mông Tượng, một dãy núi non vô cùng hiểm trở, trong đó chỉ có thổ dân là thông thạo đường sá mà thôi.

Cả hai trại quân đều lấy lực lượng cung nỏ làm chủ lực trong tác chiến, lấy thế ý đồ c, liên hoàn làm thế trận, tuyển lựa một bộ phận leo núi tài tình để dụ và bao vây địch. Sau khi thế trận đã vạch định và bố trí xong, Thanh Sơn bước lên "viễn vọng đài" - một ngọn núi bằng phẳng và cao nhất vùng để quan sát vị trí các miền rừng xung quanh.

Chàng gật đầu một mình tỏ ý hài lòng. Tất cả các đường rừng lân cận đều đổ vào thung lũng dưới chân chàng. Giặc muốn hành binh

đột nhập vùng này, tất phải thiết lập trận tuyến ở cửa rừng trước mặt. Chiến trường càng mở rộng giặc sẽ càng đi sâu vào tử địa. Bởi vì, khắp bốn phía rừng núi kỵ binh Buồng Tầm và Hầm Hồ đã dàn thành thế trận "Trường xà" liên minh tiếp ứng với nhau, chặn hết các nẻo đường khác, chỉ chừa một con đường duy nhất để đưa vào thung lũng Buồng Tầm mà thôi.

Tuy nhiên, ở thung lũng này thì sau mỗi nhánh cây, mỗi hốc đá đều có những tên xạ thủ tài tình đã mai phục sẵn. Chúng nó mang danh là đội "Hầm hổ" sẽ xuất hiện bất thình lình như một bầy hổ, với tất cả những khả năng tấn công kinh dị của thế trận huyền bí trong chốn ngàn thiêng.

Chủ trại Thanh Sơn mỉm cười, nhìn quanh bốn phía trời xa. Những vũ khí tối tân của Tây phương như súng đồng, đại bác, tàu chiến không thể đem dùng ở đây được, mà chỉ phải sử dụng cung tên, giáo mác mới làm chủ được núi rừng.

Suốt dãy An Tượng trùng điệp, trên mỗi chòm đá nhọn vươn cao như tháp bút kia, đều có những hiệu mã truyền đi mọi ngả, nếu có một bóng người lạ vào đây. Và đứng trên "viễn vọng đài" này, viên tướng chỉ huy có thể điều động bao quát cả chiến trường cũng bằng hiệu cờ, hiệu mã, hoặc bằng chiêng trống tùy theo quân lệnh.

Bỗng Thanh Sơn nghiêng đầu nheo mắt nhìn về phía trời xa, thắp thoáng một ngọn cờ đỏ tía vừa dựng lên trong ánh bình minh rực rỡ. Tiếng mã truyền tin bắt đầu khởi động và phát ra rất nhanh như tiếng tràng nhạc rung lên trên cổ ngựa.

Thanh Sơn đứng thẳng người, tay cầm kiếm, tay cầm cờ sẵn sàng... chỉ chờ nghe trống trận.

Nhưng tiếng trống trận không nổi lên mà từ xa một hô ì tù và vang dội, âm hưởng reo vui. Đó là tiếng tù và báo hiệu một cuộc đón tiếp.

Từ trên "viễn vọng đài" Thanh Sơn bắt đầu nhận thấy một đoàn kỵ binh, y phục chỉnh tề, xuất hiện từ phía rừng rậm, đang tiến dần đến gần thung lũng Buồng Tầm. Dần dần toán kỵ mã xuất hiện rõ thêm. Thanh Sơn nhìn thấy những ánh thép loang loáng dưới ánh nắng mai, và lá đại kỳ phất phới rung theo làn gió.

Toán kỵ binh ước chừng bảy tám mươi người. Một toán quân võ trang từ đầu đến chân.

Toán người đến gần hơn nữa! Người đi đầu cỡi ngựa cách xa toàn đội chừng ba mình ngựa. Hai bên có tám viên kỵ mã hầu cận, đi lùi lại một mình một ngựa.

Có tiếng của đoàn quân Châu Thiên reo to:

- "Chủ soái đến! Chủ soái đến!".

Đúng là chủ soái Mai Xuân Thuởng từ trại hành dinh Phú Lạc đến đây duyệt trận.

Chủ soái họ Mai ngồi trên lưng một con ngựa ô huyền đen nhánh, nổi bật lên giữa vùng cây xanh lá biếc với bộ quân y màu trắng gọi là "bạch giáp bạch bào".

Người chủ trại Buồng Tầm vội vã ra lệnh nổi hiệu trống chào mừng. Tiếng trống đồng đặc nổi lên, trong khi Thanh Sơn rời vị trí quan sát, nhảy lên mình ngựa, đi vòng đường tắt xuống núi để yết kiến chủ soái.

Ngay trước cửa thung lũng, Thanh Sơn đã thấy Châu Thiên dẫn thuộc hạ trại Hầm Hồ đến đón mừng.

Hai con tuấn mã của Châu Thiên và Thanh Sơn đi kèm theo con ô huyệt của chủ soái họ Mai, và rước vị chủ soái họ Mai lên "viễn vọng đài" nơi dành riêng cho quyên lực chỉ huy mặt trận.

Lên đến "viễn vọng đài" vị chủ soái rất hài lòng lối xây dựng và bố trí lực lượng của nghĩa quân.

Tùng toán trưởng, từng tên thuộc tướng đều mừng vui đến ra mắt vị Chủ soái.

Sau khi đã quan sát và phân công nhiệm vụ xong, chủ soái họ Mai cho mời nàng Vũ Yên Linh và nhóm Tây Sơn ngũ hùng vào ban khen những công trận trong thời gian qua.

Riêng Mạnh Hùng không vui, vẻ mặt chàng đau khổ trước sự nô đùa, quyết tâm của mọi người.

Chàng nói với Mai chủ soái:

- Tôi nguyện suốt đời đem thân đầu tranh cho đại nghĩa, cứu dân cứu nước, dầu chết cũng cam lòng. Không ngờ ngày nay Nguyễn Thân, người cậu ruột của tôi lại đi ngược với nghĩa lớn của dân tộc, làm tay sai cho ngoại bang xâm lược, chống lại phong trào căm vương của các sĩ phu yêu nước. Độc hại hơn nữa trong trận chiến sắp tới, em ruột Nguyễn Thân là Nguyễn Thế Tuyên lại lãnh trách nhiệm cầm quân đương đầu với quân ta. Chẳng biết Mai chủ soái có còn tin tôi không, một thuộc hạ lâu nay nguyện trung thành với chính nghĩa.

Mai Xuân Thuởng điềm tĩnh nói:

- Ta đã tin tưởng Trương Mạnh Hùng tướng quân từ lúc chiêu tập nghĩa binh, và cũng đã trao cho tướng quân nhiều trách nhiệm quan trọng. Tướng quân luôn luôn tỏ ra trung thành với đất nước. Tướng

quân đừng bận tâm, kẻ nào làm điê`u phản bội thì kẻ ấy chịu tội. Và lại tướng quân là bậc thiê`u niên anh hùng, đã vì triê`u đình lập nhiê`u công trạng, lẽ đâu triê`u đình lại phụ ơn?

Nàng Vũ Yê`n Linh và vị chủ tướng đứng nghe, không biê`t nói gì hơn, chỉ lặng lẽ nhìn Mạnh Hùng một cách thương hại rồi buông một tiê`ng thở dài não ruột.

Riêng những lời nói của Mạnh Hùng vừa rồi đơ`i với Yê`n Linh chẳng khác một tiê`ng sét đánh vào tai. Đâu óc nàng hoang mang, ngỡ ngác, nàng không ngờ việc đó lại lắ`m chuyện éo le. Người mà nàng vẫn âm thầ`m ngưỡng mộ, quý mê`n, người đang sắ`p sửa cùng nàng kế`t tóc se tơ lại là cháu của một tên tay sai, phản dân hại nước...

Vũ Yê`n Linh cảm thấ`y lòng mình như se lại, khi nghĩ đế`n tơ duyên.

Trong lúc đó Mạnh Hùng đưa tay ra trước mặt, nói với anh em trong nhóm Tây Sơn ngũ hùng:

- Năm chúng ta đã nguyện đơ`ng sanh đơ`ng tử, sát cánh cùng nhau chiế`n đấ`u. Chúng ta quyê`t chờ giặc nơi đây để cùng hai ngàn quân giặc một phen thử sức.

Thiê`u nữ áo trắng bỗng nhìn thẳng vào Mạnh Hùng nói:

- Tướng quân chỉ mới được tin có hai ngàn quân Nguyễn Thê` Tuyê`n kéo đế`n thôi sao? Ngoài ra còn có hơn năm trăm quân Lê Dương trang bị súng trường của Pháp đi sau yểm trợ.

Thanh Sơn cười hô hô` , nói với chủ soái họ Mai:

- Lính Lê Dương, súng đơ`ng, tàu chiế`n là ở dưới đơ`ng bắ`ng kia! Còn trong rừng núi những thứ đó thật vô dụng.

Châu Thiên, chủ trại Hầm Hô, đôi mày cau lại rồi dựng ngược lên, nói với giọng kiêu hãnh:

- Tôi quả quyết rằng dù có hai vạn quân Lê Dương đến đây cũng chỉ làm mờ mắt cho rừng xanh. Người chiến sĩ của chúng ta chưa bị tiêu diệt đến kẻ cuối cùng thì suốt dãy rừng xanh bát ngát kia chưa thể bị quân giặc giày xéo...

Giữa lúc đó bỗng từ các mỏm núi có tiếng mõ đánh cóc cóc liên hồi nổi lên. Hiệu cờ đỏ ở các điểm canh báo hiệu phát pháo như những cành hoa mai nở ra trong kẽ lá. Thế rồi, tiếng công lệnh, tiếng tù và âm u truyền đi rền rĩ trong thung lũng, trông nghe rất rùng rợn.

Thanh Sơn nghiêng mình báo với chủ soái:

- Giặc đã tới! Hiệu báo nguy cấp lắm! Có lẽ quân thù rất đông.

Vị chủ soái họ Mai đứng phất dậy trên "viễn vọng đài" tay cầm gương, tay phất cờ.

Tất cả mọi người đều quay về vị trí đã phân công để nghênh chiến.

Mạnh Hùng ra lệnh cho nhóm Tây Sơn ngũ hùng:

- Anh em ta hãy sẵn sàng chiến đấu.

Yến Linh tiểu thư nhảy phóc lên lưng con Bạch tuyết, nói với Thanh Sơn:

- Xin tướng quân hãy trở lại vị trí cũ để điều khiển ba quân. Tôi xin dẫn đầu đoàn quân mai phục.

Thanh Sơn liền phóng ngựa như bay về phía cuối thung lũng, còn Mạnh Hùng dẫn nhóm Tây Sơn ngũ hùng mai phục vào rừng sâu. Mạnh Hùng đưa mắt nhìn Yên Linh tiểu thư với bóng con Bạch tuyết loang loáng biến sau mấy dãy tường dốc ngược. Và khi đó, chàng mới đến bên nhóm Tây Sơn ngũ hùng rút kiếm giờ cao lên, nói lớn:

- Chúng ta quyết cùng sống chết, không để giặc tràn qua thung lũng này.

Năm lưỡi kiếm đều vung lên một lúc, năm tay võ hiệp cùng một lúc hô vang:

- Quyết chiến! Đòn sanh đòn tử.

Tiếng trống trận mỗi lúc một dồn dập, làm rung chuyển cả một vùng rừng núi âm u. Người anh hùng họ Mai đứng trên "viễn vọng đài" bắt đầu ra hiệu cho toán quân tiên phong thứ nhất của trại Bùng Tầm tấn công.

Đứng trên đỉnh núi cao này, chủ soái họ Mai nhìn bao quát suốt chiến trường, nhận rõ từng vị trí, từng địa điểm dàn quân như nhìn vào bản đồ vậy.

Ông bắt đầu nhìn thấy toán quân đầu tiên của Nguyễn Thân chia làm hai khúc, từ từ kéo vào như hình một con rắn dài, uốn khúc. Cả hai toán quân xuyên rừng theo đường tắt từ mé sông An Tượng kéo lên dọc ven núi.

Đó là đạo quân hai ngàn người, do Nguyễn Thế Tuyền chỉ huy. Đằng sau, có một đám lính Lê Dương mặt mày đen thui thúi, yên lạng tay cầm súng trường, lưng thắt dây da, có đeo túi đạn, áo quần bằng vải bông màu vàng đậm, đầu đội nón sắt.

Chúng từ từ kéo vào rừng. Bộ binh xen lẫn kỵ binh, hàng ngũ tuy không đều đặn nghiêm chỉnh, nhưng có vẻ hung dữ.

Đi đầu là một tướng ngô ì sừng sững trên mình ngựa, tay cầm giáo dài, dáng điệu rất uy nghi. Ai nhìn thấy cũng biết đó là Nguyễn Thế Tuyê ãn, tướng chỉ huy đoàn quân phản quốc.

Tiếng trống trận bỗng rung lên từ phía trên "viễn vọng đài" một lá cờ đỏ in lên nền trời xanh biếc.

Chủ soái họ Mai tay cầm gươm trường, mắt như nẩy lửa, theo dõi từng cử chỉ của địch quân.

Từ sau chân núi, đoàn quân xung phong của trại Buông Tầm đột ngột xuất trận. Họ như từ dưới đất trỗi lên, dao mã tấu sáng quắc lẫn xả vào chém chân ngựa của đội kỵ binh Nguyễn Thế Tuyê ãn, làm cho đội kỵ mã của địch bỗng nhiên chạy hỗn loạn.

Những tiếng thét từ cổ họng hàng ngàn nghĩa binh rú lên, nghe ròn óc.

Tức thì, đội kỵ binh dẫn ra hai bên, nhường cho đội quân Lê Dương của địch tiến lên.

- Tạch! Đùng! Tạch! Đùng!

Tiếng súng đồng loạt nhắm vào đám nghĩa quân sơn cước.

Tức thì, ở "viễn vọng đài" có hiệu cờ đỏ phất một cái. Tất cả đám nghĩa binh vừa xông ra bỗng biến vào hang sâu, kẽ đá, không còn thấy bóng một người.

Bọn lính Lê Dương mắt đố ì tượng ngơ ngác không biết bắn vào đâu! Tuy nhiên, chúng vẫn cặp súng trường vào vách, bắn bâng quơ vào vách đá thị uy.

Bỗng một hô `i tù và rít lên. Đội cung nỏ của nghĩa quân sơn cước lẫn lộn với cây rừng, với vách đá, mọi nơi đê `u có tiế `ng "Tách! Tách!".

Đoàn lính Lê Dương không thấ `y quân địch, chỉ thấ `y những mũi tên bịt sắ `t từ đứ `u phía, đứ `u lao tới vun vút, cắ `m vào vai, vào cổ, vào trán.

- Phập! Phập! Phập!

Tiế `ng quát tháo của đoàn Lê Dương la thắ `t thanh. Chúng chĩa súng vào các gồ `c cây, các kẽ đá bắ `n một hô `i nhưng không làm giảm đứ `c số ` lượng những mũi tên từ đầ `u bay đế `n.

Chúng ra lệnh rút lui!

Một số ` lính tay sai của Nguyễn Thê ` Tuyê `n đứ `c lệnh mang những tên quân bị thương chạy ra khỏi vùng. Nhưng những tên này vừa vác lên vai một xác người đã bị lập tức một mũi tên xuyên đế `n, và kẻ vác xác lại trở thành cái xác giã `y giữa đầ `nh đạ `ch.

Chiế `n trận diễn ra thật ác liệt!

Đứ `ng như lời dự đoán của chủ trại Buồ `ng Tắ `m, súng đờ `ng, tàu chiế `n của quân xâm lược không thể sử dụng trong núi rừng cây đá chậ `p chùng ở vùng An Tượng này đứ `c.

Nguyễn Thê ` Tuyê `n không còn tin tưởng vào súng đạ `n của đội Lê Dương, liê `n rút bộ binh tiế `n vào sâu lòng bắ `t các tay cung nỏ đầ `ng núp trong kẹt đá cầ `nh cây, trong lúc đó đội lính Lê Dương quyế `t định tìm đườ `ng rút lui không tham chiế `n nữa.

Từ trên "viễn vọng đài" chủ soái họ Mai thấ `y đoàn lính Lê Dương đã rút lui xa, liê `n nổi cờ hiệu cho đội cung nỏ dừ `ng tay, rút về ` vị trí,

giao chiến trường lại cho đoàn kỵ binh từ trong rừng kéo ra giáp chiến theo thế trận liên hoàn.

Bây giờ, hai làn sóng người va vào nhau, gươm, đao, mã tấu chạm nhau chan chát.

Như hai đoàn hổ dữ, cả hai bên đều găm thét vang trời, họ quàn nhau từng cặp, có chỗ cả một toán đông vây hai người, có chỗ hàng chục người giăng hàng đội diện giáp chiến.

Nguyễn Thế Tuyền hung dữ như một hung thần, thúc ngựa vọt lên trước đoàn kỵ binh. Mỗi một nhát đao của hắn chém xuống là hai ba chiến sĩ áo chàm bị lui bước. Hắn lấy sức mạnh mở lối cho đoàn bộ binh của hắn xông sau tiến lên.

Hàng ngàn tiếng hô vang cùng một lúc, hàng ngàn tiếng thép rợn sáng cùng một ánh hào quang... Tất cả đều mãnh liệt, vừa nhịp nhàng tương chừng như không sức mạnh nào cản trở nổi...

Đoàn quân tiên phong của nghĩa quân trại Buồng Tầm có vẻ lúng thê và lùi dãn trước sức tấn công mãnh liệt của Nguyễn Thế Tuyền.

Trên "viễn vọng đài" tiếng trống bồng thúc vang như điên cuồng, như giận dữ. Một hồi trống thứ hai âm u vọng lại từ trong rừng sâu...

Ngay lúc đó, đoàn quân tiên phong lại dàn thành hàng ngang cố tiến lên, nhưng hàng ngũ không đủ sức chống lại một lực lượng đông đảo của địch quân nên bị đánh rạc sang hai bên vách núi.

Quân Nguyễn Thế Tuyền thừa thắng vùng tràn sang như nước lũ. Một cuộc tàn sát diễn ra ghê gớm!

Nguyễn Thế Tuyền đã c ý cười sắ ng sặc. Các binh sĩ hai bên bắ t đầ u rượt nhau đâm chém quanh từng gồ c cây.

Bỗng tiế ng mõ của Nguyễn Thế Tuyền im bật. Thanh đại đao trong tay hắ n bị đánh tung lên một tiế ng "choang!" khiế n hai bàn tay hắ n tê cứng.

Một chiế n sĩ áo chàm từ lưng con ngựa tuấ n mã phi nhanh tới, chém vào đầ u Nguyễn Thế Tuyền một đường thương nặng tựa ngàn cân, khiế n hắ n phải đưa đại đao ra đỡ.

Người vừa xuấ t hiện với khí thế uy hùng đó chính là Châu Thiên chủ tướng trại Hầ m Hô đem quân tiế p ứng.

Quân của Châu Thiên tỏa sang hai bên đánh vào hai bên sườn của giặc. Riêng Châu Thiên một thương một ngựa, phóng tới giao đầ u với Nguyễn Thế Tuyền.

Hai viên dũng tướng vùng thúc ngựa xông vào nhau. Sĩ tồ t đua hò reo trợ lực. Trố ng trận từ trên "viễn vọng đài" giục thúc à m à m như trời long đầ t lở.

Một đại đao và một trường thương quay quanh nhau. Nguyễn Thế Tuyền là một tay võ sư khét tiế ng, tự phụ trong đời chưa ai địch nổi cây đại đao, bỗng nhiên nay gặp Châu Thiên, đường thương của một võ tướng đầ t Thuận Tuyền, khiế n cho hắ n sừng sồ t.

Cây thương dài của Châu Thiên lượn quanh che khuấ t mình ngựa, tỏa rộng bớ n phía ào ào như gió lồ c, đánh đỡ công phá đủ mặt. Thực là một bản lĩnh phi thường trong thời võ công hiển hách.

Châu Thiên đánh một lúc đã dò n Nguyễn Thế Tuyền lùi trở lại. Nguyễn Thế Tuyền là một tay tự phụ, nay gặp một đố i thủ cao kỳ,

bất giác thốt lên một tiếng tức tối, rồi vung đao chém bổ vào đầu ngựa của Châu Thiên một nhát như trời long đất lở.

Châu Thiên vẫn bình tĩnh, không cần né tránh, chàng vận dụng nội công, hai tay nắm chặt cây thương dài, hất lưỡi đao của đồi thủ sang một bên. Nhưng ngay lúc đó, một tiếng gió quạt vút sau lưng chàng. Không kịp chuyển mình, chàng đảo lộn ngọn thương đâm ngược ra sau một nhát nhanh như cắt.

Một tiếng rú rùng rợn, rồi một dòng máu phun lên. Sau lưng Châu Thiên một tên giặc từ trên lưng ngựa rơi bịch xuống đất. Châu Thiên đã giết được một tên giặc đang đâm lén sau lưng chàng.

Con ngựa cúi đầu xuống, hất tung hai chân sau lên trời, đá bắn xác tên giặc ra xa, làm cho Châu Thiên mất đà chúi xuống.

Nguyễn Thế Tuyên lợi dụng lúc cơ hội giục ngựa tới chém vào mặt Châu Thiên một đao.

Nhưng, giữa lúc đó, hàng chục lưỡi đao, mã tấu cùng ủa vào đỡ hộ nhát đao cho Châu Thiên. Hàng chục chiến sĩ áo chàm, thắt lưng trắng, đó là những thuộc hạ của chủ tướng Hàm Hồ cùng lăn xả vào trợ lực:

- Giết! Giết!

Bỗng từ phía sau, một đoàn quân lại kéo đến, và có tiếng hô:

- Kia! Thanh Sơn chủ tướng đã đến nơi rồi!

Đồng thời trống trận trên "viễn vọng đài" lại nổi lên.

Từ bên phía rừng, những lưỡi đao mã tấu lại mọc lên bạt ngàn, vây bọc đoàn quân giặc vào giữa.

Châu Thiên đã ngồ i thẳng người lên mình ngựa, vung lưỡi thương dài lượn tít xung quanh Nguyễn Thê ́ Tuyê ́n.

Trong lúc đó, chủ tướng Buồ ́ng Tắ ́m là Thanh Sơn đã xua đoàn kỵ binh tràn tới, giày xéo bừa lên những xác giặc vừa bị ngã gục.

Với thanh đao kỳ diệu của Thanh Sơn, chàng đi đê ́n đâu quân giặc ngã ra đê ́n đầ ́y, không ai dám chồ ́ng cự. Quân giặc bắ ́t đầ ́u núng thê ́, hậu quân rồ ́i loạn.

Nhưng, bỗng có một tiê ́ng chiêng hiệu khua lên, hậu quân Nguyễn Thê ́ Tuyê ́n lại dẫn ra hai phía sườn núi.

Nguyễn Thê ́ Tuyê ́n đang giao đầ ́u với Châu thiên chọt quay đao, phóng ngựa chạy. Cả Châu Thiên và Thanh Sơn đê ́u giục ngựa đuổi theo.

Tuy nhiên, toàn đội quân giặc không rút lui ra đường rừng ở thung lũng mà lại phóng rào rào lên sườn núi phía trước, dưới chân "viễn vọng đài".

Thanh Sơn hô to:

- Mau! Chặ ́n chúng lại! Cản đường lên núi! Không cho chúng tiê ́n lên!

Châu Thiên mỉm cười, gồ ́ cương nói với Thanh Sơn:

- Đượ ́c! Cứ cho chúng lên núi! Chúng đang đầ ́n mình vào tử địa.

Thanh Sơn cũng mỉm cười, gặ ́t đầ ́u, rồ ́i lầ ́y chiế ́c tù và đeo trong lưng thổi một hồ ́i dài.

Tắ ́t nhiên các chiế ́n sĩ nghĩa quân sơn cước đê ́u dừng bước. Nhưng trong nháy mắ ́t, họ đã dàn thành hàng ngũ, quây vòng thành

hình móng ngựa.

Chủ tướng Thanh Sơn và Châu Thiên phóng ngựa lên trước, duyệt qua toàn đội binh mã, và oai nghiêm tuyên bố:

- Hỡi quân sĩ hai trại Buông Tầm và Hầm Hô! Chúng ta hãy dừng tay! Giặc đã tự ý tiến vào tử địa. Chúng ta không cần đuổi theo hãy mở đường cho chúng vào đất chết.

Phía trước mặt, đoàn quân Nguyễn Thế Tuyên đã tiến lên lưng chừng sườn núi.

Bộ binh lom khom bám vào vách đá như từng đàn dã thú, và chúng hò hét vang lừng như đang chiến thắng.

Dưới chân núi Châu Thiên quay lại bàn với Thanh Sơn:

- Giặc muốn chiếm sườn núi kia lập trại để chờ viện binh. Chúng ta nên phục binh chặn đường tiếp viện, không cho các lực lượng này thông với các lực khác của chúng.

Hai người nói chuyện đến đây thì bỗng từ xa có tiếng thiêu nữ áo trắng cỡi trên lưng con Bạch tuyết phi nhanh đến.

Đó là nàng Vũ Yên Linh.

Con Bạch tuyết dừng ngay trước đầu ngựa Châu Thiên và Thanh Sơn, nàng nói:

- Đội quân của địch sắp đến nơi để tiếp viện cho quân Nguyễn Thế Tuyên. Đạo quân này có hơn nghìn người, gồm bộ binh và kỵ binh. Hiện còn cách đây ba dặm. Xin quý vị liệu định, chia quân chặn đường ngay.

Rồi nàng đưa mắt nhìn về sườn núi, nói:

- Tiê`n quân của Nguyễn Thê` Tuyê`n bị đánh dô`n lên lưng chùng núi, như vậy thì chúng sẽ bị cô lập, không liên hệ được với đội quân tiê`p viện. Ta có cơ hội đánh trả.

Châu Thiên nói:

- Vừa rô`i thê` giặc rấ`t mạnh, nê`u chúng ta dàn trải ra, lực lượng chúng ta không đủ tiêu diệt chúng đâu. Theo lệnh của Mai chủ soái, chúng ta phải phân tán lực lượng địch, rô`i phục binh đánh úp. Hiện giờ chúng ta đang làm theo kê` sách đó.

Đoạn Châu Thiên quay về` phía quân sĩ hô lớn:

- Nhập vị trí cũ, chờ lệnh.

Như một đàn chim vỡ tổ, các chiế`n sĩ áo chàm tản ra bốn phía. Trong khoảnh khắ`c họ đã rút vào rừng sâu, chỉ còn lại giữa chiế`n trường mệnh mỏng ba bốn người ngồ`i trên lưng ngựa là Châu Thiên, Thanh Sơn và Vũ Yê`n Linh tiểu thư.

Đoàn quân Nguyễn Thê` Tuyê`n tập hợp, đóng trại trên lưng chùng núi. Sau một trận thử lửa với đội quân tiên phong của nghĩa quân Buồ`ng Tằ`m, Nguyễn Thê` Tuyê`n nhấ`t quyê`t bám lấ`y núi rừng, chờ viện binh tới để tiêu diệt đố`i phương.

Từ trên lưng chùng sườn núi, thấ`y từng đọt khói nghi ngút bô`c tận trời xanh, báo hiệu quân giặc đã nấ`u cơm trưa do lương thực mang theo mình.

Chúng đứng mà ăn, vai vẫn đeo cung, tay còn câ`m mã tấ`u. Có đũa vẫn ngồ`i yên trên lưng ngựa.

Nguyễn Thê` Tuyê`n trèo lên một tảng đá lớn, tay câ`m ngang thanh đao, mắ`t sáng chói, nhìn xung quanh quan sát.

Hắ n đứng như thê ́ lâu lắ m. Từ lúc mặt trời ở đỉnh đầ u cho đê ́n lúc mặt trời chề ch chề ch về ́ phía tây. Hắ n nhìn bao quát suố t khu chiề n trường lúc này, nhưng chỉ thấ y một màu cỏ cây bát ngát, không một bóng người lai vãng.

Hắ n ngạc nhiên, không hiểu tại sao nghĩa quân Buồ ng Tắ m đang bao vây chiề n đầ u bỗng nhiên biề n đi đâu mắ t hế t? Nhắ t định vị chủ soái họ Mai đang mưu tính một chiề n thuật gì đây, nế u không họ liên tục tá n công rồ i!

Nhưng dù chiề n thuật nào thì Nguyễn Thê ́ Tuyề n cũng an lòng bám trụ, vì sớm tớ i gì đoàn quân tiế p viện của Nguyễn Thân cũng sẽ kéo đê ́n. Lực lượng bám trụ kề t hợp với lực lượng tiế p viện thì nhắ t định nghĩa quân Buồ ng Tắ m sẽ bị tiêu diệt tức khắ c.

Vừa nhận định tình hình, Nguyễn Thê ́ Tuyề n đưa mắ t nhìn lên các đỉnh núi cao, ở đó có một đỉnh núi làm "viễn vọng đài".

Và hắ n nhìn thấ y trong nắ ng chiề u thấ p thoáng một lá cờ đỏ, lá cờ soái cắ m lên trên ngọn núi sừng sững trắ n ngực cả một miề n đố i diện ngay với một quả núi mà quân sĩ hắ n đang hạ trại.

Cùng với lá cờ soái màu đỏ, trên ngọn núi bắ ng phẳng ấ y lại hiện ra một bóng người, trông xa xa như một con chim đang xòe cánh. Tá t cả mọi hiệu lệnh chiề n trường đầ u phát ra từ trên đỉnh núi ấ y.

Nguyễn Thê ́ Tuyề n còn đang kinh ngạc. Thì ngay lúc đó, từ những dải rừng phía nam vọng lại, từ các thung lũng phía bắ c dâng lên, từ cả những miề n lâm tuyề n hoang dại sau lưng, từ ngay dãy núi trắ n ngực trước mặt, một âm hưởng ào ào cuồ n cuộn, hình như ập tới bao vây lắ y toàn đội binh mã của hắ n, một âm hưởng trào lên như gió gào thác đổ, một âm hưởng kỳ lạ chứa đựng muôn ngàn tiế ng vang hỗn hợp. Nguyễn Thê ́ Tuyề n tái mặt, chỉ vừa gióng lên

một hô ì chiêng báo động, thì từ bên phía rừng từng lớp lớp chiến sĩ áo chàm tiến lên vây bọc khắp chân núi, uy lực chẳng khác nào một đại dương nổi sóng.

Những mũi tên bịt sắt bắn lên sườn núi rào rào...

Đây là đoàn nghĩa quân xạ thủ ở trại Hầm Hồ được lệnh phản công.

Tuy nhiên, đội quân của Nguyễn Thế Tuyên đóng trên sườn đồi, mặc dù đang bị bao vây, nhưng từ trên cao, quân giặc đã dùng đá dội xuống như một quả diên sơn bắn lửa ra, khiến đoàn xạ thủ của nghĩa quân phải chùn bước, ẩn núp vào các khe đá, và các thân cây lớn, không dám tiến lên.

Nguyễn Thế Tuyên dự đoán là quân Buồng Tầm lực lượng quá mỏng, không đủ dàn trải quanh vòng vây, nên lập tức ra lệnh cho đoàn quân của hắn lăn xả xuống giáp chiến.

Một làn sóng mã tấu thứ nhất từ trên núi đổ xuống, nhưng bị cuốn ngay vào cả một biển người.

Quân sĩ Buồng Tầm đông gấp bội, trong đó những chiến sĩ thượng du được tăng cường khá nhiều, khiến cho quân của Nguyễn Thế Tuyên xuống tới chân núi đã bị nghĩa quân áo chàm đè bẹp tức khắc.

Nguyễn Thế Tuyên biết thế trận hiện tại chưa thể đánh phá được, nên vội khua chiêng thu quân. Tướng sĩ tay sai của giặc đều rút lui trở về sườn núi, và dùng đá, gỗ, tên đạn từ trên cao trút xuống chế ngự không cho đội phương tiến lên.

Quả nhiên, đoàn nghĩa quân áo chàm không tiến lên sườn núi mà chỉ bao vây dưới chân núi, hết lớp này đến lớp khác làm cho

Nguyễn Thế Tuyền như muôn hoa mắ t lên.

Bỗng nhiên, Nguyễn Thế Tuyền trợn mắ t nhìn về phía xa xa, từ những cánh rừng bát ngát ở chân đò i vùng An Tượng đám khói đen ngun ngút bay cao, báo hiệu cho biế t đoàn viện binh của chúng đang bị nghĩa quân vây hãm.

Nguyễn Thế Tuyền thở dài, than:

- Đáng lẽ vào giờ này quân tiế p viện đã vào đé n đây. Vậy mà chưa thắ y một tên sĩ tô t nào. Tắ t nhiên đạo quân đó bị chặn đường bao vây rô i!

Quân tiế p viện không đé n được, còn quân chủ lực bị cô lập nơi sườn núi sớm muộn cũng bị tiêu diệt mà thôi...

Nguyễn Thế Tuyền quyế t định đò n quân xuô ng chân núi, mở đường cứu ứng lẫn nhau.

Một hô i chuông rộn rã rung lên. Đoàn kỵ quân của giặc lao từ trên sườn núi xuô ng, đắ ng sau là bộ binh tháp tùng.

Chúng cùng nhau tập hợp dưới chân núi, thiế t lập hàng ngũ chỉnh tề , sửa soạn tiế n vào thung lũng.

Lập tức muôn vạn tiế ng reo hò vang dội nổi lên sau lưng chúng. Trên đỉnh núi mà giặc vừa rời khỏi, bỗng nhiên xuấ t hiện hàng trăm nghĩa quân áo chàm, thắ t lưng trắ ng, từ phía sau núi trèo lên, chiế m lại vị trí của giặc.

Thế rô i từ trên núi cao, từng loạt tên, từng loạt đá rào rào tung xuô ng. Đò ng thời nơi chân núi, hai cánh quân áo chàm, cả kỵ binh và bộ binh, bỗng hiện ra đông như kiế n cỏ, chia làm hai ngắ đuối theo phút chố c đã đé n bao quanh đoàn quân Nguyễn Thế Tuyền ~.

Một cuộc chạm trán giữa quân Buồ`ng Tắ`m và quân tay sai của giặc lại diễn ra. Quân giặc ít hơn, lại ở cái thế` đang rút lui, nên dù có` gắ`ng đé`n đâu cũng không chố`ng nổi tinh thầ`n hăng say và quyế`t tâm của đoàn quân sơn cước.

Toàn đội binh chủ lực của Nguyễn Thê` Túyề`n bị tan tác, rồ`i loạn. Các kỵ binh bao bọc chủ tướng vượt đường chạy trước.

Những vó ngựa của đoàn kỵ binh của Nguyễn Thê` Túyề`n rào rào tiế`n vào một thung lũng hẹp. Ở đây Mạnh Hùng và nhóm người trong Tây Sơn ngũ hùng đã được mai phục sẵn.

Vì cỏ lau dài che lắ`p mình ngựa, nên Nguyễn Thê` Túyề`n cùng đoàn kỵ mã của hắ`n chưa nhận thắ`y những bóng người mai phục.

Chúng yên trí phi ngựa vượt qua vùng cỏ rậm. Nhưng tới giữa thung lũng thì hai toán quân chạm đầ`u nhau. Đoàn Tây Sơn ngũ hùng xuấ`t hiện đột ngột, đồ`ng thanh hét lên một tiế`ng dữ dội.

Hơn năm mươi con ngựa cùng hí vang lên, bồm dưng ngược, đuổi quắ`t vun vút.

Mạnh Hùng vừa ngô`i trên lưng ngựa tía, lông lắ`ng muốt, phóng đé`n trước mặt Nguyễn Thê` Túyề`n như một thầ`n tượng uy nghi, thanh bảo kiế`m lóe lên, ánh thép sáng ngời.

Chàng thanh niên họ Trương này hôm nay lắ`n vào cuộc chiế`n đầ`u với một phần nô kỳ dị...

Thanh bảo kiế`m của chàng đầ`u tiên chạm vào lưỡi đại đao của Nguyễn Thê` Túyề`n tóe lửa, và Nguyễn Thê` Túyề`n bỗng nhiên toàn thân rung chuyển, hai cánh tay tê buồ`t tận bả vai.

Nguyễn Thê` Túyề`n giật mình. Nhưng hắ`n chưa kịp định thầ`n thì lưỡi kiế`m ảo diệu kia lại xoay tròn quanh mình hắ`n, công phá

mãnh liệt, không cho thanh đại đao của hắ n kịp tung hoành.

Tuy nhiên, Nguyễn Thê ́ Tuyê ̀n là một võ sư khét tiế ́ng, đã từng dạy hàng dăm bảy trăm môn đệ nên không dễ gì một lưỡi kiế ́m thép có thể uy hiế ́p được cây đại đao của hắ n.

Hắ n chỉ luô ́ng cuô ́ng trong hiệp đầ ̀u và sau vài miế ́ng dò đòn địch thủ, hắ n đã lắ y lại ngay thê ́ quân bình, đường hoàng giao đầ ́u kịch liệt.

Đại đao và kiế ́m báu xoang xoảng chọi nhau bắ t phân thắ ́ng bại. Lưỡi kiế ́m của Mạnh Hùng quay vù vù, thanh đại đao của Nguyễn Thê ́ Tuyê ̀n cũng không kém.

Giữa lúc đó, đoàn người trong nhóm Tây Sơn ngũ hùng cũng chia nhau đón đánh đoàn kỵ binh của giặc. Họ đánh bắ ́ng kiế ́m, bắ ́ng dao bắ ́ng mã tá ́u. Họ nhảy hắ sang mình ngựa địch thủ, ôm kẻ thù vật ngã xuô ́ng đấ ́t. Họ đánh bắ ́ng gươm, bắ ́ng giáo trên mình ngựa, họ đánh nhau bắ ́ng quyê ̀n cước ngay dưới chân ngựa.

Toán kỵ binh của Nguyễn Thê ́ Tuyê ̀n cậ ́ng đông, nhưng không ngờ lực lượng Tây Sơn ngũ hùng tuy ít mà lại phi thường.

Một chồ ́ng với mười. Hơn nữa trước trận giao tranh này họ đã cùng nhau thê ̀ng quyê ̀n: "Phá cường địch, báo hoàng ân" nên họ đã ngạo mạn cả tử thầ ̀n, bắ t chắ p gian nan nguy hiể ́m.

Nguyễn Thê ́ Tuyê ̀n giao đầ ́u với Mạnh Hùng hơn năm mươi hiệp, mô ̀ hôi ra ướt áo mà chưa thắ ́ng nổi chàng thanh niên hảo hán á ́y.

Hắ n có ngờ đâu Trương Mạnh Hùng là cháu ruột kêu hắ n bắ ́ng cậ ́u. Trước đây Mạnh Hùng đã thọ giáo thân phụ chàng trước khi thân

phụ chàng qua đời, sau đó Mạnh Hùng còn đến Thăng Long học thêm kiếm pháp với một võ sư nổi tiếng đương thời.

Nguyễn Thế Tuyền từ trước đến nay không gặp mặt Mạnh Hùng nên không hề biết đứa cháu của mình đang theo nghĩa quân của vua ở lại người cậu làm tay sai cho ngoại bang.

Chỉ hướng con người đã chia cắt tình máu mủ. Tuy nhiên, trong lương tâm con người dù sao cũng còn có chút lương tri. Có thể Mạnh Hùng không thương gì Nguyễn Thế Tuyền, nhưng cũng không thể sát hại người cùng dòng máu. Do đó cuộc giao đấu giữa Mạnh Hùng và Nguyễn Thế Tuyền cứ kéo dài mãi trong hận thù và khổ đau.

Bây giờ đã thấy hàng loạt kỵ binh của Nguyễn Thế Tuyền rời yên ngựa, ngã lộn xuống cỏ. Những con ngựa chiến không người điểu khiển đã chạy loạn vào thung lũng.

Nhưng giữa lúc toàn đội kỵ binh của Nguyễn Thế Tuyền đang nao núng thì bỗng một hô ì công vang lên, từ đầu thung lũng từng đoàn bộ binh cứu viện của giặc tràn vào, như một đợt thủy triều nổi dậy. Có đến hàng mấy trăm tên, rời bỏ chiến trường ngoài cửa rừng, tràn vào đây tiếp ứng với kỵ binh.

Thực ra, ở cửa rừng, hai đạo binh của Thanh Sơn và Châu Thiên đã ngăn đón rất dữ, không để cho quân tiếp viện tràn vào. Nhưng vì quân giặc quá đông, hai đạo quân Hà Mỗ và Bông Tằm không thể nào chống hết. Một bộ phận của địch quân lợi dụng sơ hở tràn vào.

Bây giờ Mạnh Hùng rời bỏ Nguyễn Thế Tuyền vùng kiếm truy cản đoàn quân tiếp viện của giặc.

Bên kia Na-Thôn đang giao đấu với một đám kỵ binh của giặc, trông thấy Nguyễn Thế Tuyền rảnh tay vác đại đao giục ngựa tới,

liên đón lại giao tranh, thay vào chỗ của Mạnh Hùng.

Kha Minh, Kha Lý vừa rôi múa hai thanh mã tấu như hai con giao long, đi tới đâu quân giặc ngã gục đến đó. Khi thấy Na-Thòn giao tranh với Nguyễn Thế Tuyền, liền xông vào trợ chiến.

Ba lưỡi mã tấu vây tròn cây đại đao làm cho Nguyễn Thế Tuyền phải chống đỡ rất luống cuống. Hắn vừa đánh vừa lùi dần vào con đường hẹp, dựa vào vách đá để thủ thế.

Na-Thòn, Kha Minh, Kha Lý hét lớn:

- Phản tặc! Hôm nay người đừng mong trở về!

Sau tiếng hét, ba thanh mã tấu của ba tay võ hiệp khét tiếng hợp công, buộc tướng giặc phải lùi dần về phía đường hầm rất nguy hiểm trong thung lũng.

Mặt trận trước của rừng, dưới chân đỉnh "viễn vọng đài" đột nhiên thay đổi. Quân số hai bên gần tương đương nhau, và cuộc chiến dần trải một vùng rộng lớn.

Toán bộ binh Nguyễn Thế Tuyền trước đây đang ở cái thế bao vây sắp bị tiêu diệt giờ đây nhờ đội quân tiếp viện tràn vào bỗng nhiên giữ được thế quân bình.

Chiến sĩ hai bên dần khấp một vùng chiến địa, mới đâu còn xô vào nhau từng lớp, từng hàng, từng chi đội, rào rào tấn công nhau theo một trận pháp quy mô, nhưng đến lúc cuối cùng nhiệt nhất quân hai bên nhảy xô vào nhau đánh xáp lá cà.

Mạnh Hùng thấy khí thế giặc hung hăng, bàn tay cầm kiếm bỗng run lên vì tức giận.

Chàng chột tháy trong người bùng lên một sức mạnh vô song, chàng lao vào giữa đám bộ binh như một cơn gió cuồng nộ.

Một mình, một ngựa, một bảo kiếm, chàng vùng vẫy trong đám loạn quân, say sưa với lời thề sinh tử.

Cả nhóm Tây Sơn ngũ hùng cũng giao đấu với quân giặc một cách mãnh liệt oai hùng không kém. Họ ở vào cái thế một chọi mười như lúc ban đầu.

Chỉ có một điều lạ là quân giặc tràn vào thung lũng mỗi lúc một đông, mà tuyệt nhiên không tháy một chiến sĩ nghĩa quân nào đuổi theo truy kích. Có lẽ lúc này quân của Châu Thiên và Thanh Sơn đang ác đấu với quân giặc không rảnh tay.

Trong thung lũng, ở một địa điểm quan trọng nhất vùng sơn cước này, lại giao cho lực lượng Tây Sơn ngũ hùng đảm trách. Mỗi tay kiếm hiệp trong đoàn bị hàng máy chục lưỡi dao của địch vây hãm.

Mạnh Hùng xông pha mãi trong vùng guom giáo đến nỗi bàn tay tê đi, không biết mỏi. Chàng chém giết không dừng tay, con ngựa màu đỏ tía của chàng luôn dẫm trên xác chết.

Nguyễn Thế Tuyền như trở nên quật khởi rít lên một tiếng, hô quân ào tới.

Giữa lúc đó, có một bóng trắng từ chân "viễn vọng đài" xẹt ra. Nàng Vũ Yên Linh ngò i trên lưng con Bạch tuyết tấp loáng trên tay thanh kiếm báu. Nàng hô to:

- Hãy giao tên tướng giặc cho ta.

Na-Thòn, Kha Minh, Kha Lý đang vây đánh Nguyễn Thế Tuyền, theo lệnh thiêu nữ áo trắng, vội rời khỏi tướng giặc, quay ngựa lại đón đoàn kỵ binh của giặc giao tranh.

Thế là lực lượng nghĩa quân được tăng cường một cách đáng kể.

Nguyễn Thế Tuyền thấy một cô gái áo trắng, tay cầm kiếm thép, cỡi ngựa bạch xông vào, ra lệnh cho ba tên võ hiệp kia dang ra, hấn lấy làm lạ ngơ ngác nhìn, không hiểu cô gái này là ai mà uy dũng như vậy.

Hấn mỉm cười, nói:

- Với dáng dấp và sắc đẹp của cô nương, chắc là một tiểu thư khuê các, con của một quan chức nào đó tại triều đình. Ta không nỡ hại mạng một cô gái đẹp. Hãy về đi, chiến trường không phải là chỗ để cho gái đẹp để khoe khoang.

Yên Linh hét lớn:

- Tên tay sai ngoại bang dám vô lễ! Ta phải chặt đầu ngươi để trị tội phản dân bán nước.

Vừa nói nàng vừa múa vút thanh kiếm chém vào mặt Thế Tuyền.

Thế Tuyền nổi giận, vung đại đao chém lại. Hai ngựa giao kê, gươm đao chạm nhau xoang xoảng.

Nhưng kiếm pháp của Bạch y kỳ nữ rất lạ lùng khác xa với các hiệp sĩ trong đoàn Tây Sơn ngũ hùng lúc này. Nàng như một cánh bướm trắng chập chờn bay lượn khiến Nguyễn Thế Tuyền luôn luôn bị động theo lưới kiếm của nàng. Mặt khác con Bạch tuyết rất lợi hại, nó đã búng chân xoay chuyển đủ chiều, giúp cô gái áo trắng thi thố kiếm pháp một cách vô cùng ảo diệu.

Qua hai mươi hiệp, Nguyễn Thế Tuyền thấy mình bị cô gái áo trắng không chệch, cây đại đao không vươn lên được thế chủ động.

Bỗng nhiên Nguyễn Thế` Tuyê`n rú lên một tiế`ng:

- Ôi chao!

Một đường kiế`m của Bạch y kỳ nữ xả xuô`ng trúng vai, áo giáp rách toẹt một đường, máu đỏ chảy xuô`ng thành đường dài, nhuộm ướt áo. Nguyễn Thế` Tuyê`n quấ`t ngựa chạy tới trước, vào sâu hơn trong thung lũng ở khoảng đường hẹp, hai bên vách đá và cây cô`i um tùm.

Đoàn kỵ binh của Nguyễn Thế` Tuyê`n thấ`y chủ tướng chạy vào đường hẻm nơi thung lũng, cũng vội vã giục ngựa đuổi theo để yểm trợ.

Chi trong loáng má`t, chiế`n trận thu trọn vào con đường hẻm ở thung lũng.

Bấ`y giờ từ trên "viễn vọng đài" một hồ`i tù và rít lên. Từ hai bên sườn núi dố`c ngược bỗng xuấ`t hiện đen nghịt tiế`ng đoàn người như những con vượn bám vào cây dây leo, các mô đá, các rễ cây ào ào tuột xuô`ng thung lũng. Như thác gào núi lở, đoàn người vượn đó nhào xuô`ng thung lũng như một bầ`y quạ xà xuô`ng đầ`u đám gà con.

Có những dây leo mang từng chùm người lơ lửng ở lưng chừng sườn núi, chưa buông xuô`ng dưới đấ`t đã đứt phụt, có những rễ cây lớn hàng mấ`y chục người bám vào, chưa thòng tới mặt đấ`t đã buông tay, đáp ào xuô`ng như một cánh gió.

Đoàn kỵ binh của địch thấ`y thế` toan phóng ngựa đế`n bên chân tường đá để sát hại những chiế`n sĩ áo chàm mới đặt chân xuô`ng đấ`t, chưa kịp sử dụng vũ khí. Nhưng họ vừa phóng ngựa tới thì bên trên lưng đồ`i một loạt tên ào ào bắ`n xuô`ng như mưa, chặn đứng

họ lại, không cho họ đến gần những "chùm" chiến sĩ vừa rơi xuống.

Mạnh Hùng đứng ngựa đứng ngoài xa, và cùng với nhóm Tây Sơn ngũ hùng chặn ngang trước cửa con đường vào thung lũng hẹp! Chàng đã hiểu ngay đây là đoàn "hậu binh" thân xạ của Thanh Sơn, chủ trại Buồng Tầm.

Chỉ trong chớp mắt, đoàn quân đó đã tràn xuống thung lũng, đông không kém gì đoàn quân của Nguyễn Thế Tuyển.

Giữa đám chiến sĩ áo chàm trú núi như vượn, người chủ trại Buồng Tầm lại hiện ra với dáng điệu uy nghi hùng vĩ. Chàng cũng bám vào dây leo, tuột xuống nhanh thoăn thoắt. Chàng cũng nhảy chuyê từ mô đá này sang mô đá khác, xứng đáng là một võ tướng, mang trách nhiệm chỉ huy của một trại quân sơn cước.

Thế trận diễn ra thật lạ lùng, kinh khủng. Có những toán quân chọi nhau bằng dao dài, có những toán quân tử chiến bằng dao găm, có những binh sĩ không đánh nhau bằng dao kiếm, mà bằng tay chân, họ vận nội công ôm vật nhau, cẩu xé nhau, bẻ gãy tay chân và bóp cổ nhau nghe ăng ặc...

Đám quân giặc đông bằng giờ đây mới biết lòng dũng cảm của những chiến sĩ sơn cước đến bực nào.

Viên võ tướng Thanh Sơn lúc này như say máu, cặp mắt long lên, xông vào đám giặc chém giết rất khủng khiếp.

Bọn giặc núng thế, có những đứa tìm đường thoát thân, chạy ra cửa rừng nơi đầu đường thung lũng thì bị đoàn dũng sĩ của Mạnh Hùng chặn sẵn nơi đó giết chết hết.

Từ lúc đoàn "hà u binh" của nghĩa quân áo chàm đột ngột sà xuống tiếp chiến, Mạnh Hùng và các dũng sĩ trong đoàn được nghỉ tay dưỡng sức. Chung quanh chàng xác giặc ngổn ngang từng lớp quân thù bị những trận mưa tên hạ sát, lớp còn lại cũng bị đánh tơi bời trên toàn diện trận chiến.

Chàng rời khỏi yên ngựa, cầm ngang thanh kiếm báu thủ thế dẫm trên xác giặc lặn theo vách đá đi vào trong không gặp một sự cản trở nào.

Trèo lên một phiến đá lớn, chàng nhìn xuống dọc thung lũng đang sôi lên như một vạc dầu, âm ầm ầm chuyển rung như một địa chấn.

Bây giờ tuy chàng không bị một vết thương nào, nhưng suốt trong cuộc chiến đầu vừa qua, bao nhiêu gân cốt chàng đã căng thẳng đến cực độ. Tay chân chàng hình như không còn đủ sức để chuyển bộ pháp cho vững, múa đường kiếm cho kín như trước nữa.

Bỗng nhiên, từ đầu thung lũng, một cái bóng trắng vun vút lao đi vượt qua tất cả những đám binh sĩ hỗn loạn của cả hai bên. Đó là bóng của Bạch y kỵ nữ Vũ Yên Linh tiêu thư.

Nàng được lệnh ở "viễn vọng đài" truyền các binh tướng rời khỏi trận chiến để đánh "hỏa công".

Tức thì, trong thung lũng hẹp, mặt trận đã biến chuyển. Đoàn "hà u binh" của Thanh Sơn đang đánh dồn quân giặc dữ dội bỗng dang ra.

Mạnh Hùng đón đầu ngựa Yên Linh hỏi:

- Quân hai bên đang đánh cận chiến, người người bám sát nhau làm sao bày trận hỏa công? Nghĩa quân Buồng Tầm sẽ trở vào

đâu để tránh lửa.

Yến Linh cười lớn, nói:

- Toán hậu binh của chủ tướng Thanh Sơn đã từ trên trời rơi xuống thì họ cũng sẽ từ dưới đất chui lên, trong lúc đó quân giặc sẽ chịu phép ở lại nơi đây để xô đẩy nhau vào dàn lửa.

Nàng vừa dứt lời, đã thấy từ phía trước mặt các tay kiếm trong đoàn vũ dũng đã truy kích quân giặc đến giữa thung lũng.

Vũ Yến Linh nói với Mạnh Hùng:

- Xin tướng quân hãy ra lệnh cho đoàn Tây Sơn ngũ hùng quay lại. Giờ đây, phận sự truy kích giặc là trách nhiệm của nghĩa quân Buồng Tầm do Thanh Sơn chỉ huy.

Mạnh Hùng liền gò cương ngựa, đưa cao thanh kiếm lên trời, hô:

- Hỡi anh em! Mau quay lại. Tất cả hãy theo tôi.

Nhóm Tây Sơn vũ dũng đang miên man đuổi giặc, nghe tiếng kêu của Mạnh Hùng liền dừng đao, quay ngựa trở lại.

Thiếu nữ áo trắng dẫn đầu cả bọn đi như tên bắn. Đến đầu thung lũng, nàng quay trở lại chỉ tay vào trận địa, nói:

- Trận hỏa công bắt đầu!

Quả nhiên, từ dưới núi bốc lên nghi ngút từng luồng khói vàng. Và kỳ diệu thay! Cả một thung lũng hẹp giờ đây như một dòng sông lửa. Lửa đỏ rực, lửa chan hòa, lửa bùng bùng thiêu sáng một nền trời sơn dã vừa sụp tối. Lửa từng vệt dài nhuộm hồng vách đá, lửa soi rõ từng đám cỏ rêu, lửa ừn ừn kéo đến đốt đoàn quân giặc.

Trong ánh lửa sáng tựa ban ngày, người ta thấy hàng ba bốn trăm người bám vào vách đá thẳng tắp trèo lên như những con sóc.

Đó là những chiến sĩ áo chàm sơn cước, đã sử dụng thuật neo núi cổ truyền. Những bóng người đó đã vượt cao lên trên ngọn lửa, để lại phía dưới một biển lửa và một đoàn quân tay sai của Nguyễn Thế Tuyên.

Sau khi giao đấu với Vũ Yên Linh, Nguyễn Thế Tuyên bị thương ở vai, được toán kỵ binh bao quanh che chở. Và giờ đây mọi người đều chìm trong biển lửa, không có đường thoát thân, không còn ai bảo vệ ai được nữa.

Tiếng la hét réo trời! Mùi vải cháy, mùi da thịt khét lẹt.

Mạnh Hùng và cả Thanh Sơn, Châu Thiên là những thuộc tướng của Mai chủ soái, đã từng xông pha giữa rừng gươm biển máu, nhưng đây là lần đầu tiên họ được chứng kiến một cảnh tượng chết chóc hãi hùng.

Đoàn người xuống núi và lên núi nhanh như vượn kia, trước sau vẫn chỉ là đoàn "hạ binh" của Thanh Sơn ở trại quân Buồng Tầm. Họ thoát đi từ trên trời sa xuống, rồi thoát đi từ dưới đất chui lên. Chính đoàn người đó đã làm cho một vùng lâm tuyến bốc lửa, và thiêu rụi xác quân thù.

Chính đoàn người áo chàm, chắt phác và hồn nhiên của rừng xanh đã gây nên thế trận kỳ ảo này.

Mạnh Hùng đứng lặng người, nhìn ngọn lửa đỏ. Chàng thở dài! Trong đó có xác của Nguyễn Thế Tuyên, người cậu ruột của chàng...

Bỗng nghe một hôï trống xa xa vọng lại...

Chiến trận đã chấm dứt...

Lệnh chiêu an...

000

BẮT CỐC CON TIN

Con Bạch tuyế t của nàng Vũ Yế n Linh phi nhanh qua thung lũng Buồ ng Tắ m, nơi đây một tuầ n lễ trước đã thiêu rụi xác giặc và viên tướng phản quố c Nguyễn Thề Tuyề n.

Bắ y giờ Châu Thiên đã dẫn đoàn nghĩa quân áo chàm trở về Hà m Hồ, chỉ còn lại chủ tướng Thanh Sơn đang khao quân để kiểm điểm binh mã.

Vừa thắ y thoáng Bạch y kỵ nữ, Thanh Sơn đã hỏi nhanh:

- Yế n Linh tiểu thư mang quân lệnh gì?

Yế n Linh vẻ hờ hải! Bọn thắ y ngài Cờ Ty và tên phản bội Xả Thủ đã bắ t mắ t thân mẫu của Mai chủ soái và nàng Hà Như Liên rô i.

Thanh Sơn kinh ngạc, troắ mắ t nhìn thiề u nữ áo trắ ng:

- Chúng làm cách nào bắ t được?

Thiề u nữ áo trắ ng nói:

- Chúng đã dùng thuồ c mê "Long diên hương" xông khói, làm cho cả bà cụ và nàng Hà Như Liên hôn mê. Chúng bắ t chở lên mình ngựa đem vào rừng Vĩnh Thạnh, nhưng chưa biế t tính mạng ra sao.

Thanh Sơn hỏi:

- Ở đó có nhiề u nghĩa quân canh gác, tại sao để chúng nó hành động dễ dàng như vậy?

- Tất cả quân lính canh gác ở đó đều bị xông mê. Nhưng chúng bắt đi chỉ có hai người.

Thanh Sơn hỏi:

- Như vậy chúng không có ý hạ sát, mà chỉ bắt cóc để làm con tin dụ Chủ soái ra hàng. Chúng đã thực hiện kế hoạch công tác của đoàn do thám Xuyên Sơn.

Vũ Yên Linh cúi chào Thanh Sơn và nói:

- Tôi cần phải đi ngay bây giờ để dò xem tin tức.

Dứt lời, nàng phóng ngựa như bay phút chốc chỉ còn như một vệt khói trắng.

Trong lúc Yên Linh cấp báo tin Mai lão mẫu bị quân địch bắt, thì đoàn Tây Sơn ngũ hùng cũng đã nhận được tin này.

Bùi Thế Phương rất nóng lòng vì nghe tin Hà Như Liên, vị hôn thê của chàng bị trúng độc, nên hô i thúc Mạnh Hùng ra lệnh cho anh em trong đoàn tủa ra khắp nơi tìm kiếm.

Thế là một cuộc truy lùng bắt đầu...

Mạnh Hùng một mình với con ngựa ô truy chạy vút đến Vĩnh Thạnh, nơi ẩn cư của Mai lão mẫu và nàng Hà Như Liên.

Đến nơi, chàng xuống ngựa, vào trại và được bọn quân canh kể lại sự việc trong đêm qua.

Đúng như tin tức đã nhận được, bọn giặc đã dùng "Long diên hương" xông mê Mai lão mẫu và Hà Như Liên bắt chở lên lưng ngựa đi về phía Đông Phó.

Mạnh Hùng đoán chắc thế nào hai tên Thượng du Cờ Ty và Xả Thủ cũng đem giấu vào thung lũng nơi "hang thầ n" trước khi giao nạp cho Nguyễn Thân.

Chàng phi ngựa chạy một mạch hơn năm mươi dặm thì đến Đô ng Phó, và cho ngựa lầ n bước đi vào thung lũng hang thầ n.

Thung lũng rấ t sâu, có nhiề u cây cô i um tùm, và hai bên toàn là tường đá cao vút.

Đây cũng là một vùng của chân đèo An Khê, nên địa thế rấ t hiểm trở.

Mạnh Hùng đứng ở cửa hang thung lũng nhìn vào, không có dấ u vết gì khả nghi. Bô n bê ` vắ ng lặ ng, không nghe một tiế ng động, chỉ nghe gió rít vù vù như tiế ng nhạc thiên nhiên trong rừng núi.

Chàng đi sâu vào hơn mười trượng. Con đường rẽ vào phía trái, và bên trong có một động đá thiên nhiên.

Đây là nơi bọn trộm cướp ẩn náu rấ t tốt để hành nghề ` cướp giết khách qua đường.

Dù Mạnh Hùng là một tay kiế m lợi hại, có võ công thâm hậu, nhưng chàng vẫn phải đề ` phòng, vì đây là một sào huyệt của bọn lục lâm thảo khấ u.

Chàng buộc ngựa bên ngoài, tay câ m chặt chuôi kiế m, đề m từng bước đi, tiế n vào. Chàng nhẹ nhàng rẽ sang một khúc quanh, nhô đầ u nhìn vào động đá.

Vẫn yên lặ ng, không thấ y một tiế ng động, nhưng chàng nhận xét quả đúng là nơi đây đã có dấ u vết vừa rõ i có người đề n tạm trú.

Chàng đang để mắt quan sát thì bỗng có một bóng đen ở trên cành cây nhảy xuống chém vào vai Mạnh Hùng một nhát. Mạnh Hùng đã cầm kiếm đề phòng, nên vừa nghe hơi gió đã đánh tạt ra một đường.

"Cheng!".

Hai lưỡi kiếm thép chạm nhau phát ra một tiếng động ghê hồn.

Bóng người vừa xuất hiện là một chàng thanh niên, mặt mày tuấn tú, thân hình vạm vỡ, vẻ trang nhã không kém gì công tử Mạnh Hùng. Tuy nhiên, vẻ mặt anh ta có vẻ kiêu căng, ngạo mạn.

Mạnh Hùng hét lên:

- Phản tặc! Người là ai? Người núp ở đây làm gì? Vẻ mặt của người không có gì bợm bãi cả, tại sao lại ẩn trú nơi đây?

Thanh niên cười lạnh lùng, nói:

- Ta biết thế nào thì tên Trương Mạnh Hùng rồi cũng đến đây!

Mạnh Hùng kinh ngạc, hỏi:

- Người là ai?

Người thanh niên lắc đầu:

- Không cần biết tên ta vội. Người đã dám đến đây thì tất nhiên không từ chối một cuộc giao tranh với ta để thử tài cao thấp.

Mạnh Hùng cười gằn:

- Ta đã đến đây thì không từ chối một cuộc so gươm với kẻ nào. Tuy nhiên, điều quan trọng là ta muốn biết người là ai? Tại sao lại

ở đây?

Chàng trai tuấn tú thong thả nói:

- Mạnh Hùng! Ta biết ngươi là cháu ruột của Nguyễn Thân, kêu Nguyễn Thân bằng cậu, ngươi đang cầm đầu một nhóm vũ dũng Tây Sơn ngũ hùng để ủng hộ phong trào căm vương. Điều đó không quan trọng gì với ta cả. Nhưng hôm nay ta giao đấu với ngươi vì một lý do khác.

- Lý do gì?

- Lý do vì ta với ngươi đang giành một cô gái!

Mạnh Hùng kinh ngạc:

- Cô gái nào?

Chàng trai tuấn tú nói với giọng ngạo nghễ:

- Hà Như Liên!

- Hà Như Liên?

- Phải! Nàng đang bị bọng tay sai của Nguyễn Thân bắt, và ta đang cố sức tranh đoạt nàng, không cho nàng rơi vào tay ai cả.

Mạnh Hùng hét lên:

- Thế là ngươi đang cầm giữ nàng? Và đang cầm giữ Mai lão mẫu. Ôi chao! Thế là ngươi đáng chết rồi! Nhưng ngươi quan hệ với Nguyễn Thân như thế nào? Và tên ngươi là gì?

Thanh niên chậm rãi nói:

- Ta là Mã Như Long, con trai một quan chức tại triều. Ta không quan hệ gì với tên tay sai ngoại bang ấy cả, nhưng ta cũng không để

cho ai động đê n thân xác của người đẹp Hà Như Liên.

Mạnh Hùng nạt lớn:

- Hà Như Liên là hôn thê của Bùi Thê ́ Phương. Hai gia đình đã hứa hôn với nhau từ lúc nhỏ. Tại sao nhà ngươi lại có tham vọng chiê ́ m đoạt.

Mã Như Long cười hì hì:

- Mạnh Hùng! Ngươi lâ ́ m rô ́ i! Nê ́ u gia đình nàng Hà Như Liên có hứa hôn là hứa với ta đây. Có đời nào con gái một gia đình trâm anh thê ́ phiệt lại hứa hôn với một gã thư sinh bấ ́ t tài vô dụng đó.

Mạnh Hùng nói:

- Điê ́ u đó có gì làm bắ ́ ng chúng?

Mã Như Long nói:

- Ngươi nên hỏi lại nàng.

Mạnh Hùng nói:

- Thôi chuyện đó không bàn cãi ở đây. Ngươi nên trao trả Mai lão mẫu và nàng Hà Như Liên lại đây, nê ́ u không ta sẽ không dung tha cho mạng số ́ ng của ngươi đâu.

Mã Như Long trợn ngược đôi mắ ́ t:

- Mạnh Hùng! Tài năng của ngươi tới đâu mà phách lô ́ i như vậy? Ngươi liệu có thể đánh thắ ́ ng ta không?

Mạnh Hùng nói:

- Ta có nghe tiế ́ ng Mã Như Long con trai của quan tham tán Mã Vĩnh Tường, nô ́ i dòng nghiệp võ, nhưng ở đây không phải để so tài,

mà là tử chiế' n vì nghĩa vụ.

Mã Như Long nói:

- Hà! Hà! Nế' u vậy hôm nay ta bắ' t buộc phải cùng nhau sinh tử rồ' i!

Mạnh Hùng nói:

- Cuộc chiế' n đầ' u có thể hủy bỏ nế' u nhà ngươi chịu giao lại Mai lão mẫu và nàng Hà Như Liên!

Mã Như Long há' t hàm nói:

- Hãy rút kiế' m ra!

Mạnh Hùng đưa thanh bảo kiế' m ra trước mặt:

- Khoan! Ta muố' n ngươi chỉ chỗ đã giấ' u hai con tin đó ở đâu. Nế' u ta giế' t chề' t ngươi thì thật khó tìm.

Mã Như Long cười nhạt:

- Ngươi đừng tưởng là đã chắ' c thắ' ng nổi ta. Ta nhường cho ngươi động thủ trước.

Mạnh Hùng cười lớn:

- Được lắ' m! Ngươi cũng xứng đáng là một dũng sĩ, có dòng máu giang hồ' .

Vừa nói, Mạnh Hùng vừa bước tới...

Khi còn cách Mã Như Long ba bước, Mạnh Hùng nói:

- Hãy đề' phòng ta vũ động kiế' m pháp.

Mã Như Long nói:

- Xin mời!

Mạnh Hùng vung kiếm báu đánh liền ba chiêu, thế kiếm mạnh như vũ bão. Tuy nhiên ba chiêu đó toàn là hư chiêu, mục đích là gọi cho Mã Như Long đưa kiếm ra đỡ, để lợi dụng sơ hở tấn công. Nhưng ba chiêu này cũng có thể biến thành ba chiêu thật, nếu đối phương phản ứng chậm chạp thì mũi kiếm sẽ xoáy vào huyết kiên tinh, gây thương tích tức khắc.

Nhưng Mã Như Long là con trai một võ tướng, từ nhỏ đã theo đuổi kiếm cung bản lĩnh đâu phải tầm thường. Hắn chỉ lắc mình mấy cái đã hóa giải ba chiêu thế của Mạnh Hùng. Tuy nhiên, Mã Như Long còn đang thế thủ chứ chưa dùng thế công.

Mạnh Hùng thấy Mã Như Long thân pháp siêu việt, trong lòng nể sợ. Tuy nhiên, là một võ tướng đã từng lăn mình trong chiến trận thì trước một đối thủ như Mã Như Long không thể nhường bước.

Chàng vận dụng nội công chém xéo xuống Mã Như Long một đường với kiếm pháp rất lạ lùng. Mã Như Long thấy Mạnh Hùng đã biến chiêu một cách ảo diệu, không dám sơ hở, liền đưa lưỡi kiếm đánh tạt qua một đường rất mạnh.

"Cheng!".

Ánh lửa xẹt ra như một luồng chớp. Mạnh Hùng lùi lại hơn nửa bước, trong lúc đó hai bàn chân của Mã Như Long như muôn lún xuống đất, thân mình lắc lư một cái.

Thấy Mạnh Hùng lùi lại, Mã Như Long thừa cơ tiến tới, liên tiếp chém luôn ba đường kiếm rất mạnh và nhanh.

Mạnh Hùng bị mất thế đứng, nhưng không vì thế mà rối loạn. Chàng tránh sang một bên, đợi cho Mã Như Long tung lên nhất kiếm thứ tư liền phóng mình đá vào cổ tay Mã Như Long một cước buộc Mã Như Long phải thu kiếm về.

Lợi dụng cơ hội chớp nhoáng đó, Mạnh Hùng chồm người tới, đứng vững vào vị trí tấn công. Tuy nhiên, hình như Mạnh Hùng không có đầu, nên không vận dụng những đường kiếm mãnh liệt và chớp nhoáng.

Mã Như Long hơi ngạc nhiên, nói:

- Mạnh Hùng! Cuộc giao đấu hôm nay không phải để so sánh tài năng, mà phải một còn một mất đó.

Mạnh Hùng cười nhạt:

- Người có cảm giác là ta nương tay sao?

Mã Như Long nói:

- Trong đời ta không thích những kẻ nhân nhượng. Đã giao đấu thì phải tận lực.

Mạnh Hùng gật gù:

- Người muốn ném mùi thất bại quá sớm!

Vừa nói chàng vừa dùng thế công áp đảo lưỡi kiếm của đố kỵ phương, làm cho đố kỵ phương chông đỡ lúng túng.

Mã Như Long bắt đầu nỗ lực, bởi vì đường kiếm của Mạnh Hùng tuy không mãnh liệt, nhưng không để một kẽ hở nào để đố kỵ phương có thể lợi dụng phản công.

Bỗng nhiên, Mã Như Long lùi lại một bước, búng chân nhảy vọt lên cao rồi đáp chân xuống như một con đại bàng, từ trên cao chém xuống gió lộng ào ào.

Đây là chiêu thế "đại bàng đả hổ" có sức mạnh phi thường.

Mạnh Hùng biết ngay đây là một kiếm pháp lợi hại, dùng cường lực làm sức ép, nên chàng đứng trụ hai chân thật vững, đợi cho thân mình của Mã Như Long đáp xuống, và lưỡi kiếm của đối phương phạt ngang, chàng lấy hết sức mình đánh dội lưỡi kiếm của Mã Như Long ra.

"Choang!".

Một tiếng thép chạm nhau dữ dội, thanh kiếm của Mã Như Long đánh bật lên không trung, bắn ra xa hơn mười bước.

Chỉ nghe Mã Như Long kêu "ứ" một tiếng, thân mình nghe rơi xuống đất một tiếng "bịch" nặng nề. Mã Như Long phun ra một ngụm máu tươi.

Mạnh Hùng lướt tới, định đạp lên người Mã Như Long để buộc hắn chỉ chỗ Mai lão mẫu và nàng Hà Như Liên.

Nhưng chàng vừa lướt tới thì một luồng ám khí từ trong tay Mã Như Long đã bay ra, cắm vào cổ chàng.

Mạnh Hùng hoảng hốt, trong lúc bất ngờ không kịp dùng tay bắt ám khí, nên lách mình sang một bên, và lùi trở lại để tránh luồng ám khí thứ hai.

Đó là hai mũi phi tiêu mà Mã Như Long đã cùng một lúc phóng ra để tự vệ trong lúc bị rơi kiếm.

Mạnh Hùng tuy tránh khỏi, nhưng cảm thấy trên bả vai hơi lạnh lạnh, chàng đưa tay vuốt một cái, thấy bàn tay dính máu thì biết là ám khí đã xuyên phớt qua da thịt chàng rồi.

Cùng lúc đó Mã Như Long đã đứng lên, cười khúc khích:

- Cây phi tiêu có tâm độc, ngươi sẽ không còn sống được bao lâu nữa đâu. Nếu bây giờ ngươi còn đủ sức giết ta thì ta với ngươi sẽ cùng một lượt qua bên kia thế giới.

Mạnh Hùng cảm thấy vết thương tê buốt, biết là ám khí có tâm độc, và lời nói của Mã Như Long không phải để đe dọa, nên cô lấy giọng bình tĩnh nói:

- Mã Như Long! Ngươi là người của Nguyễn Thân sai khiên phải không?

Mã Như Long hét to:

- Mạnh Hùng! Lúc này ta đã nói cho ngươi biết là ta rất ghét bọn tay sai bán nước mà.

Mạnh Hùng ngạc nhiên:

- Thế thì ta với ngươi giao đầu với mục đích gì?

Mã Như Long nói:

- Ta có sống chết với bất kỳ ai có ý định bắt nàng Hà Như Liên.

- Thế thì hiện tại nàng Hà Như Liên có mạnh khỏe không? Và Mai lão mẫu có bị bạc đãi không?

Mã Như Long nói:

- Chính ta cũng đang đi tìm nàng.

Mạnh Hùng trố mắt nhìn Mã Như Long nói:

- Đờ`ngô`c! Tại sao người không nói cho ta biết từ lúc đầ`u?

Mã Như Long "hừ" một tiếng, đáp:

- Nếu ta có nói cho người biết từ lúc đầ`u, thì ta vẫn phải giao tranh với người, vì các người và Nguyễn Thân đầ`u là hai đờ`i tượng thù nghịch với ta.

- Tại sao?

- Tại vì hai bên đầ`u cô` tình tranh đoạt nàng Hà Như Liên, người yêu của ta.

Mạnh Hùng chậm rãi nói:

- Mã Như Long hiề`n hữu! Nhà người đã hiểu lâ`m rô`i! Ta tìm nàng Hà Như Liên và Mai lão mẫu chỉ vì cậu ta là Nguyễn Thân muố`n bắt những người này làm con tin để mua chuộc các anh hùng chớ`ng ngoại xâm phải đầ`u hàng. Hành động của ta chỉ chớ`ng lại âm mưu của bọn tay sai mà thôi.

Bây giờ Mã Như Long mới hiểu ra chàng nhìn Mạnh Hùng nói:

- À! Ra thế`!

Nhưng rô`i hắ`n lại trợn mắt, hỏi:

- Nhưng người là cháu của tên tay sai phản quô`c đó.

Mạnh Hùng nói:

- Mỗi người đang đi theo một con đường. Nếu Mã huynh tin tôi là kẻ yêu nước thì chúng ta có thể trở thành bạn.

Mã Như Long nói:

- Thế thì uống thuốc giải độc mau.

Vừa nói, Mã Như Long vừa lấy trong túi áo ra một chai nhỏ màu trắng, trao cho Mạnh Hùng.

Mạnh Hùng lấy ra một viên thuốc, bỏ vào miệng nuốt trửng, rồi trả chai lại cho Mã Như Long, nói:

- Thôi chúng ta tìm nơi nghỉ một chút để tiếp tục đi tìm chỗ ẩn giấu Mãi lão mẫu và Hà Như Liên.

Mã Như Long nói:

- Tôi chỉ chấn thương một chút thôi, không hại gì đến sức khỏe cả. Lúc tôi đến đây thì hai tên thổ dân vùng Thượng đã dùng ngựa chở nạn nhân ra khỏi hang này.

Mạnh Hùng nói:

- Tại sao Mã huynh không truy cản?

Mã Như Long nói:

- Tôi vừa vào hang đá thì bị chúng xông mê. Tôi ngửi thấy mùi thơm nhưng vì nóng lòng tìm nạn nhân không để ý. Đến lúc phát hiện thuốc mê thì trong người không còn trộm tính nữa, tôi phải nhảy ra ngoài vườn, tìm chỗ để uống thuốc giải độc. Lúc giải độc xong tôi trở vào thì gặp Mạnh Hùng đại huynh đến nơi.

Mạnh Hùng thở dài:

- Tôi biết hai tên thổ dân người Thượng du đó có chất thuốc độc rất lợi hại. Một đứa là Cờ Ty còn một đứa cụt tay là Xả Thủ.

Mã Như Long ngạc nhiên:

- Đúng rồi, trong hai thắ`ng đó có đứa cụt tay. Tuy nhiên ngoài hai tên ấy còn có một tên mặc áo đen, bịt kín mặt bắ`ng khung vải đen.

Mạnh Hùng nói:

- Mã huynh là có biế`t chúng dẫn nạn nhân đi đâu không?

- Dĩ nhiên là chúng dẫn nạn nhân đế`n dinh của Nguyễn Thân rồi.

Mạnh Hùng nói:

- Như vậy chúng ta phải truy cản để đoạt lại trước khi chúng đem về`dinh.

Hai người dắ`t tay nhau ra khỏi thung lũng. Con ngựa của Mạnh Hùng còn cột trong lùm cây rậm. Như Long cũng dắ`t ngựa đi song song.

Thế` là từ chỗ hiểu lầm nhau trong cừu hận, bây giờ hai người đã trở thành đôi bạn tâm giao.

Mạnh Hùng hỏi:

- Theo lời nói của Mã huynh thì nàng Hà Như Liên quả thật đã yêu Mã huynh sao?

Mã Như Long đáp:

- Sự thật là thế`. Tôi và nàng trước kia cùng học cùng một sư môn, sự gắ`n gũi nhau đã đem lại một mộ`i tình quyế`n luyế`n. Còn việc hứa duyên giữa hai gia đình, điề`u đó không quan trọng, bởi vì nàng cũng không thích lời hứa đó.

Mạnh Hùng nói:

- Bùi Thế Phương còn là bạn tôi, một thanh niên trong Tây Sơn ngũ hùng. Lâu nay Bùi Thế Phương cũng hy vọng được có dịp gặp người yêu, nhưng hoàn cảnh éo le thế này có lẽ phải do con tim nàng quyết định.

Mã Như Long nói:

- Đúng vậy! Chỉ có con tim nàng mới giải đáp được hoàn cảnh này. Nhưng con tim nàng đã thuộc về tôi rồi.

Mạnh Hùng thở dài:

- Như vậy Bùi Thế Phương sẽ rất đau khổ khi mất người yêu.

Mã Như Long lắc đầu:

- Đã bao giờ nàng Hà Như Liên yêu Bùi Thế Phương đâu mà anh chàng gọi là người yêu?

Mạnh Hùng nói sang chuyện khác:

- Lâu nay Mã huynh cũng ra vào dinh của Nguyễn Thân chứ?

- Thì tôi có sợ gì hã n mà không dám lui tới. Có lẽ hã n thù tôi, muốn làm hại tôi nhưng chưa có cơ hội.

- Tại sao?

- Vì tôi là con một quan chức triều đình không theo đường lối của hã n. Nhất là thân phụ tôi hiện là võ tướng, đang yểm trợ cho phong trào của vua.

Mạnh Hùng ngẫm nghĩ, hỏi:

- Lâu nay tôi căm đầ u nhóm ngũ hùng, chồ ng lại quân của Nguyễn Thân, ản cư trong rừng núi, bên cạnh các trại quân sơn cước. Nay về thành thề nào cũng lộ diện, và không biế t ản nấu nơi đâu.

Mã Như Long nói:

- Tướng quân bỏ nhà ra đi đã lâu. Thân mẫu của tướng quân cũng đang ở trong tầ m tay khồ ng chề của tên tay sai đó. Nế u chúng nó biế t tướng quân trở về tầ t nhiên sinh chuyện lớn.

Mạnh Hùng thờ dài:

- Thân mẫu của tôi là em gái Nguyễn Thân, chẳng lẽ hắ n cũng làm hại tình máu mủ.

Mã Như Long cười lớn:

- Bọn tay sai phản quố c thì còn kể gì tình máu mủ, nó có thể hy sinh tình ruột thịt để đổi lầ y cao sang. Theo tôi nghĩ, tướng quân trở về miề n xuôi hoạt động nên tìm nơi ản cư là tồ t hơn.

Mạnh Hùng trầ m ngâm:

- Mã huynh có thể tìm cho tôi một nơi kín đáo không?

Mã Như Long nói:

- Mạng lưới do thám của giặc bủa giăng khắ p nơi. Hiện nay ở thành Đồ Bàn cũng có rầ t nhiề u tay võ dũng ản nấu trong chùa chiề n, trong hang hồ để che mặt giầ u tên, tướng quân về đó sẽ đụng đầ u với bọn do thám đó không ít. Tuy nhiên, mỗi người có một bản lĩnh và mục đích riêng thì cầ n gì điề u đó.

Mạnh Hùng nói:

- Đã về sát lòng địch để đầu tranh thì còn sợ gì khó khăn, nguy hiểm.

Mã Như Long nói:

- Nếu Mạnh Hùng tướng quân đã quyết định về thành hoạt động thì tôi sẽ quyết tâm giúp sức. Hiện có một nơi tướng quân có thể ẩn cư được.

- Ở đâu vậy?

Mã Như Long hỏi:

- Tướng quân có biết ngôi chùa "Ông Đá" trên đồi Vân Sơn không?

Mạnh Hùng gật đầu:

- Đó là ngôi chùa nhỏ trước kia triều đình lập lên để thờ ông thần bả ng đá rất lớn. Tượng đá ấy tạc từ thời vua Gia Long. Theo lời thuật lại của phụ thân tôi lúc còn sống thì tượng đá đó là tượng ông Nguyễn Diên, lúc vua Gia Long chạy loạn, đi ngang qua đó bị bệnh kiệt lực, gặp ông Diên cho má y hột vông nướng chữa khỏi bệnh. Lúc khôi phục giang sơn, vua Gia Long cho người vào tạc tượng, lập chùa nay gọi là chùa "Ông Đá".

Mã Như Long nói:

- Đúng vậy! Nhưng việc đó không có gì bí hiểm. Thân phụ tôi có nói một câu chuyện ở chùa Ông Đá rất ly kỳ.

- Câu chuyện thế nào?

- Lúc vua Gia Long ban sắc chỉ vào lập chùa Ông Đá thì giao cho viên quan tên Đào Quán Hiếu có một người trợ lý rất giỏi về môn

phong thủy.

Sau khi xem xét địa thế, người trợ lý nói với Đào Quán Hiếu là nơi gò Văn Sơn có hình con rồng nằm từ hướng tây sang hướng đông. Đây là hình rồng theo địa lý. Nếu chỗ này đem chôn một ngôi mộ thì con cháu phát làm quan lớn. Cách gò Văn Sơn một dặm lại có một khu rừng nhỏ, cây cối rậm rạp, gió thổi vi vu, theo thầy địa lý thì đó là đuôi rồng.

Viên quan Đào Quán Hiếu muốn để dành ngôi mộ quý báu ấy cho mình về sau, nhưng lại sợ người khác biết được thì chiếm đoạt mất.

Người thầy địa lý bàn: "Đại quan nên dựng ngôi chùa trên địa huyết này, để không ai còn có thể tranh đoạt nữa. Sau đó làm con đường hầm từ khu rừng vào đến địa huyết dưới nền chùa. Nếu sau này đại quan qua đời thì đem quan tài từ đường hầm đó vào đến chính huyết".

Viên quan Đào Quán Hiếu cho là thượng sách, trong lúc xây chùa, tạc tượng thì cũng xây luôn đường hầm bằng đá, bí mật để dùng cho việc chôn cất sau này.

Công việc hoàn thành, và bí mật cũng được giữ kín, nhưng lúc Đào Quán Hiếu chết, ông ta lại đổi ý không muốn tâm long điểm huyết nữa, mà cho con cái có làm nên hay không chính do phúc đức và tài năng, không phải do một phép lạ nào cả. Vì vậy mà đường hầm ở chùa Ông Đá vẫn còn là nơi bí mật.

Mạnh Hùng mừng rỡ, nói:

- Nếu vậy trời dành cho ta ngôi chùa và đường hầm đó để cứu nước.

Mã Như Long nói:

- Hiện nay chúng ta có thể sử dụng. Tuy nhiên trong khu vực này còn có rất nhiều chuyện bí hiểm nữa, mà bọn do thám của địch đã lợi dụng để ẩn náu.

Mạnh Hùng nói:

- Nếu địa điểm này ẩn náu tốt, chúng ta sẽ đưa một lực lượng hiệp sĩ về đó để hoạt động. Hiện nay việc cần kíp là dò la tin tức Mai lão mẫu và nàng Hà Như Liên.

Hai người đi đến quán Cây Muồng thì xuống ngựa, giao lại cho trại quân, rồi giả dạng theo đường tắt đến gò Vân Sơn.

Nhưng khi vừa đến bìa rừng thì bỗng có năm sáu tên quân tuấn, mặc đồ đen, tay cầm lựu đạn, chĩa về phía họ, hét lớn:

- Đứng lại!

Mã Như Long giật mình, hét:

- Tránh ra! Lựu đạn!

Vừa nói, Mã Như Long vừa kéo Mạnh Hùng lăn xuống đất.

"Bùng!".

Một tiếng nổ vang tai, ánh lửa lóe ra những miếng sắt văng tung tóe, đâm vào các cành cây bụi rậm, bay qua đầu vun vút.

Mã Như Long vừa kéo Mạnh Hùng lăn thêm mấy vòng vừa nói:

- Không có chỗ nấp! Chúng ta hãy lợi dụng thời gian chạy trốn mau. Đây là loại lựu đạn của bọn Tây phương chế ra cùng với súng

đạn tân thời. Chúng ta chỉ có võ công không thể đương đầu với loại vũ khí này được.

Mạnh Hùng nói:

- Phải! Ở vùng đồng bằng chúng ta không thể nào chống nổi loại súng đạn của người Tây phương nhưng trên miền rừng núi hiểm trở cây đá mật mù, lại vũ khí Tây phương không công dụng bằng cung kiếm của chúng ta. Mã Như Long gật đầu:

- Chính vì chúng ta chiếm được ưu thế của núi rừng nên mới bảo toàn thực lực, nếu không quân của triều đình đã bị quân xâm lăng quét sạch lâu rồi.

Mã Như Long vừa nói vừa kéo Mạnh Hùng bò vào khu rừng, nơi đó cây cối um tùm.

Bên ngoài có tiếng nói vọng vào:

- Mã Như Long! Khu rừng đã bị quân tuấn cảnh bao vây rồi, dù Mã công tử có cánh bay lên trời cũng không thoát khỏi. Hãy đem con tin trả lại mau!

Mạnh Hùng đưa mắt nhìn Mã Như Long:

- Sao? Mã huynh đã cầm giữ con tin?

Mã Như Long nói:

- Không! Tiểu đệ đã bảo là tiểu đệ chưa tìm được. Có lẽ hai con tin đó còn ở trong tay bọn thổ dân, chưa nạp về thành.

Mạnh Hùng thở phào một hơi:

- Nếu vậy trách nhiệm chúng ta càng nặng hơn nữa. Ở ngoài rừng chúng nó chỉ có sáu tên quân tuấn cảnh, để tôi ra giết nó và

bắ t vài đũa đem vvào đây tra hỏi xem sao?

Mã Như Long xua tay:

- Không được đâu! Tướng quân chưa thấ y vũ khí tạc đạn của địch lợi hại như thế nào sao? Họ tuy chỉ có sáu người, nhưng trong tay họ có sáu quả lựu đạn thì giá trị giết người còn lợi hại hơn sáu mươi người của chúng ta. Vả lại, khu rừng này quá nhỏ, nếu chúng biế t được vị trí của chúng ta ẩn núp chúng ném lựu đạn vào, chúng ta làm sao chịu nổi.

Mạnh Hùng nói:

- Tôi cũng có nghe nói, và vừa rô`i tôi cũng đã thấ y những mảnh vụn nổ tung tóe xuyên qua các gó c cây, cắ t đứt cả một chòm cây lá. Tuy nhiên, chẳng lẽ chúng ta chịu bó tay trong khu rừng nhỏ này.

Mã Như Long cười nhạt:

- Chúng nó không dám vào đây, mặc dù chúng nó mang lựu đạn. Bởi vì chúng sợ ta núp trong chỗ kín đánh lén, chúng không kịp ném lựu đạn ra.

Mạnh Hùng gật gù nói:

- Thế thì tô t lắ m! Chúng ta nên lâ`n ra bìa rừng xem chúng nó làm gì! Điề`u cô t yế u là không để chúng nó phát hiện được chúng ta.

Mã Như Long nói:

- Mạnh Hùng tướng quân mới chuyển từ hoạt động rừng núi xuố ng đô`ng bắ`ng. Kẻ thù chưa để ý! Tôi tưởng tướng quân nên giữ kín tung tích của mình cho đế`n lúc nào không còn giữ được nữa. Hôm nay bọn lính tuầ`n chỉ theo đuổi có một mình tôi mà thôi.

Mạnh Hùng suy nghĩ:

- Thế thì chúng ta có cách nào đò i phó?

Mã Như Long nói:

- Tướng quân quên câu chuyện bí mật của khu rừng này rồ i ư?
Khu rừng này trước kia là cái đò i của con rồ ng...

Mạnh Hùng "A" lên một tiế ng:

- Mã huynh muố n nói đեն con đò i hầ m?

Mã Như Long gậ đầ u:

- Trong thời gian này tồ t nhầ t là chúng ta đi tìm con đò i hầ m bí mật đó.

Mạnh Hùng nói:

- Vừa rồ i, lúc tôi chạy vào đây tình cờ có đạ trúng một chiế c vòng sắ t, tôi nghi chiế c vòng sắ t đó có liên quan đեն nắ p hầ m chắ ng.

Mã Như Long hỏi:

- Tướng quân nhớ kỹ xem chiế c vòng sắ t đó ở hướng nào, cách đây bao xa?

Mạnh Hùng nói:

- Nó ở kê phía tay mặt chúng ta. Lúc đó Mã Như Long sợ tạc đạ của địch nên kéo tay nhau chạy không kịp xem xét.

Lúc đó bên ngoài có tiế ng bọn quân canh la lớn:

- Công tử họ Mã hãy ra mau! Nếu không, chúng tôi ném lựu đạn vào đờng trách chúng tôi không kính nể!

Mã Như Long đưa tay ra hiệu cho Mạnh Hùng đứng yên:

- Đờng để bọn chúng biết đờng vị trí của chúng ta đờng núp. Chúng nó không dám vào đờng, khi chưa biết chúng ta trốn ở nơi nào.

Mạnh Hùng gật đầu, bước theo Mã Như Long. Bên ngoài lại có tiếng súng bắn "Tắ c! Bùng!" vọng lại xa xa...

Mã Như Long nói nhỏ:

- Chúng ta phải tìm con đờng hầm cho mau. Nếu chậm trễ bọn chúng rình rập phát hiện đờng thì hỏng hết.

Hai chàng trai lặng lẽ đi tìm chiếc vòng sắ t mà Mạnh Hùng vừa bắt gặp lúc nầy.

Mạnh Hùng hỏi Mã Như Long:

- Mã huynh có chắc chắn trong khu rừng này có đờng hầm không? Hay chỉ là một truyện thuyế t?

Mã Như Long nói:

- Trước đờng thân phụ tôi có nói về câu chuyện cái hầm bí mật này. Nhưng từ đờng đến nay tôi chưa có dịp đi tìm. Và lại, vừa rồi tướng quân đã đập trúng cái vòng sắ t thì đờng là một bắ ng chứng để xác minh sự thật.

Hai người lại đưa mắt dò xét địch quân vừa để ý tìm kiếm chiếc vòng sắ t.

Bỗng nghe một tiếng nổ chát chúa: "Ầ m!".

Tiếp đó tiếng mảnh đạn tung tóe đâm vào các thân cây, và phạt đứt những cành cây con, gãy tua tủa.

Mã Như Long nắm tay Mạnh Hùng, nói:

- Chúng ném tạc đạn vào rừng. Sức công phá ghê gớm lắm!
Nhưng không sợ vì chúng nó không phát hiện được chỗ ẩn núp của chúng ta.

Bỗng Mạnh Hùng reo lên:

- Cái vòng sắt đây rồi!

Mã Như Long nhảy chồm tới, hai tay vạch lớp lá cây mọc. Quả nhiên ở đó một chiếc vòng sắt đã gỉ sét lâu ngày. Chiếc vòng móc vào một vuông đá xanh.

Hai người cố sức nhấc chiếc vòng sắt và vuông đá lên.

Một cửa hầm vừa một người chui xuống, sâu ngòm... tối đen... Mùi ẩm ướt và hôi hám xông lên.

Mã Như Long nói:

- Hãy xuống hầm, mau!

Mạnh Hùng nói:

- Hãy khoan! Chúng ta cần đem theo một bó đuốc. Cây không trong rừng không thiếu gì.

Vừa nói, Mạnh Hùng vừa gom một số cây khô làm đuốc, rồi cùng Mã Như Long nhảy xuống.

Nấp hầm được kéo lại, và dùng lá khô phủ lên như cũ.

Hai người lặn mò đồ tẩu được lên, rọi sáng xuống hầm, và tiến vào trong.

Nhờ có ánh lửa, Mã Như Long thấy rõ đường hầm cao độ ba thước, rộng hai thước, tức là đủ một người đi lom khom, bốn phía đều xây bằng đá xanh, tuy đã lâu ngày nhưng rất chắc chắn. Đường hầm có nhiều chỗ quanh co. Mã Như Long nói:

- Viên quan Đào Quán Hiếu trước đây đã dùng nhiều tiền của và nhân lực để hoàn thành con đường hầm này. Nhưng rất tiếc là lúc chết ông ta đã đổi ý, không sử dụng con đường hầm này để đưa quan tài vào long huyệt nơi nền chùa Ông Đá. Thật uổng công.

Mạnh Hùng nói:

- Không uổng công đâu! Ngày nay chúng ta dùng nó để chống xâm lăng, thì đây là một công trình cứu quốc.

Trong lúc hai người lặn mò xuống đường hầm thì bên trên lại nghe có tiếng lựu đạn nổ và tiếng súng bắn "Tạch! Đùng!".

Mã Như Long nói:

- Đường hầm này mục đích là để đẩy quan tài vào long huyệt nên đầu bên kia không có đường ra.

Mạnh Hùng nói:

- Sau này chúng ta sẽ tìm cách khai phá thêm để sử dụng vào việc trú ẩn của đội nghĩa hiệp. Còn bây giờ chúng ta chỉ cần ẩn thân, đánh giặc.

Mã Như Long gật đầu:

- Đúng vậy! Chúng ta không cần đi sâu hơn nữa, chỉ đợi bọn giặc không tìm thấy chúng ta bỏ ra về, chúng ta sẽ trở lên đường cũ.

Dự đoán của Mã Như Long không lầm! Chỉ một lúc sau, bọn lính tuấn ở mé rừng thấy bên trong vắng lặng, cho là Mã Như Long và Mạnh Hùng đã lên trốn ra khỏi rừng rồi, nên bỏ ra về.

Mã Như Long và Mạnh Hùng dắt nhau ra khỏi hầm, lặng lẽ đi về phía chùa Ông Đá.

Mã Như Long nói:

- Mạnh Hùng tướng quân nên lánh mặt nơi đây. Hôm nay chúng ta đã kết bạn, chúng ta cùng chung một mục đích là giải cứu cho Mai lão mẫu và diệt trừ tên phản quốc Nguyễn Thân. Tôi có ưu thế là lâu nay không đứng vào hàng ngũ của quân cần vương nên có thể đi đứng công khai mà không sợ bọn lính tuấn phát hiện. Tôi sẽ len lỏi đi tìm nơi giam giữ của Mai lão mẫu và báo lại cho Mạnh Hùng tướng quân biết.

Mạnh Hùng ngẫm nghĩ một lúc rồi nói:

- Nếu để một mình Mã huynh đi phó với bọn tay sai này sẽ không chóng nổi âm mưu của chúng. Tôi sẽ trở về Buồng Tằm đưa bọn Tây Sơn ngũ hùng về đây để yểm trợ cho Mã huynh.

Mã Như Long nói:

- Nếu được liên kết với lực lượng Tây Sơn ngũ hùng thì còn gì hay hơn. Tuy nhiên, lúc này trong dinh Nguyễn Thân có sử dụng rất nhiều tay cao thủ võ công, trong đó có một tên áo đen bịt mặt rất lợi hại.

Mạnh Hùng trở mắt nhìn Mã Như Long hỏi:

- Lại có tên áo đen bịt mặt xuất hiện trong tư dinh của Nguyễn Thân ư? Điều đó rất đáng nghi ngờ!

Mã Như Long hỏi:

- Điều gì nghi ngờ?

Mạnh Hùng thở dài:

- Trước đây trong đoàn do thám Xuyên Sơn của địch có tên Lý Lạc Hoa rất lợi hại, nhưng hắn ta đã bị lực lượng ngũ hùng truy quét ở thung lũng đèo An Khê, chưa biết hắn còn sống hay đã chết rồi. Tên bịt mặt này có phải Lý Lạc Hoa hiện còn sống và đang vào ra ở tư dinh Nguyễn Thân hay không?

Mã Như Long nói:

- Tôi không rõ điều đó. Nhưng hiện tại Nguyễn Thân có một lực lượng võ sĩ bảo vệ và có một bộ phận do thám đang tuần hành khắp nơi.

Mạnh Hùng nói:

- Chúng ta tạm chia tay nơi đây! Hẹn ngày gặp nhau.

Mã Như Long nói:

- Trong hành động, chúng ta sẽ cùng nhau một đường và tương trợ nhau, tuy rằng mỗi bên có một kế hoạch khác nhau.

HẾT TẬP I

PHAN CẢNH TRUNG

BÍ MẬT CHÙA NHẠN THÁP

Mặt trời đã khuất non Tây. Mã Như Long sau khi chia tay Mạnh Hùng lòng cảm thấy buồn bã, không muốn trở vào nội thành, mà thả gót phiêu du để dò la tin tức người yêu là Hà Như Liên.

Lão mẫu và Hà Như Liên đem về giam giữ một nơi nào đó rất kín đáo, mục đích dùng làm con tin, buộc Mai Xuân Thương ra đầu hàng. Chúng rất sợ các võ sĩ trong tổ chức cần vương đến giải thoát.

Trong lúc mãi mê suy nghĩ và liên tưởng đến người con gái đẹp Hà Như Liên bị giam cầm, Mã Như Long không để ý gì đến cảnh vật xung quanh. Chàng đi mãi đến hơn mười dặm đường thì trời đã chạng vạng.

Trước mặt chàng có một khu rừng và một chót tháp nhô lên khỏi ngọn cây. Mã Như Long biết ngay trong khu rừng này có một ngôi chùa hoặc am viên gì đấy có thể tá túc qua một đêm, sáng mai sẽ tìm đi nơi khác.

Nghĩ như vậy, chàng vội vã dồn bước theo con đường lớn dẫn vào mé rừng.

Bỗng chàng gặp hai người nông dân từ phía chùa đi đến.

Mã Như Long hỏi:

- Quý hữu là người địa phương này?

Hai gã nông dân mỗi người trên vai đều mang một bị gạo, đưa mắt nhìn Mã Như Long hỏi:

- Chẳng biết tráng sĩ có gì cần chỉ giáo.

Mã Như Long nói:

- Tôi là người trong nội thành, hôm nay thả gót du ngoạn ở miền quê, không về kịp tìm nơi tạm trú một đêm.

Một trong hai gã nông dân nói:

- A! Té ra công tử muốn tìm nơi nghỉ trọ. Điều đó không khó gì. Ở đây có chùa Nhạn Tháp, tuy quanh quẽ và biệt lập chốn thị thành, nhưng khách lỡ đường muốn tạm trú một đêm thì chuyện đó chẳng khó gì.

Mã Như Long hỏi:

- Chùa Nhạn Tháp tăng ni và phật tử có đông không?

Người nông dân cười lớn, nói:

- Xin ngủ trọ thì cần gì biết điều đó, miễn là vị hòa thượng trụ trì chấp nhận tiếp khách là được rồi.

Mã Như Long đưa mắt nhìn hai người nông dân có vẻ nghi ngờ, hỏi:

- Thưa hai lão ca! Tại hạ dù tạm trú một đêm cũng muốn tìm hiểu gốc tích và sinh hoạt của nhà chùa một ít. Nếu là người dân địa phương thì chắc hai lão ca biết rõ điều này.

Một người nông dân nói:

- Trong địa phương quê mùa này, chùa Nhạn Tháp trước kia chỉ là một tòa cổ miếu. Được trùng tu và thiết lập thành ngôi am tự, hương hỏa rất thanh. Chúng tôi thường nghe ông già bà cả kể lại là đã có mấy vị hòa thượng từ xa mới đến, đem theo một số đông

tăng ni, Phật tử đến đây ngày đêm tụng kinh đánh chuông, gõ mõ, dâng hương. Các tín đồ trong vùng cũng thường đến chùa lễ bái, ai nấy đều khen là các vị tu hành trong chùa này đều có phẩm hạnh tốt. Chùa này lại hay phát chẩn, cứu giúp cho những ai đói khổ, hoặc lỡ đường. Chúng tôi hôm nay đến chùa để xin gạo được hòa thượng phát chẩn đó.

Vừa nói người nông dân vừa chỉ hai bọc gạo của mỗi người mang trên vai.

Mã Như Long nghe nói, buột miệng khen:

- Nếu vậy thật xứng đáng là nơi tu hành.

Người nông dân nói:

- Thôi, công tử hãy đi đi! Xuyên qua cụm rừng đại thọ kia chừng hơn một dặm thì đến trước cổng chùa Nhạn Tháp! Chúng tôi không thể đứng đây nói chuyện lâu được, xin hẹn ngày gặp lại.

Dứt lời, hai nông dân nghiêng đầu chào khách rồi kéo nhau rảo bước đi nhanh.

Mã Như Long nghĩ thầm:

- "Tuy lời nói của dân địa phương có vẻ kính trọng các tăng ni Phật tử trong chùa nhưng xét về tâm tư hình như có gì bí hiểm mà họ sợ sệt không dám nói ra. Và lại một vị hòa thượng từ đâu dẫn đám tăng ni Phật tử đến chiêm ngôi chùa này thì bên trong không phải không có điều gì kỳ bí.

Nghĩ như vậy, Mã Như Long là một chàng trai dũng sĩ trong chốn võ lâm, lại đang dò la tung tích người đẹp Hà Như Liên, không thể không để tâm khám phá ngôi chùa này.

Chàng rảo bước qua cầ u đá rô i đi qua khu rừng đại thọ. Quả nhiên cổng chùa hiện ra với tâ m bảng đề bô n chữ lớn: "Nhạn Tháp Sơn Tự".

Cánh cổng đóng chặt, nhưng phía đông có một cửa phụ đang mở. Mã Như Long theo cửa phụ bước vào. Đi một lúc, qua khỏi ba gian hầ m thì thấ y đại hùng bửu điện.

Bây giờ các tầng ni đang tụng kinh chiề u nên có tiế ng chuông mõ vang ra.

Mã Như Long vừa bước lên thề m ở chánh điện đã thấ y một nhà sư bước ra chào đón:

- Mô Phật! Chẳng hay ban đêm thí chủ đé n có điề u gì dạy bảo.

Mã Như Long lễ phép nói:

- Tại hạ là khách lỡ đường, đi ngang qua đây thì trời tồ i, nên muố n xin tá túc một đêm, sáng sớm sẽ lên đường.

Nhà sư nói:

- Té ra thí chủ lỡ đường xin tá túc. Bầ n tầng chỉ sợ nơi đây chật hẹp không làm vừa lòng thí chủ.

Mã Như Long ôn tồ n nói:

- Kẻ lỡ bước xin ngủ nhờ chỉ cầ n được yên thân là tồ t đâu dám đòi hỏi gì cao sang. Chắ c hòa thượng trụ trì đang ở bên trong?

Nhà sư gật đầ u:

- Phương trượng chúng tôi đang tịnh tọa tại thiên đường, nhập định từ lâu. Bầ n tầng có nhiệm vụ tiế p khách, xin thí chủ theo bầ n tầng vào trong.

Dứt lời, nhà sư dẫn Mã Như Long đi vòng qua dãy hành lang phía đông, vào một phòng khách sạch sẽ, ở đó đã thả p sẵn hai cây nế n.

Nhà sư đưa Mã Như Long vào phòng, ân câ n nói:

- Xin thí chủ tạm nghỉ ở đây. Chắ c thí chủ chưa dùng cơm tô i?

Mã Như Long gật đầ u, nhìn quanh phòng nói:

- Bạch thầ y! Tại hạ đế n đây làm phiề n nhà chùa nhiề u quá. Thật không an tâm!

Nhà sư bình tĩnh đáp:

- Noi chùa triề n chúng tôi cơm rau hãm hiu, chỉ sợ không làm vừa lòng thập phương.

Mã Như Long nói:

- Nế u vậy tại hạ không dám chồ i từ. Hôm nay tại hạ đi từ xa đế n đây người mệt, bụng đói, nế u được bát cơm rau là quý rô i!

Nhà sư mỉm cười bước ra khỏi phòng. Mã Như Long cởi áo ngoài, lấ y thanh trường kiế m dứt xuố ng gầ m giường, rô i nắ m nghỉ lưng.

Chỉ một lúc nhà sư trở lại, theo sau là một chú tiểu, bung đế n một mâm cơm chay để trên bàn. Mã Như Long đang lúc đói lòng, ăn ngầ u nghiề n.

Nhà sư thầ y Mã Như Long đang ăn, bỏ ra ngoài, chắ p tay sau lưng qua lại mắ y lầ n, rô i đứng nhìn bóng dáng của Mã Như Long có vẻ nghi ngờ lắ m.

Chờ cho Mã Như Long ăn xong, nhà sư gọi chú tiểu đế n dọn dẹp, trải chiề u trên giường mời khách an nghỉ.

Mã Như Long thấ y nhà sư lòng ân câ n hiế u khách nên tâ m tấ c ngợi khen.

Nhà sư nói:

- Thí chủ đi đường mỗi mệt, nên nghỉ sớm để dưỡng sức. Bậ n tặng chúc thí chủ an giấ c.

Dứt lời, nhà sư bước ra ngoài, đi vòng về phía hành lang, trở lại phía chánh điện.

Mã Như Long ngô i trong phòng một lúc thì bên ngoài trắng sáng, cảnh vật im lìm. Chàng thao thức mãi không sao ngủ được.

Bỗng nhiên, chàng đẩy cửa, bước ra ngoài, lâ n theo hành lang, đế n trước đại điện.

Ánh trăng thu trong vắ t, tỏa màu vàng nhạt trên mái ngói, và soi rõ cảnh vật xung quanh chùa.

Rồ i thoáng quan làn gió, Mã Như Long nghe tiế ng đàn bà con gái đang thở than. Chàng lâ n bước về phía đó, thấy dưới cụm hoa, hai cô gái ăn mặc nâu sồ ng, ôm nhau khóc sụt mướt.

Một cô nói:

- Kiế p hô ng nhan vô duyên bạc số này biế t bao giờ mới thoát ra khỏi cảnh ngục tù...

Cô kia sụt sùi nói:

- Chỉ có chề t đi mới rửa sạch những vế t nhơ...

Mã Như Long sửng số t:

- Trong chùa là nơi từ bi niệm Phật, tại sao lại có tiếng than thở như vậy?

Chàng lẫmn bước đến gần hơn nữa. Nhưng bóng hai ni cô đã biến mất.

Động tính tò mò, Mã Như Long quay trở lại đại điện.

Trên tòa đại điện có để một lò hương lớn bằng sắt, phía sau là giá đèn, sau nữa đặt một bàn thờ dài, bên trên có mấy cái chân đèn và nhiều vật linh tinh.

Trên tòa sen đúc ba tượng Phật Như Lai, có lọng che. Nơi chánh trung có một ngọn đèn lưu ly, ánh sáng tỏa mờ mờ.

Trong lúc Mã Như Long đang ngẫm nghĩ và để ý lối bài trí này thì bỗng có một cánh bông sen ở trên đài lay động. Chàng đưa tay nhấc lên, thấy phía dưới sơn đen, và để lộ một khoảng trống ăn thông xuống nền gạch. Chàng định đưa tay lấy ngọn đèn đầu rồi xem ở dưới đó có gì lạ, thì bỗng nghe đằng sau lưng có tiếng chân người đi tới.

Mã Như Long vội đưa tay bóp tắt ngọn đèn, quay đầu nhìn xem bốn phía thì chẳng thấy gì cả.

Lại nghe như trên mái nhà có một vụn miếng ngói rơi xuống, Mã Như Long sợ các nhà sư trong chùa biết rõ hành động dò xét của chàng nên không dám chậm trễ vội vã trở lại hành lang, theo đường cũ về phòng trọ, nhưng chàng vừa bước vào phòng thì đã thấy nhà sư ban chiều đang ngồi xếp bằng trên giường. Chàng nhủ thầm:

- Lúc này có tiếng bước chân nơi đại điện chắc là nhà sư này đã để ý theo dõi ta.

Vừa nghĩ, Mã Như Long vừa ung dung bước vào, giả vờ như không hay biết gì, hỏi:

- Sao đại sư chưa đi nghỉ còn ngồi đây?

Nhà sư cười nhạt, đáp:

- Thí chủ đi đâu về đó? Hãy nói thật cho bản tăng rõ, đừng giấu giếm làm gì?

Mã Như Long nói:

- Tại hạ không đi đâu cả. Hôm nay nhân đêm trăng sáng nên ra vườn xem trăng.

Nhà sư sa sầm nét mặt, hừ một tiếng:

- Chuyện xem trăng, thưởng nguyệt không cần phải nói. Quý khách đến đại điện làm gì?

Rõ ràng hành động của Mã Như Long đã bị phát giác rồi, không thể nào giấu được nữa.

Chàng nói:

- Thực ra ta đến đây mục đích là để dò xét.

- Dò xét cái gì?

Mã Như Long trợn mắt hỏi;

- Các người tổ chức phòng kín dưới liên đài để làm gì? Ta đang tìm một người mà các người giấu ở đây. Rõ ràng các người không phải là những kẻ tu hành lương thiện.

Nhà sư cười lớn nói:

- Người đã khám phá ra cơ quan bí mật của ngôi chùa này thì cũng có nghĩa là người buộc ta phải hóa kiếp cho người trong đêm nay.

Vừa nói, nhà sư vừa cởi áo ngoài ra, rút sau lưng một thanh trường kiếm, lấy sức đập mạnh xuống bàn nghe bốp một tiếng.

Mã Như Long thấy tình thế không còn làm gì khác hơn nữa, vội đưa tay xuống gầm giường rút thanh trường kiếm mà lúc nãy chàng cất giấu ở đó.

Thầy Mã Như Long rút kiếm lập tức hét lên, chém bổ vào đầu Mã Như Long một nhát.

Mã Như Long là một tay kiếm pháp song toàn, trong trường hợp này chàng không còn chậm trễ được nữa, vội sử dụng những độc chiêu đánh trả tới tấp.

Nhà sư biết mình không phải là đối thủ của Mã Như Long, hét lớn:

- A! Ta đã nhìn lầm một tay kiếm khách rồi! Mục đích của người đến đây để làm gì vậy?

Mã Như Long dừng tay kiếm nói:

- Có phải các người là người của tên bán nước Nguyễn Thân, tổ chức bắt cóc Mai lão mẫu và nàng Hà Như Liên giam giữ ở đây không?

Nhà sư "hừ" một tiếng, hỏi:

- Người là ai vậy?

Mã Như Long nói:

- Nếu người giao Mai lão mẫu và Hà Như Liên cho ta thì ta sẽ tha mạng sống cho người.

Nhà sư hét lên:

- Đừng nói bậy! Người bất quá là một tên giang hồ kiếm khách, tài cán gì mà dám phách lối như vậy.

Dứt lời, nhà sư vung kiếm chém vào người Mã Như Long vun vút. Ánh sáng lập lòe trong đêm tối.

Mã Như Long vẫn thanh thản xoay tròn mũi kiếm đối phó.

Bỗng nghe nhà sư hét to:

- Tiểu tử quá lợi hại! Ta lưu tính mạng người lại đó, trong giây lát ta sẽ kết liễu đời người.

Dứt lời, nhà sư chuyển mình phóng ra khỏi phòng. Mã Như Long phóng mình đuổi theo thì cánh cửa phòng đã đóng lại. Mã Như Long lấy tay đẩy cửa, nhưng cánh cửa không nhúc nhích. Để mắt nhìn kỹ thì thấy cánh cửa bằng sắt, dù có sức mạnh thiên thần cũng không phá nổi.

Nhìn lên phía trên trên nhà thấy nơi đó có những cây thông hồng giống như song cửa sổ, cũng làm bằng sắt. Mã Như Long tức giận, nhún mình nhảy lên trên nhà, bám vào những thanh sắt đó, nhưng tất cả đều rắn chắc, không sao bẻ gãy được.

Chàng nghĩ thầm:

- Rõ ràng ngôi chùa này là một cơ quan bí mật của bọn do thám Xuyên Sơn, còn những tảng ni, hòa thượng trong chùa này đều là tay chân bộ hạ của chúng giả danh để che mắt mọi người.

Nhưng dù biết vậy, chàng vẫn phải lo âu, vì hiện tại chàng đang bị nhốt trong phòng kín không sao thoát ra được.

Chàng bước gần cửa sổ, lắng tay nghe bên ngoài có tiếng bước chân nghe rộn rịp từ xa đi lại, mỗi lúc một gần hơn.

Mã Như Long lầm bầm:

- Đây đúng là sào huyệt của bọn gian ác rồi. Nhưng ta cô thân, đơn độc thế này không thể nào đối phó với lực lượng bảo vệ hang ổ của chúng nó được. Chỉ bằng tìm cách thoát thân rồi sẽ tính kế.

Chàng đang theo dõi nghe ngóng bên ngoài, tay cầm chặt chuôi kiếm, đứng yên không nhúc nhích, thì bỗng nhiên trên trần nhà có tiếng động. Chàng ngẩng đầu nhìn lên, thấy dường như có một người nào đó đã rút một cây thông hồng sặc, và cửa sổ phía trên đã mở, vừa cho một người chui ra.

Mã Như Long rất mừng, liền nhún chân nhảy lên, lách mình ra khỏi hàng song sặc, nhào mình lên mái ngói thì thấy dưới ánh trăng vàng có một người đang đứng trên nóc nhà, ăn mặc theo kiểu hòa thượng, thân hình cao lớn, tay cầm kiếm, đang dõi mắt nhìn về phía xa xa.

Mã Như Long lầm bầm:

- Đây là một tên trong đám thầy chùa gian manh rồi! Ta phải trừng phạt chúng.

Chàng lắc mình một cái đã phóng tới trước mặt vị hòa thượng kia, và vung trường kiếm chém tới.

Vị hòa thượng ôn hòa đưa lưỡi kiếm ngăn lại, và nói:

- Mã hiên đệ! Đừng vô lễ! Ta vừa cứu ngươi ra khỏi nhà giam của bọn ác tặc đó, ngươi không biết sao?

Dưới ánh trăng sáng, Mã Như Long định thản nhiên nhìn kỹ thì thấy vị hòa thượng này thân mình cao ốm, khuôn mặt hiên hòa, không phải là bọn thầy chùa giả dạng, chàng hoang mang, hỏi:

- Thưa lão nhân! Lão nhân là ai? Tại sao lại đến đây cứu tiểu tử?

Vị hòa thượng nói nhỏ:

- Ta đến đây mục đích không phải để cứu ngươi đâu. Ta đang dò i phó với bọn phản quốc này thì gặp ngươi lâm nạn, nên ra tay đó thôi. Ngươi hãy rời khỏi nơi đây lập tức, nếu không tính mạng không bảo vệ được.

Mã Như Long nghe giọng nói biết chàng đang đứng trước mặt một nhân vật khả kính. Tuy nhiên, chàng không thể rời khỏi nơi đây mà không hiểu được những bí mật trong ngôi chùa này. Chàng cung kính hỏi:

- Thưa lão tiên bô i! Tiểu đệ không dám làm phật ý lão tiên bô i. Nhưng hiện tại tiểu đệ cũng có trách nhiệm đi tìm một người để giải cứu.

Vị hòa thượng cười nhạt:

- Ta biết hiện tiểu đệ đang đi tìm Hà Như Liên! Nhưng có lẽ chúng nó đã đưa cô gái đó vào dinh Nguyễn Thân rồi i...

- Còn Mai lão mẫu?

- Chưa rõ tung tích! Thôi, ngươi hãy lánh khỏi nơi đây là tốt nhất, vì nơi đây là hang hùm nọc rắn, không phải chỗ để tiểu đệ mở rộng yêu đương...

Vừa dứt lời, vị hòa thượng già đã lắ c mình một cái nhảy chuyê`n trên mái ngói rô`i biế`n mắ t trong các lùm cây cao.

Mã Như Long nhìn theo lắ m bắ m:

- Quả là một tay cao thủ võ lâm! Tuổi già mà bản lĩnh siêu nhân. Ta mang danh là kẻ đã từng mang gương hành hiệp lễ nào thắ y gian ác lại trồ`n tránh.

Chàng phóng mình chạy theo hướng vị hòa thượng, nhưng vị hòa thượng kia đã biế`n đi đâu mắ t.

Chàng phóng mình nhảy xuô`ng đắ t, trong đêm khuya lắ g lắ, ánh trăng sáng rực, lại nghe ngoài khu rừng trước chùa có tiế`ng la hét và tiế`ng thét chạm nhau.

Chàng lắ m bắ m:

- Lão hòa thượng lại đang giao đắ u với bọn thắ y chùa gian manh rô`i! Ta mau đắ n đó xem sao!

Mã Như Long không chắ n chừ, chạy vọt về` phía rừng cỏ thụ. Đắ n nơi chàng rắ t kinh ngạc vì không thắ y lão hòa thượng đâu cả, mà lại thắ y một thiế`u nữ áo trắ ng mặt đẹ p như hoa, thân hình mảnh mai, đôi mắ t sáng quắ c dưới ánh trăng khuya, đang ngô`i trên lưng một con ngựa lông trắ ng như tuyết, tay vung trường kiế`m giao tranh với một đoàn kỵ mã áo đẹ n, mặt phủ kín chỉ chừa lại đôi mắ t sâu ngòm. Đám người áo đẹ n bịt mặt này toàn là những tay vũ đắ ng, chứa đặ ng một trình độ võ thuật rắ t cao. Trong số` này có người sử dụng mã tắ u, cũng có người sử dụng đắ n đao.

Bên ngoài đội kỵ mã áo đẹ n này lại có một số` đống nhà sư tay cắ m thiên tượng, dao dài, kiế`m ngắ n... đứ ng bao vây xung quanh một vòng vây thứ hai. Xem thắ y tình hình, Mã Như Long hiểu rõ

đám nhà sư và đám võ sĩ áo đen bịt mặt cùng một phe. Như vậy cô gái áo trắng chỉ có một mình mà phải đương cự với hơn bốn mươi đồi thủ. Thật là chuyện phi thường. Nhưng Bạch y thiế u nữ kia là ai? Lần đầu tiên Mã Như Long mới trông thấy nàng. Thiế u nữ ăn mặc theo lối sơn cước, nhưng rất sang trọng, quý phái... Dù bị vây giữa đám địch thủ, thiế u nữ không chút sợ sệt. Lưỡi kiếm trong tay nàng lóng lánh hào quang, bao trùm cả người nàng kín mít. Con Bạch tuyết của nàng cỡi cũng tỏ ra là một con chiế n mã lành nghề. Nó lờn lên, quay cuờn trong vòng giao đấ u làm cho những con ngựa đồi phương nhiề u lúc hoảng sợ, rồ i loạn! Mã Như Long sững sờ nhìn sắc đẹp và trình độ kiế m thuật của cô gái áo trắng, lòng suy nghĩ miên man.

Trong đời này có những giai nhân tuyệt sắc như vậy sao? Trước đây ta những tưởng chỉ có Hà Như Liên là nàng tiên trong cõi mộng... không ngờ...

Chàng bước dần dần đế n gầ n chiế n trường, nhưng các đấ u thủ mãi mê giao tranh, không ai để ý.

Từ chỗ núp Mã Như Long quan sát rõ từng đường kiế m, từ nụ cười của Bạch y thiế u nữ. Tuy nàng bị vây giữa đoàn kỵ mã áo đen bịt mặt nhưng tay kiế m của nàng đánh đỡ rất quyế t liệt.

Bỗng nghe từ xa có tiếng vó ngựa rộn rịp chạy đế n, rồ i một bóng đen bịt mặt lại xuấ t hiện. Trên một con ngựa tía, lóng lánh ướ t.

Bóng đen này có vẻ như một đàn anh trong đám áo đen bịt mặt kia nên hắ n vừa đế n nơi, các tay kiế m kia bỗng ngưng giao đấ u, và cúi đầ u chào rất lễ phép.

Người áo đen mới đế n giục ngựa xông vào đấ u trường, hét lớn:

- Chúng bay thật là vô dụng! Cả đội kỵ mã mà không thắ ng nổi đứ a con gái yế u đườ i kia sao? Hấ y vây bắ t nó, không để nó chạy thoát.

Vừa nói, người áo đen cỡi ngựa tía rút kiế m xông vào chém xả vào người thiế u nữ áo trắ ng.

Mã Như Long nghe giọng nói của người áo đen bịt mặt mới đế n biế t người này đã lớn tuổi, có thể là một võ sư của một môn phái nào đó nhưng vì bịt mặt nên chàng không nhận ra.

Quả nhiên, đườ ng kiế m của tên võ sư này rắ t lợi hại. Gã dùng chiêu thề tá n công cô gái áo trắ ng tới tá p.

Tuy nhiên, thiế u nữ áo trắ ng cũng không vừa, nàng hóa giải những chiêu thề lợi hại của người áo đen bịt mặt và tìm chỗ sơ hở để phản công. Chỉ chồ c lát mà gã áo đen bịt mặt và cô gái áo trắ ng đã trao đỏi nhau hơn ba mươi chiêu. Gã áo đen bịt mặt gậ t gù, nói:

- Kiế m thuật của Vũ gia quả nhiên lợi hại!

Dứ t lời gà vận hế t sức lực phản công, dồ n thiế u nữ áo trắ ng vào thề thủ.

Cô gái áo trắ ng chính là Vũ Yế n Linh môn đệ của Vũ gia, một môn phái lừng danh về kiế m pháp. Sau khi Mai lão mẫu và Hà Như Liên bị bọn do thám Xuyên Sơn bỏ thuố c mê bắ t cóc đem đi nàng đã hàng đêm theo dõi dò la khắ p đó đây, và khám phá đượ chùa Nhạn Sơn là nơi sào huyệt của bọn do thám đó. Nguyễn Thân đã lợi dụng ngôi chùa này tập trung các võ sĩ và võ sư khắ p nơi đế n để trọng dụng, chồ ng lại hoạt động câ n vương của các võ sĩ yêu nước.

Trong lúc nàng Vũ Yế n Linh phải vắ t và chồ ng đờ với gã võ sư bịt mặt cao thủ kia thì đã nghe gã bịt mặt hét to:

- Chúng bây còn chờ gì mà không hợp công để bắt con bé họ Vũ này.

Tức thì các tin kỵ mã đứng xung quanh cùng một lúc xông vào tiếp chiến.

Mã Như Long thấy vậy toan nhảy vào chiến trận để giúp sức giải vây cho thiêu nữ áo trắng, nhưng chàng chưa kịp rút kiếm thì đã nghe có tiếng vó ngựa băng qua rừng, và phút chốc lão hòa thượng vừa giải cứu cho chàng ở trong chùa lại xuất hiện trên lưng một con ngựa ô đen nhánh.

Vừa thấy lão hòa thượng, thiêu nữ áo trắng nói lớn:

- Bá phụ!

A! Té ra vị hòa thượng vừa giải cứu cho Mã Như Long lại là bá phụ của cô gái áo trắng đó.

Mã Như Long lẩm bầm:

- Thật là một chuyện kỳ thú! Vậy thì hai người này đã là ân nhân của ta rồi! Tại sao ta còn chần chừ, không giúp sức với họ. Bất kỳ với mục đích gì, vị hòa thượng và cô gái áo trắng kia tất nhiên là kẻ làm điều lành. Còn bọn ác tăng và nhóm người bịt mặt kia chắc là tay sai của bọn gian ác...

Chàng toan rút kiếm xông vào thì đã nghe vị hòa thượng nói với cô gái: - Diệt nhi! Hãy dang ra! Con không phải là đầu thủ của hắn! Hãy để ta đương đầu với hắn!

Thiêu nữ áo trắng nói:

- Cháu không ngờ bá phụ lại đến đây...

Vị hòa thượng ngắt lời:

- Ta lo cho con sa vào hàng hùm nọc rắn nên phải bỏ chùa ra đi để bảo vệ cho con đó.

Giữa lúc đó có tiếng cười hà hà và tiếng nói chát chúa của gã vũ sư áo đen bịt mặt:

- Hôm nay ta rất may mắn được lãnh giáo kiếm pháp của Vũ gia môn! Hãy tiếp chiêu...

Vừa nói, gã áo đen bịt mặt vừa phóng kiếm tới đâm vào ngực vị hòa thượng.

Vị hòa thượng này là bá phụ của Vũ Yên Linh, một sư môn giáo chủ đã từng dạy hơn bốn năm trăm tên môn đệ, nổi tiếng khắp vùng. Tuy tuổi già, nhưng đã là kẻ biếm càm kiếm không một ai không kính nể ông.

Thời thế đã làm cho ông bất mãn bỏ đi tu. Nhưng đây là những nhà tu hành yêu nước, ngấm ngấm giúp cho phong trào căm vương chống lại xâm lăng.

Tên ông là Vũ Quốc Đạt. Từ khi vào trụ trì chùa Linh Sơn ở chân núi Hòn Yên thì bạn bè gọi ông là Quốc Đạt Hòa thượng.

Hòa thượng Quốc Đạt thấy đồ đệ phương triển khai thế công để uy hiếp, liền tung kiếm đánh vào một cái. Chỉ một chiêu đầu đã buộc đồ đệ phương thối lui hai bước.

Người áo đen bịt mặt la lên:

- Ô! Kiếm pháp quả nhiên lợi hại, xứng đáng là một chưởng môn! Dứt lời, gã vẫy tay một cái, bọn thủ hạ bịt mặt cùng một lúc bao

vây! Hòa thượng Quốc Đạt vẫn không nao núng, vung ánh kiếm m vun vút che kín người và giao tranh mãnh liệt.

Thiếu nữ áo trắng lập tức giục ngựa xông vào, chỉ chớp lát đã phá vỡ vòng vây, đẩy lui đoàn kỵ mã áo đen ra xa mấy thước, rồi hợp công với Hòa thượng giải phá vòng vây.

Dưới ánh trăng vàng, hai lưỡi kiếm của thầy trò Quốc Đạt như cặp giao long, đường kiếm đi đến đâu đẩy lui đoàn kỵ mã áo đen đến đó.

Trong lúc hai bên giao đấu chưa phân thắng bại thì từ góc trời xa đèn đuốc đỏ rực, tiếng vó ngựa rạt rào và có bóng quân sĩ ở nội thành kéo đến. Mã Như Long thốt kinh:

- Quân sĩ nội thành kéo đến tiếp viện tất nhiên có súng ống đạn dược rồi! Hai thầy trò cô gái áo trắng kia làm sao thoát nổi.

Trong lúc tình hình nguy ngập, bỗng thầy mấy tên lính áo đen bịt mặt la hoảng:

- Có ám khí!

Đúng vậy, Mã Như Long đã phóng một lúc bốn mũi phi tiêu có tâm độc vào người những tên áo đen bịt mặt để giải thoát cho hòa thượng Quốc Đạt và cô gái áo trắng.

Hai thầy trò thừa hiểu quân sĩ Nguyễn Thân có sử dụng súng đạn nên không dám chần chừ, vội vàng thừa lúc đối phương bị ám khí, quày ngựa bỏ chạy.

Chỉ loáng mách, hai con ngựa đã đưa thầy trò hòa thượng biến dạng.

Mã Như Long thừa lúc đô i phương lộn xộn, lén rút ra khỏi khu rừng, không hề chạm mặt một đô i thủ nào.

ooo

Mã Như Long đi mãi cho đến sáng mới về đến nội thành.

Chàng thấy lòng nóng như lửa đốt khi chưa tìm ra tung tích của Hà Như Liên, và phát giác ngôi chùa Nhạn Sơn, một cơ quan bí mật của tên tay sai Nguyễn Thân.

Mã Như Long cương quyết đến nội dinh Nguyễn Thân để hỏi cho ra nơi giam giữ bí mật người yêu của chàng.

Chàng chạy một mạch đến cửa dinh. Máy tên lính gác thấy Mã Như Long xăm xăm đi vào, chúng chặn lại hỏi:

- Mã công tử có việc gì vào đây sớm quá vậy?

Mã Như Long trợn mắt nhìn hai tên lính gác nói:

- Vừa rồi bọn chúng bay đem nàng Hà Như Liên giam giữ trong dinh Nguyễn đại quan phải không?

Một tên gác cổng nói:

- Chúng tôi làm sao biết được chuyện đại sự như vậy. Công tử muốn biết xin vào ra mắt đại quan...

Mã Như Long phóng nhanh vào trong. Nhưng vừa đến hành lang thì đã có hai tên cận vệ của Nguyễn Thân từ trong nội thất bước ra. Hai người này cũng là hai tên danh thủ của một phái võ lâm được Nguyễn Thân tin cậy và trọng dụng.

Tên lùn và mập nói:

- Mã công tử vào đây làm gì vậy?

Mã Như Long trố mắt nhìn hấn đáp:

- Ta tìm gặp đại quan của các ngươi!

Vừa nói, Mã Như Long vừa bước đi.

Tên cận vệ cao ô m nói:

- Đại quan có truyên đặt lại rằng dù cho vương tôn, công tử... ai vào đây yết kiến cũng phải báo trước. Mã công tử hãy dừng lại đây đã.

Mã Như Long bực bội hét to:

- Hãy tránh ra! Chúng bay bắt quá là những tên hậu cận, có quyền gì cản trở ta vào nội dinh.

Vừa nói chàng đưa tay đấm mạnh vào vai tên cận vệ cao ô m, làm cho hấn phải lùi lại hai bước.

Mã Như Long tiếp tục đi tới!

Tên cận vệ lùn và mập la lên:

- A! Anh chàng này gan thật, dám vào nội dinh của quan Thống đốc hành hung.

Vừa nói, hấn phóng mình tới, đá vào lưng Mã Như Long một cước. Mã Như Long chưa kịp quay lại thì đã nghe có tiếng la lớn:

- Hãy ngưng tay!

Tức thì hai tên cận vệ đứng im. Mã Như Long cũng ngưng tay để dò xét.

Trước mặt mọi người, từ trong đại sảnh đi ra là một viên quan ăn mặc chỉnh tề theo lối triều thần nhà vua, mũ áo xuênh xoang, theo sau có hai tên tùy tùng cầm đao hộ vệ.

Viên quan này chính là Nguyễn Thân, quan Thống đốc triều đình đã quy hàng làm tay sai cho bọn xâm lược.

Hai tên cận vệ cao và lùn thấy có quan Thống đốc đến càng làm ra vẻ hung hăng, chỉ vào mặt Mã Như Long nói:

- Bẩm quan lớn! Thấy ngài này đến đây toan hành hung...

Lời nói chưa dứt, Nguyễn Thân đã phất tay áo rộng, nói:

- Ta đã thấy rồi! Không cần nói nhiều. Hai đứa bay hãy đi chỗ khác.

Hai tên cận vệ thấy Nguyễn Thân quở trách, sợ sệt lánh mặt ra ngoài.

Nguyễn Thân nhìn Mã Như Long ôn tồn, nói:

- Mã công tử vào đây chắc có chuyện gì bàn bạc giúp cho ta dẹp trừ bọn cầm đầu vương?

Mã Như Long nói:

- Dẹp trừ cầm đầu vương là ý muốn của quan Thống đốc! Còn tôi chỉ có việc duy nhất là tìm gặp người yêu của tôi.

Nguyễn Thân ngạc nhiên hỏi:

- Người yêu của Mã công tử là ai vậy? Tại sao công tử đi tìm người yêu ở trong dinh này?

Mã Như Long nói:

- Trong nội thành từ trước đến nay ai cũng biết tôi và Hà Như Liên yêu nhau. Nay Hà Như Liên bị đoàn do thám Xuyên Sơn bắt đem về đây, nên tôi muốn được gặp mặt nàng.

Nguyễn Thân ra vẻ tươi cười, niềm nở đáp:

- Việc đó có gì khó đâu! Lâu nay nàng Hà Như Liên theo hầu hạ Mai lão mẫu. Nay nàng cùng Mai lão mẫu bị bắt đem về đây, nếu Hà Như Liên là người yêu của Mã công tử thì Mã công tử hãy khuyên nàng chịu dụ Mai lão mẫu viết thư cho Mai Xuân Thường ra đầu hàng thì cuộc hôn nhân của Mã công tử và Hà Như Liên chắc chắn sẽ tốt đẹp.

Mã Như Long nóng lòng nói:

- Nhưng trước tiên tôi cần gặp mặt nàng đã. Hiện nay nàng có mặt nơi đây không?

Nguyễn Thân cười lớn:

- Công tử cũng con nhà tướng làm sao không biết việc cơ mưu. Có ai giam giữ tội nhân trong tư dinh bao giờ. Vả lại, nàng Hà Như Liên là con tin quan trọng, cần phải được biệt lập chứ.

Mã Như Long hừ một tiếng, nói:

- Quan Thống đốc nói sao? Hà Như Liên là tội nhân à?

Nguyễn Thân điềm tĩnh giải thích:

- Phải! Vì nàng đã theo giặc!

Mã Như Long hét lên:

- Ai theo giặc?

Nguyễn Thân tròn tròn đôi mắt nhìn Mã Như Long tỏ vẻ nghiêm khắc:

- Người lớn gan thật! Ta tưởng tình con cháu của các quan triều u thần nên cho người vào đây, không ngờ người lại tỏ ra vô lễ.

Mã Như Long nói:

- Thôi mọi việc không cần bàn cãi ở đây. Tôi vào đây cốt gặp mặt Hà Như Liên rồi sẽ tính.

Nguyễn Thân cười nhạt:

- Nhà người quá hồ ng hách! Nếu ta không cho nhà người gặp mặt Hà Như Liên thì sao?

Mã Như Long cũng cười nhạt:

- Dù là một quan Thôn g đố c cũng không có quyền như vậy. Hà Như Liên là vị hôn thê của tôi.

Nguyễn Thân nói:

- Dù là vị hôn thê của ai cũng mặc. Hiện tại nàng là một tội nhân phải bị giam giữ.

Mã Như Long nghe nói, đôi mắt lóe hào quang. Chàng bước lùi một bước, nói lớn:

- Quan Thôn g đố c đã không nể tình tôi thì tôi còn tình nghĩa gì nữa.

Nguyễn Thân thấy Mã Như Long muốn sinh chuyện cũng bước lùi ra sau hai bước. Hai tên vệ sĩ cầm đao bảo vệ thấy vậy cũng bước ra sau hai bước.

Nguyễn Thân nói:

- Mã Như Long! Người muốn tạo phản phải không? Người nên nhớ đây là cửa quan!

Mã Như Long mặt hầm hầm:

- Đừng tưởng ta sợ nơi công đường. Ta là một giang hồ kiêu khách chỉ biết tôn trọng công bình và lẽ phải mà thôi. Ta đến đây cáu cạnh là vì Hà Như Liên chứ không phải vì kính nể người đâu.

Hai người con cãi vã nhau thì đằng sau có bốn tên cận vệ đi đến, tay cầm súng và lưng đeo tạc đạn.

Nguyễn Thân không còn nhìn được nữa, lớn tiếng nói:

- Mã Như Long! Ta đang muốn tìm người để thanh toán, không ngờ người lại đem xác đến đây giao nộp.

Khi Mã Như Long trông thấy bốn tên cận vệ của Nguyễn Thân cầm vũ khí xuất hiện thì chàng đã cầm sẵn trong tay bốn cây phi tiêu. Nếu bốn tên cận vệ kia động thủ là chàng đã ra tay trước.

Thực ra các võ sĩ dưới quyền điều động của Nguyễn Thân ai cũng biết bản lĩnh và kiêu pháp của Mã Như Long không phải tầm thường nhất là môn đặc biệt phóng phi tiêu rất lợi hại.

Nguyễn Thân thấy Mã Như Long cầm vũ khí trong tay, lùi thêm một bước, nói:

- Hãy dừng lại! Nếu người tiến thêm một bước nữa ta ra lệnh cho bọn vệ sĩ nổ súng đó.

Mã Như Long cũng biết Nguyễn Thân đang ở trong tình thế không thể nhân nhượng chàng được, thế nào hấn cũng ra lệnh cho

bọn thủ hạ nổ súng nếu chàng cô bắt ép phải trao trả Hà Như Liên. Vì vậy, Mã Như Long cũng thủ sẵn bốn ngọn phi tiêu, và theo dõi từng cử động của bọn cận vệ. Chàng nhất định dùng phi tiêu hạ thủ bọn này trước khi chúng nổ súng.

Giữa lúc không khí đang căng thẳng thì có một tên vệ sĩ áo đen đi qua, nhét vào tay Nguyễn Thân một tờ giấy nhỏ, rồi bỏ đi ra ngoài. Nguyễn Thân mở tờ giấy ra xem. Mã Như Long cũng đưa mắt liếc xéo một cái, thấy trong tờ giấy có hai hàng chữ li ti.

Nguyễn Thân xem xong đôi sắc mặt, nói với bốn tên vệ sĩ đang cầm vũ khí:

- Thôi! Chúng bay ra ngoài đi! Ta sẽ tiếp đón Mã công tử ở phòng khách nơi đại sảnh.

Bốn tên vệ sĩ có vũ khí không hiểu gì cả, tuân lệnh kéo nhau ra ngoài.

Nguyễn Thân nói với Mã Như Long:

- Chúng ta đã hiểu lầm với nhau rồi! Xin mời Mã công tử vào phòng khách cùng nhau uống trà và bàn luận.

Dứt lời, Nguyễn Thân quay gót đi trước. Mã Như Long không hiểu trong mảnh giấy nhỏ đó nói gì mà Nguyễn Thân thay đổi thái độ như vậy. Ngoài sự quyết định của Nguyễn Thân còn một nhân vật nào khác quan trọng hơn?

Để khám phá những bí mật này, Mã Như Long bình tĩnh bước theo Nguyễn Thân vào đại sảnh.

Vừa đến nơi, Nguyễn Thân đã gọi gia nhân đem trà đến, mời Mã Như Long và nói:

- Việc công tử muốn gặp mặt nàng Hà Như Liên thì không khó, chỉ cần Mã công tử gia nhập vào lực lượng do thám của tinh đường chống lại phong trào cần vương.

Mã Như Long hỏi:

- Như vậy là chống lại triều đình sao? Phong trào cần vương là phong trào của triều đình ta chống quân xâm lược.

Nguyễn Thân nói:

- Người Tây phương đến đây cốt giúp chúng ta mở mang và canh tân đất nước, họ không có ý xâm lăng đâu.

Mã Như Long cười lớn:

- Tôi không tin như vậy!

Nguyễn Thân gãi t:

- Tại sao lại không tin?

Mã Như Long uống một chén trà, nói:

- Mỗi người chúng ta có một bộ óc, và có lẽ sự suy nghĩ của mỗi bộ óc đều khác nhau. Nhưng quan trọng đó là muốn phụng sự cho đường lối nào mặc kệ, riêng tôi chỉ biết phụng sự cho tình yêu...

Nguyễn Thân nói:

- Mã công tử có tin chắc nàng Hà Như Liên sẽ yêu công tử không?

Mã Như Long gằn giọng:

- Nếu chúng tôi không yêu nhau thì tôi đi tìm nàng làm chi vậy?

Nguyễn Thân nói:

- Nếu vậy sao Mã công tử không đi tìm nàng từ miên núi lúc nàng đang săn sóc cho thân mẫu họ Mai, đợi khi chúng tôi bắt đem về đây thì công tử lại đến đây đòi hỏi. Điều đó có phải một nghi vấn không.

Mã Như Long nói:

- Quan Thống đốc muốn nói tôi là người của phe Cần vương?

Nguyễn Thân cười nhạt:

- Tôi chưa dám khẳng định chỉ mong Mã công tử tự mình chứng tỏ sự thật.

Mã Như Long nói:

- Mọi việc sẽ được giải đáp rõ ràng sau khi tôi gặp mặt Hà Như Liên.

Bổng Nguyễn Thân hỏi:

- Mã công tử cũng là con cháu các công thần của triều đình. Ta hỏi thật, Mã công tử có phải là người yêu của Hà Như Liên không? Nếu ta cho dẫn nàng đến đây mà nàng từ chối hôn nhân thì sao?

Mã Như Long nói:

- Nếu nàng không thừa nhận tôi là chồng nàng thì tôi bước ra khỏi nơi đây lập tức, không còn nói một tiếng nào.

Nguyễn Thân gật đầu:

- Thôi được! Công tử ngồi chờ nơi đây một lúc, ta sai người đến đón Hà Như Liên về đây.

Tiếp đó, Nguyễn Thân gọi một tên vệ sĩ truyền lệnh:

- Hãy đưa Hà Như Liên về đây.

Tên vệ sĩ hỏi lại:

- Nếu nàng không chịu đi thì sao?

Mã Như Long xen vào:

- Cứ nói có Mã Như Long đang chờ đón nàng tại sảnh đường của quan Thống đốc, tất nhiên nàng không từ chối.

Nguyễn Thân cười lớn:

- Phải rồi! Báo cho nàng biết có chỗ nàng là công tử họ Mã ở đây đang chờ nàng, và rất nóng lòng.

Nguyễn Thân lại nói tiếp:

- Mã công tử! Nếu Hà Như Liên không muốn đến đây gặp Mã công tử thì Mã công tử chớ trách bản chức không hết lòng.

Mã Như Long gật đầu:

- Dĩ nhiên!

Hai người ngồi chờ ở đại sảnh được một lúc thì tên tùy tùng đến báo:

- Thừa đại quan! Hà Như Liên không muốn gặp ai hết.

Nguyễn Thân cười lớn; đưa tay bưng chén trà uống cạn, và nói:

- Mã công tử đã thấy chưa? Nàng không muốn gặp mặt Mã công tử mà!

Mã Như Long đỏ mặt, nói:

- Không thể có chuyện như vậy! Quan Thống đốc đừng lừa gạt tôi.

Chàng vừa nói dứt thì cánh cửa phòng đại sảnh nghe "xẹt" một tiếng. Bên ngoài có bốn tên vệ sĩ áo đen đang cầm vũ khí nhìn vào. Tiếp đó bốn họng súng đen ngòm chĩa vào.

Nhưng Mã Như Long nhanh như chớp. Chàng vung tay một cái, bốn ngọn phi tiêu bay ra cửa sổ, tiếp đó có mấy tiếng rên lớn, và bốn họng súng màu đen cũng rơi đầu măt.

Lập tức, Mã Như Long phóng mình đến trước mặt Nguyễn Thân, một tay nắm cứng bả vai, một tay dí ngọn phi tiêu vào ngực, nói lớn:

- Nếu người không đưa nàng Hà Như Liên đến đây ta quyết liều chết với người hôm nay.

Nguyễn Thân sợ tái mặt, không ngờ hành động liều lĩnh, táo bạo của Mã Như Long trong sảnh đường của một viên quan Thống đốc có đủ sức mạnh về binh lực như vậy...

Nguyễn Thân ú ớ:

- Mã Như Long! Người không sợ chết sao?

Mã Như Long cười lớn:

- Ta với người cùng chết thì có gì mà sợ! Một cử động nào khả nghi ta sẽ đâm mũi phi tiêu này vào ngực là xong.

Nguyễn Thân không còn biết phải làm sao hơn, vội gọi tên thân tín truyền lệnh:

- Hãy đến mở cửa ngục dẫn nàng Hà Như Liên đến đây.

Tên vệ sĩ chạy như bay...

Tiếp đó lại có bước chân chạy đến dồn dập.

Thì ra, đó là đội vệ sĩ của Nguyễn Thân đang cầm súng và lựu đạn chạy đến tiếp cứu.

Mã Như Long cười lớn:

- Người ra lệnh cho chúng nó đi nơi khác, nếu chậm trễ ta kết liễu mạng sống của người trước.

Nguyễn Thân sợ Mã Như Long làm liều, nên vội la lớn:

- Toán vệ sĩ! Hãy rời khỏi nơi đây lập tức, không được hành động.

Tên đội trưởng hoảng hốt:

- Bẩm đại quan! Chúng tôi...

Nguyễn Thân ngắt lời:

- Chúng bay muốn ta chết sớm sao?

Toán vệ sĩ biết tình thế không an toàn cho sinh mạng Nguyễn Thân nên vội vã rút lui.

Bọn vệ sĩ vừa ra khỏi đại sảnh bỗng thấy phu nhân của Nguyễn Thân từ bên trong chạy ra, hốt hoảng nói:

- Mã công tử! Xin tha mạng cho đại quan nhân!

Mã Như Long vẫn kìm chặt mũi phi tiêu trước ngực Nguyễn Thân, và nói:

- Mã Như Long này đâu có thù hằn gì với quan Thônng đóc đâu. Chỉ cần được bặt mặt Hà Như Liên, người vợ chưa cưới của tôi.

Nguyễn Thân phu nhân khuyên chồng:

- Hãy giao trả nàng Hà Như Liên cho Mã công tử đi! Chúng ta cần giữ cô nàng để làm gì?

Nguyễn Thân nói:

- Hà Như Liên là một cao thủ về kiếm pháp. Thả nàng ra chẳng khác nào mở lòng thả cọp dữ, trừ khi nào nàng thuận tình trở về với ta thì mới có lợi. Việc này Mã công tử có thể giúp ta chinh phục nàng.

Nguyễn Thân phu nhân trước kia là Ngọc Giai tiểu thư cũng quen biết với Hà Như Liên, nhưng lớn lên mỗi người đi mỗi đường, tâm tư không còn thích hợp với nhau nữa. Từ khi nàng Hà Như Liên bị bắt về đây, nàng Ngọc Giai đã có lần đến thăm viếng và chinh phục nhưng không thành công.

Nguyễn Thân nghe vợ nói đã có ý xiêu lòng, định ý trao Hà Như Liên cho Mã Như Long để chuộc mạng.

Nàng Ngọc Giai nói với chồng:

- Nếu cần làm con tin chúng ta chỉ giữ lão mẫu của Mai Xuân Thuởng là đủ, cần gì phải扣留 Hà Như Liên.

Chỉ chốc lát, bọn vệ sĩ đã dẫn Hà Như Liên đến.

Đúng là một giai nhân tuyệt sắc, một vị tiểu thư đài các, đoan trang. Nàng mặc y phục màu hồng nhạt, đôi mắt đen nhánh, hàm răng trắng mịn, mái tóc mây xoắn đôi má ửng hồng. Nhìn thấy nàng không ai có thể ngờ đó là một tay kiếm khách lỗi lạc giang hồ.

Từ nhỏ, nàng đã cùng Mã Như Long rèn luyện võ công ở một sư môn, tình cảm gắn liền đôi trai gái này ngoài sự hứa hôn của hai gia

đình thê' phiệt.

Trông thấ'y Hà Như Liên, Mã Như Long mừng rỡ gọi lớn:

- Hà tiểu muội!

Hà Như Liên nhìn thấ'y Mã Như Long cũng mừng rỡ, gọi:

- Mã huynh!

Thái độ của đôi trai gái này đã trả lời rõ ràng cho vợ chồ'ng Nguyễn Thân thấ'y tình cảm đích thực của họ, và lý do nào mà chàng trai họ Mã quyế't liê' u chề't để tìm cho được người đẹp Hà Như Liên.

Mã Như Long nói với Nguyễn Thân:

- Xin chào quan Thồ'ng đố'c. Bây giờ đã được đại quan trao trả Hà Như Liên, chúng tôi xin cáo biệt.

Nàng Ngọc Giai nói:

- Đã có Hà Như Liên rồi sao Mã công tử chưa buông tha Nguyễn đại quan?

Mã Như Long nói:

- Xin phiề'n Nguyễn đại quan đưa hai chúng tôi ra khỏi cổng công đường.

Nàng Ngọc Giai bước tới năn nỉ:

- Mã công tử! Xin công tử lưu tình...

Mã Như Long ngắ't lời:

- Tôi hứa với nương nương không làm hại sinh mạng của quan nhân nếu quan nhân không có ý hãm hại chúng tôi trên đường từ sảnh đường ra đến công dinh. Hoàn cảnh chúng tôi phải làm như vậy xin nương nương cứ yên tâm.

Nguyễn Thân nói:

- Thôi được! Tôi chịu đưa hai người ra khỏi công dinh.

Mã Như Long đặt lại mũi phi tiêu dưới nách Nguyễn Thân và buộc Nguyễn Thân bước ra cửa.

Nàng Ngọc Giai vẫn không yên tâm, năn nỉ Mã Như Long:

- Mã công tử lưu tình cho...

Mã Như Long lập lại:

- Nương nương cứ yên tâm! Chỉ cần quan nhân đừng hại ai thì tính mạng quan nhân vẫn an toàn mà.

Nàng Hà Như Liên vội gót theo Mã Như Long. Nàng không ngờ hành động liêu lĩnh của Mã Như Long đã giải thoát nàng ra khỏi ngục thất, và từ đây mũi kiếm trên tay nàng có dịp rửa hận trong những ngày nhục nhã vừa qua.

Trên đường đi từ đại sảnh đến công dinh xuất hiện không biết bao nhiêu bọn vệ sĩ, tay cầm vũ khí đủ loại, nhưng không ai dám làm gì cả vì họ biết Nguyễn Thân đang ở trong tầm khống chế của Mã Như Long.

Ra khỏi cổng, Nguyễn Thân nói với Mã Như Long:

- Bây giờ các người đã ra khỏi dinh của Thống đốc rồi.

Mã Như Long cười nhạt:

- Tôi biết! Khởi công quan Thông đốc nhất cử nhất động. Nhưng tôi muốn quan Thông đốc đưa chúng tôi thêm một khúc đường để lưu tình.

Nguyễn Thân đổi hẳn sắc mặt:

- Như thế hận thù chúng ta sẽ càng sâu thêm! Hôm nay ta nhìn Mã công tử nhiều quá rồi?

Mã Như Long nói:

- Có lẽ từ nay quan Thông đốc phải nhìn nhiều hơn nữa.

Nguyễn Thân tức giận hỏi:

- Ai bảo Mã công tử như thế?

Mã Như Long cười lớn:

- Kẻ gian ác bao giờ cũng chịu thiệt thòi khi kết cuộc.

Nguyễn Thân chua chát, nói:

- Người dám cho ta là gian ác à?

Mã Như Long nói:

- Không phải chỉ có tôi nhận xét như vậy mà tất cả mọi người dân yêu nước ai cũng nói như thế.

Nguyễn Thân nói:

- Người cứ nói sao cũng được! Tương lai sẽ trả lời...

Mã Như Long cười lớn:

- Quang Thôn g đô c Nguyễn Thân mơ ước tất cả những anh hùng trong phong trào că n vương chôn g xâm lược sẽ ngã gục dưới chân quan Thôn g đô c ư?

- Thì cứ chờ xem sẽ biế t!

Câu nói ấy rõ ràng Nguyễn Thân đã tự tin là mình đang nắm được ưu thế trong thời cuộc.

Mã Như Long nói với Hà Như Liên:

- Tiểu muội nhìn hai bên đường kìa!

Hà Như Liên đã thấ y rõ những bóng người đang lấp ló ở hai bên đường trong các lùm cây, nàng nói:

- Những tên vệ sĩ này quá trung thành với chủ!

Mã Như Long nói:

- Quan Thôn g đô c nên ra lệnh cho đám vệ sĩ đang rình mò đó trở về` dinh. Chúng đi theo không ích gì đâu.

Nàng Hà Như Liên xen vào:

- Cứ để họ đi theo cho vui!

Nguyễn Thân nghe Mã Như Long và Hà Như Liên nói chuyện với nhau lấ y làm nhột nhạt, liề n ra lệnh:

- Bọn vệ sĩ hãy về` dinh mau!

Những cái bóng đen có trang bị vũ khí lầ n lượt tản mát hế t.

Mã Như Long nói với Hà Như Liên:

- Tiểu muội hãy đi trước! Tệ huynh hóa giải sinh mạng cho viên quan họ Nguyễn này rồi sẽ theo sau.

Hà Như Liên nói:

- Cứ thả nó ra tại đây xem nó làm gì được chúng ta mà sợ.

Mã Như Long liền buông Nguyễn Thân ra, đưa mũi phi tiêu cất vào túi áo.

Tức thì có hai tên vệ sĩ từ đâu phóng tới, toan chộp vào người Mã Như Long.

Mã Như Long đã đề phòng trước, đưa tay lên, tức thì có hai mũi phi tiêu phóng ra. Hai tên vệ sĩ chỉ kịp hét lên một tiếng rồi ôm vai chạy trở lại với hai vết thương nhuộm máu.

Nguyễn Thân thấy vậy, nói lớn:

- Hãy lui!

Các vệ sĩ trong dinh Thống đốc không còn ai dám đuổi theo khi nghe lệnh của Nguyễn Thân.

Mã Như Long là con trai của Mã Tường Linh, một võ tướng nhưng rất giỏi về thuật phóng phi tiêu. Mã Tường Linh đã truyền lại cho Mã Như Long tuyệt kỹ võ công này, nên khắp giang hồ không ai bì kịp. Nguyễn Thân biết rõ điều đó nên không cho bọn vệ sĩ đuổi theo.

Mã Như Long thoát ra khỏi dinh Thống đốc, liền dắt Hà Như Liên tránh xa nơi súng đạn nguy hiểm, và kể từ nay hai người đương nhiên trở thành mục tiêu cừ hận của Nguyễn Thân.

000

TRỞ LẠI DO THÁM CHÙA NHẠM SƠN

Trời khuya...

Ánh trăng vừa gác đỉnh đầu. Tất cả khu vườn trong dinh Thống đốc có ánh đèn sáng rực như đễđềphòng kẻ gian.

Thế mà, giữa lúc đó có một bóng đen xuất hiện ở phía chuồng ngựa nơi tây viên, rôì lẹ làng nháy ra phía ngoài tường rào đi thẳng về khu nghĩa trang.

Tại khu nghĩa trang gần chùa Nhạm Sơn lại cũng có hai bóng người đang ngồì nép vào một ngôi mộ lớn bằng đá, đang trò chuyện rất thân mật.

Hai bóng đen này chính là Mã Như Long và nàng Hà Như Liên, đôi trai gái tài sắc đã yêu nhau thắm thiết từ lúc cùng chung rèn luyện võ thuật ở một sư môn.

Mã Như Long hỏi Hà Như Liên:

- Sư muội kể lại cho tẹ huynh nghe trường hợp nào bọn do thám Xuyên Sơn đã bắt cóc được Mai lão mẫu và sư muội?

Hà Như Liên nói:

- Đây là một bài học đau đớnng trong hành động gián điệp! Thân phụ em và Mai lão chủ soái, là đôi bạn thân, nên khi nghe tin Mai chủ soái chiêu mộ quân cân vương chống xâm lăng thì thân mẫu em cho theo phò Mai chủ soái. Vì em có một trình độ võ thuật, nên Mai

chủ soái cho theo bảo vệ Mai lão mẫu, chôn lại bọn do thám Xuyên Sơn, rình mò bắt cóc con tin.

Mã Như Long hỏi:

- Như thế tiểu muội đã có lần nào đương đầu với bọn Lý Lạc Hoa chưa?

Hà Như Liên nói:

- Không đương đầu trực tiếp, chỉ đi phó gián tiếp mà thôi.

- Tại sao vậy?

- Vì doanh trại của Mai chủ soái lúc nào cũng ém vào nơi bí mật, nhất là chỗ ở của gia đình họ Mai chủ soái lại càng kín đáo hơn. Bọn do thám Xuyên Sơn không tìm ra được, vì bọn chúng hàng ngày phải đương đầu với Tây Sơn ngũ hùng luôn luôn bám sát chúng để truy diệt không cho chúng nó tự do hành động.

- Như thế thì sao chúng còn có khả năng bắt cóc người?

Hà Như Liên thở dài:

- Chúng ta đã làm kế địch! Một trong những tên đầu bếp đang nấu ăn cho Mai lão mẫu bỗng nhiên bị nhiễm bệnh không nấu ăn được. Người nhà của Mai chủ soái gửi đến một gia nhân để thay thế. Chẳng ngờ tên gia nhân này lúc đi đường gặp bọn do thám Xuyên Sơn bắt được. Sau khi hiểu rõ sự tình, chúng giết chết tên gia nhân, và thế vào đó một tên gián điệp của chúng, cầm bức thư đem đến trình với bản doanh.

Mã Như Long thốt kinh hét lên:

- Thế là nguy rồi! Bản doanh chúng ta không phát hiện được tên gián điệp này sao?

Hà Như Liên nói:

- Thật không ngờ! Bản doanh chúng ta chưa có kinh nghiệm đề phòng gián điệp! Mà tên gián điệp này có thứ thuốc độc rất lợi hại. Hắn đã bỏ thuốc độc vào đồ ăn làm cho cả nhà hôn mê bất tỉnh.

Mã Như Long đập tay vào đùi nói:

- Thế là bị chúng bắt đem đi?

- Phải! Chúng bỏ nạn nhân vào một chiếc bao bố, cột trên lưng ngựa. Ban đầu chúng đem giữu nơi hang đá chân đèo An Khê, nhưng hai hôm sau bị lộ tung tích, có người đi tìm nên chúng di chuyển về giam giữ trong một căn hầm ở chùa Nhạn Sơn.

Mã Như Long hỏi:

- Tiểu muội và Mai lão mẫu cùng bị chúng giam một chỗ?

Hà Như Liên nói:

- Không! Từ khi bị bắt đến nay tiểu muội chưa hề gặp mặt Mai lão mẫu. Có lẽ chúng đã đem Mai lão mẫu nhốt riêng ở một nơi kín đáo hơn.

Mã Như Long hỏi:

- Chúng có đánh đập hành hạ tiểu muội không?

Hà Như Liên nói:

- Ban đầu chúng hăm dọa nhưng sau đó chúng lại dỗ dành bảo tiểu muội khuyên Mai lão mẫu viết thư bảo Mai chủ soái giải quân

đầ̀u hàng hắ n.

Mã Như Long nói:

- Tiểu muội có chịu làm như vậy không?

Hà Như Liên nhún vai:

- Tại sao tiểu muội lại làm chuyện đó. Vả lại Mai lão mẫu là người cương nghị thà ché t chứ đâu chịu vié t thư khuyê n con đầ̀u hàng giặ c. Tiểu muội không chịu nên chúng không cho gặp mặt Mai lão mẫu. Tội nghiệp, không bié t chúng nhô t Mai lão mẫu nơi nào và có hành hạ bà lão không?

Mã Như Long nói:

- Nguyễn Thân đã trực tiế p chiêu dụ tiểu muội ư?

Hà Như Liên lắ c đầ̀u:

- Người vợ của Nguyễn Thân, bà Ngọc Giai tiểu thư!

Mã Như Long nói:

- Thê t thì sào huyết của bọn do thám vẫn là nơi chùa Nhạn Sơn chứ gì?

Hà Như Liên đáp:

- Có lẽ là ở đó! Chúng được Nguyễn Thân ưu đãi lắ m.

Hai người vừa nói đê n đây thì có một bóng đen vượt qua nghĩa trang đi về` phía rừng cây cổ thụ nơi chùa Nhạn Sơn.

Mã Như Long nói:

- Tên do thám này từ trong dinh Nguyễn Thân ra đây và bốn ba đê´n chùa chắ´c có mật lệnh.

Hà Như Liên nói:

- Chúng ta theo dõi tên do thám đó xem sao.

Mã Như Long cùng Hà Như Liên đứng lên. Hai người lúc này đã trang bị hai thanh trường kiế´m sáng chói.

Bóng đen đi vào rừng, đê´n một ngôi tháp, hai tay nắ´m chặt tâ´m bìa kéo mạnh một cái, tâ´m bìa vừa kéo sang một bên đã để lộ một đường hằ´m ăn thông vào trong.

Mã Như Long kê´ tai nói nhỏ với Hà Như Liên:

- Không ngờ ngôi tháp hòa thượng của chùa này lại là một cửa hằ´m giả trang.

Hà Như Liên nắ´m tay Mã Như Long nói:

- Chúng tạo ra rắ´t nhiề´u cơ quan bí mật để che mắ´t người ngoài tắ´t nhiên bên trong có nhiề´u hành động gian ác!

Sau khi bóng đen nhảy xuô´ng hang, tức thì tâ´m bìa đá quay vào vị trí cũ.

Mã Như Long nói:

- Chúng ta đi theo đường hằ´m!

Hà Như Liên nói:

- Mã huynh không nên quá khinh địch, nguy hiểm.

Mã Như Long kê´ tai nói nhỏ:

- Hắ n chỉ có một mình! Chúng ta là hai kiế m khách, lại có phi tiêu thì sợ gì? Nế u đi thám hiể m mà cứ đứng bên ngoài làm sao biế t được những bí mật bên trong.

Hà Như Liên gậ đầ u.

Mã Như Long nhảy đế n đưa tay nhắ c tâ m bìa nơi ngò i thá p sang một bên, y như tên áo đen đã làm. Túc thì một đườ ng hầ m lộ ra dưới ánh trắ ng.

Hai người cùng chui xuố ng, nắ m tay nhau rón rén bước tới từng bước một. Đườ ng hầ m chỉ vừa đủ đi một người. Mã Như Long ôm chặt Hà Như Liên vào người. Hoi thờ chà ng hỏ n hỏ n hình như tim chà ng rộn lên khi đặ ng vào làn da của người đẹ p.

Nế u trong hoàn cảnh bình thường thì cảm giác yêu đươ ng sẽ nô ù ng nản đặ c biệt, nhưng ở đây, trong hoàn cảnh có thể xảy ra nguy biế n trong kế tó c đườ ng tó , không cho phép đôi trai gái lơ là mắ t cảnh giác. Cả hai dõ i mắ t theo bóng người áo đen và quan sát từng cử chỉ của hắ n.

Đườ ng hầ m tuy tồ i tắ m, nhưng rắ t sạch sẽ, hình như có bàn tay quét dọn hàng ngày.

Bóng đen đi rắ t nhanh, hình như hắ n đã quen thuộc với đườ ng đi này. Chỉ trong chồ c lát, hắ n đã đi hế t đườ ng hầ m, và cuố i cùng là tâ m vách bằ ng đá.

Bóng đen dùng chân đặ p mạnh xuố ng một góc bên phải thì trên vách mở ra một lỗ vuô ng có ánh đèn sáng từ bên kia rọi sang.

Nơi lỗ vuô ng có một mặt người dò m qua, tuy đã bị che mắ t một nửa ánh sáng nhưng Mã Như Long và Hà Như Liên vẫn thấ y được

bóng đen kia là một người áo đen bịt mặt. Hắn dùng tay trái đưa ra một vật gì như cái lệnh bài.

Tức thì cái lỗ nhỏ đóng kín lại. Tiếp theo có tiếng kêu "Cộc! Cộc!".

Tấm vách tường từ từ mở ra, để lộ một khuôn cửa vừa đủ một người qua lọt. Ánh đèn từ bên kia rọi qua sáng chói.

Mã Như Long và Hà Như Liên không vội vã, nép mình vào vách tường để quan sát.

Qua khỏi cửa là một đường hầm khá dài. Hai bên đường hầm toàn là những phòng ngủ. Mỗi phòng có hơn mười giường. Giường nào cũng có người nằm ngủ.

Tất cả có mười lăm căn phòng nằm dọc theo hai bên đường hầm đó. Tính ra có đến hơn một trăm tên trong lực lượng do thám của địch đang nằm ngủ.

Đến cuối đường hầm thì quẹo qua bên phải, và có một cầu thang đi lên phía trên. Ở đó có một cánh cửa khá lớn.

Cửa mở ra, thì bên ngoài là một vườn hoa.

Vườn hoa khá lớn, có đình, có đài, có hồ sen... Thật không thua gì chỗ ở của các bậc vương gia.

Cánh cửa vừa rồi là nơi giả trang của một hòn non bộ cạnh hồ sen. Từ cánh cửa này đi thẳng ra vườn mấy trượng thì có một hành lang dài.

Và lúc đó có một người mặc áo đỏ đang đứng dưới hành lang.

Lợi dụng trong lúc không ai để ý, và mọi người đều ngủ say, Mã Như Long và Hà Như Liên đi vọt ra phía cửa vườn hoa, nép vào hòn non bộ.

Người áo đỏ còn trẻ, khoảng độ dưới ba mươi tuổi, da hơi đen, lông mày rậm, mặt vuông, mắt lớn, mũi cao, trên cằm có lùn phún râu, có vẻ oanh liệt và hung dữ.

Người bịt mặt áo đen thấy người áo đỏ liền chạy lại khúm núm thi lễ, và nói:

- Thuộc hạ bái kiến thiê u gia.

Người áo đỏ giọng lạnh lùng hỏi:

- Người trở về đây có việc gì vậy?

Người áo đen bịt mặt đáp:

- Thưa thiê u chủ! Thuộc hạ cần xin chỉ thị gấp.

Người áo đỏ hỏi:

- Có việc gì vậy?

Người áo đen bịt mặt nói:

- Quan Thố ng đốc cho biết Hà Như Liên đã thoát ra ngoài. Hiện đang cùng Mã Như Long dò xét cơ mật. Quan Thố ng đốc chỉ thị cho cơ quan do thám phải tìm giết gấp hai người đó.

Người áo đỏ nói:

- Việc này cần báo với lão chủ. Ta đưa người đến đó để hội kiến.

Tiếp đó, người áo đỏ dẫn người áo đen bịt mặt đi dọc theo hành lang đến một căn phòng sáng, trước cửa có hai tên vệ sĩ đứng gác.

Người áo đỏ dẫn người áo đen bịt mặt vào căn phòng đó. Nhưng bên trong trống rỗng, chỉ có một ngọn đèn treo ở giữa phòng. Phía sau có một tấm màn ngăn lại.

Người áo đỏ đứng trước màn nói lớn:

- Xin bái kiến lão chủ!

Qua một lúc, nghe có tiếng một lão nhân với giọng khàn khàn phát ra từ sau bức màn:

- Trời khuya, có việc gì vậy?

Người áo đỏ cung kính nói:

- Thưa nghĩa phụ! Thiệt bái sứ giả đến xin chỉ thị.

Lão nhân nói:

- Hãy bảo hắn trình bày đầu đuôi xem sao?

Người áo đen bịt mặt lễ phép nói:

- Thưa lão gia! Hiện nay Mã Như Long đã đưa nàng Hà Như Liên thoát ra khỏi lực lượng Thống đốc, và đang truy lùng các việc cơ mật của cơ quan. Quan Thống đốc chỉ thị cho lực lượng cơ mật phải tìm giết hai người này tức khắc.

Giọng nói của lão nhân vọng ra:

- Tại sao Mã Như Long lại giải thoát được Hà Như Liên?

Người áo đen bịt mặt nói:

- Hà Như Liên là vợ chưa cưới của Mã Như Long nên Mã Như Long đã vào Thống đốc phủ buộc quan Thống đốc phải giao trả Hà Như Liên cho hắn.

Giọng lão nhân "hừ" một tiếng, lạnh lùng nói:

- Tại sao lại nghe theo hắ n?

Người áo đen bịt mặt nói:

- Mã Như Long dùng phi tiêu dí vào người quan Thống đốc, làm sao quan thống đốc không giao trả được.

Giọng lão nhân từ trong màn có vẻ kinh hãi:

- Hắ n giỏi về phi tiêu ư? Phụ thân hắ n là ai vậy?

Người áo đen bịt mặt nói:

- Theo thuộc hạ biết thì phụ thân Mã Như Long là một trong những bố n anh em họ Mã ở Hoài Ân, tên Mã Tường Linh.

Người áo đỏ nghe nói mặt biến sắc, đưa tay bóp mạnh vào vai tên áo đen bịt mặt, nói:

- Người nói phụ thân hắ n tên gì?

Người áo đỏ trong lúc hoảng hốt, bóp mạnh quá, làm cho vai người áo đen đau nhói lên.

Người áo đỏ sực tỉnh, buông tay ra, hỏi:

- Ta lỡ tay! Người có đau không?

Người áo đen bịt mặt nói:

- Không! Không có sao!

Giọng nói của lão nhân trong màn lại vang ra:

- Người nói Mã Như Long là con Mã Tường Linh ở Hoài Ân ư?

Người áo đen bịt mặt nói:

- Thưa lão chủ, thuộc hạ nghe người ta nói như vậy.

Giọng lão nhân có vẻ điềm tĩnh hơn:

- Ta cũng có nghe tài phóng phi tiêu của dòng họ Mã. Này! Thiệt bài sứ giả! Người có đủ sức đương đầu với hiệp khách đó hay không?

Người áo đen bịt mặt nói:

- Võ công họ Mã rất cao, mưu kế nhiều, lại rất giỏi về phi tiêu. Bên cạnh đó còn có Hà Như Liên yểm trợ. Thuộc hạ không chắc làm gì được nếu không có sự yểm trợ của lão chủ.

Giọng nói của lão nhân vang ra như truyên lệnh:

- Ngày mai công bố lệnh truy sát đôi hiệp khách này cho tất cả lực lượng cơ mật đều biết để yểm trợ cho thiệt bài sứ giả hành động.

Ngừng một lúc, giọng lão nhân từ trong màn vang ra:

- Ta không biết Mã Như Long là con của Mã Tường Linh, nếu biết sớm ta đã tiêu diệt hắn từ lúc nào rồi.

Người áo đen bịt mặt tỏ lời cáo biệt lão nhân rồi quay gót ra ngoài, phóng mình thoăn thoắt trong rừng cây cỏ thụ trước cổng chùa.

Mã Như Long nắm tay Hà Như Liên cùng chạy theo. Nhưng khi ra khỏi rừng cây, Mã Như Long dừng lại, nói với Hà Như Liên:

- Rõ ràng ngôi chùa này là nơi cơ mật của chúng. Không biết chúng nó có camera giữ Mai lão mẫu nơi đây không?

Hà Như Liên nói:

- Dù sao chúng ta cũng phải tìm cách giải thoát Mai lão mẫu thì Mai chủ soái mới an lòng chớ ng giặc.

Mã Như Long nói:

- Đúng vậy! Việc giải thoát Mai lão mẫu ra khỏi tay Nguyễn Thân là việc cầ n thiế t. Song hiện nay chúng ta đang là mục tiêu để chúng truy lùng và tiêu diệt thì việc dò la các cơ mật của chúng rấ t khó.

Hà Như Liên thở dài:

- Lực lượng chúng quá đông, gồ m đủ thành phầ n, lại thêm sức yểm trợ mạnh mẽ của lính Lê Dương, vũ khí tồ i tân, quân đội cầ n vương của Mai chủ soái chỉ tồ n tại ở miề n sơn cước, nế u kéo quân về đò ng bắ ng là bị chúng tiêu diệt ngay. Như vậy biế t làm sao đuổi bọn ngoại xâm ra khỏi nước?

Mã Như Long nói:

- Mỗi quân đội có một ưu thê riêng, và tồ n tại trên ưu thê đó! Hiện nay thê trận được chia làm hai mặt. Một mặt chiế n đấ u về trận địa. Chúng ta là những chiế n sĩ trong lực lượng chớ ng do thám.

Hà Như Liên gật đầ u nói:

- Lực lượng chớ ng do thám Xuyên Sơn lâu nay do thầ y trò Vũ Yế n Linh và nhóm Tây Sơn ngũ hùng đảm trách. Thời gian vừa rồ i những thanh kiế m của các tay hiệp khách đó đã làm chấ n động núi rùng. Nghe đâu, họ đã tiêu trừ tên thủ lĩnh đoàn do thám Xuyên Sơn của địch là Lý Lạc Hoa rồ i.

Mã Như Long nói:

- Những gì trước đây tôi không hiểu rành lắm. Hiện nay tôi được xem như là một chiến sĩ mới gia nhập vào lực lượng của vua.

Hà Như Liên cười âu yếm, tỏ vẻ hài lòng:

- Tại sao trước đây Mã huynh lại thờ ơ với phong trào của vua? Nếu Mã huynh gia nhập sớm hơn có phải hôm nay lập nhiều chiến công cao cả không? Mã huynh là người tài năng, con nhà tướng, vang danh từ thuở nhỏ!

Mã Như Long buồn bã nói:

- Hà tiểu muội! Chúng ta là bạn học cùng sư môn, cảm mến nhau từ lúc đó, lẽ ra trên đường đời phải gắn chặt với nhau như chim liền cánh, như cây liền cành, thế mà...

Mã Như Long ấp úng như có cái gì đau khổ. Hà Như Liên nhìn chàng ái ngại:

- Có phải Mã huynh muốn nói đến Bùi Thế Phương chăng?

Mã Như Long gật đầu:

- Bùi Thế Phương là một tên thư sinh, không biết gì võ học, nhưng nghe đâu hẳn cảm mến Hà tiểu muội nên gia nhập vào đoàn Tây Sơn ngũ hùng để được gần gũi Hà tiểu muội, và theo dõi mối cảm tình đó.

Hà Như Liên thở dài:

- Vì thế mà Mã huynh tự ái, không gia nhập vào lực lượng của vua?

Mã Như Long rơm rớm nước mắt:

- Đúng vậy! Chẳng những chàng trai họ Mã tự ái trước mối tình của Hà tiểu muội, mà còn đau khổ buồn mang kiếm đi lang thang khắp các nẻo đường để thở than với mây ngàn cỏ nội, với tình đời đen bạc với sự mất mát của con tim...

Hà Như Liên than:

- Mã huynh đã hiểu lắm rồi! Tiểu muội đã nói cho Mã huynh biết về Bùi Thế Phương ngay trong lúc chúng mình yêu nhau ở sư môn. Bùi Thế Phương là người được hai gia đình hứa hôn từ thuở nhỏ. Tuy nhiên, việc lựa chọn vợ chồng có khi cũng không phải là ý định của cha mẹ. Điều đó tiểu muội đã nói với Mã huynh rồi! Mã huynh không còn nhớ sao?

Mã Như Long nói:

- Tôi không quên lời nói đó. Nhưng tại sao Hà tiểu muội cùng Bùi Thế Phương gia nhập lực lượng của vương cùng một thời điểm.

Hà Như Liên cười nhạt:

- Thì ra Mã huynh hiểu lắm nữa rồi! Mai chủ soái chiêu mộ anh tài ra giúp nước, dĩ nhiên các anh tài phải ra đi cùng thời điểm ấy chứ sao.

Mã Như Long "hừ" một tiếng, hỏi:

- Thật là khó hiểu khi anh chàng thư sinh Bùi Thế Phương không biết gì về võ thuật lại gia nhập vào Tây Sơn ngũ hùng, nếu không phải để đeo đuổi mối tình giữa anh ta với Hà tiểu muội thì làm gì có chuyện buồn cười đó.

Hà Như Liên thây giọng nói Mã Như Long có vẻ đau khổ nên an ủi:

- Mã huynh! Đã yêu nhau từ dạo ấy đến nay Mã huynh còn không tin tiểu muội sao? Có lẽ Bùi Thế Phương muốn đeo đuổi lời hứa của hai gia đình, nhưng con tim của tiểu muội đã trao cho Mã huynh rồi mà!

Lời nói của Hà Như Liên làm cho Mã Như Long rom róm nước mắt. Chàng kéo mạnh Hà Như Liên vào lòng, ôm thật chặt, như đang tìm lại một vật gì đã mất mát từ lâu vậy.

Đôi má của Hà Như Liên ửng hồng lên. Nếu là ban ngày, người ta sẽ thấy sắc đẹp của Hà Như Liên không khác gì một tiên nữ, ở Thiên thai, cái sắc đẹp mặn mà của cô gái trâm anh, khuê các, cái đẹp xuất sắc của một đóa hoa quốc sắc thiên hương.

Bỗng nàng nghe Mã Như Long thở hổn hển, nói:

- Có phải tiểu muội đã trao trọn vẹn tình cảm cho Mã huynh không? Hà Như Liên nói:

- Nếu không chung tình với Mã huynh thì tại sao tiểu muội lại xin làm nhiệm vụ theo hậu và bảo vệ Mai lão mẫu! Mã huynh cũng biết tiểu muội là một tay kiếm pháp nổi tiếng ở sư môn mà!

Mã Như Long cười lớn:

- A! Té ra là như vậy! Một tay thư sinh không hề biết võ công lại gia nhập vào đội Tây Sơn ngũ hùng, còn một cô gái khét tiếng về kiếm thuật lại xin bảo vệ, hậu hạ một bà già... tất cả đều ngang trái, chỉ vì... ha... ha...

Hà Như Liên bỗng há t mạnh tay chàng trai họ Mã, trách móc:

- Mã huynh! Khi hiểu được tâm lòng của tiểu muội, Mã huynh phải công nhận mình là người tệ bạc nhất đời.

Mã Như Long trợn mắt nói:

- Tệ bạc gì?

- Cả một thời gian tiểu muội nằ m trong rừng núi, buồ n bã nhớ nhưng thê ́ mà chàng trai đó biệt tăm, không rõ anh ta đi theo một bóng giai nhân nào để tô điể m cho cuộc đời tươi vui, sang trọng của con nhà tướng.

Mã Như Long tát yêu vào má nàng nói:

- Hà tiểu muội! May mà chúng ta gặp nhau, nê ́ u không chàng trai họ Mã này sẽ bỏ nhà đi và trở thành lãng tử giang hồ ́, hoặc trở thành một gã si tình, nhảy xuồ ng sông tìm trăng đáy nước để kê ́ t liễu cuộc đời đen bạc...

Hà Như Liên hỏi:

- Tại sao Mã huynh biế ́ t được tiểu muội bị đị ch bắ ́ t mà đi tìm?

Mã Như Long nói:

- Thì cũng nhờ bước chân phiêu bạt đó đây mà nghe tin bọn do thám Xuyên Sơn đã bỏ thuố ́ c mê bắ ́ t được Hà Như Liên và Mai lão mẫu. Tôi hay được tin này nhấ ́ t quyế ́ t đi tìm cho được Hà tiểu muội để xem tình cảnh của Hà tiểu muội đố ́ i với Mã huynh ra sao, thê ́ là Mã huynh có liê ́ u mạng sô ́ ng ché ́ t với tên Thô ́ ng đố ́ c Nguyễn Thân bằ ́ ng những hành động vừa rô ́ i.

Hà Như Liên cười tươi:

- Như vậy hiện nay Mã huynh không câ ́ n thắ ́ c mắ ́ c gì về ́ tình cảm của tiểu muội chứ?

Mã Như Long nói:

- Sao lại không?

- Thấ c mắ c gì vậy?

- Phải làm cho Bùi Thê ́ Phương biế t rằ ng tiể muội không yêu hắ n! Tình cảm đầu đó phải rõ ràng trong sáng. Chúng ta là người trong gia đình thê ́ phiệ t cả.

Hà Như Liê n nói:

- Tiể muội cũ ng tính bày tỏ với Bùi Thê ́ Phương nhưng chưa lâ n nào gặp mặt.

Mã Như Long nhìn chăm chú vào mặt Hà Như Liê n:

- Hai người cùng ở chung một miề n núi tại sao lâu nay không gặp nhau?

Hà Như Liê n thấ y Mã Như Long vẫn còn nghi ngờ nên không vui, nà ng đắ p:

- Tiể muội luôn luôn ở tại tổng hành dinh cùng với Mai lão mẫu thì làm sao gặp đượ c Bùi Thê ́ Phương đắ ng chiế n đầ u ngoài trậ n đấ.

Mã Như Long cười nhậ t:

- Một anh chàng thư sinh, không biế t câ m kiế m thì làm gì chiế n đầ u ở trậ n đấ.

Hà Như Liê n nói:

- Trậ n chiế n không phải chỉ có ở võ nghệ mà còn mưu trí nữa chứ! Kẻ có mưu cao cũ ng giúp ích rấ t nhiề u trong trậ n chiế n.

Mã Như Long "hừ" một tiể ng:

- Theo tiểu muội thì Bùi Thế Phương là người giỏi về mưu trí phải không?

Hà Như Liên cười nhạt:

- Tiểu muội đã nói từ khi lên vùng sơn cước chưa bao giờ gặp mặt Bùi Thế Phương, tiểu muội làm sao biết được! Tiểu muội biết rõ Mã huynh là người có nhiều mưu lược...

Mã Như Long ngắt lời:

- Thôi thôi! Xin tiểu muội đừng tâm bô c tộ huynh làm gì. Chàng trai họ Mã này đâu xứng đáng để Hà Như Liên ca tụng?

Hà Như Liên đôi mắt buồn đã dọi. Dưới ánh trăng vàng, hai luồng nhãn quang nhấp nháy, nàng nói:

- Nếu Mã huynh không phải là người đa mưu túc trí thì không thể nào giải cứu được tiểu muội đâu. Chính Mã huynh đã dùng mưu khôn ngoan chế sinh mạng của Nguyễn Thân, nên Nguyễn Thân mới trao trả tiểu muội cho Mã huynh và giờ này chúng ta mới gặp được nhau.

Mã Như Long thấy Hà Như Liên nhận xét rất đúng, nên vui vẻ đáp:

- Đúng vậy! Nếu anh không có sáng trí cầm giữ sinh mạng tên gian tặc đó thì chắc gì chúng chịu nhượng bộ.

Hà Như Liên hỏi:

- Tại sao lúc đó Mã huynh không đòi trao trả Mai lão mẫu mà đòi trao trả tiểu muội?

Mã Như Long "hừ" một tiếng, trợn mắt nhìn người đẹp, nói:

- Việc đòi hỏi phải hợp tình hợp lý mới có kết quả chứ. Hà Như Liên là vợ chưa cưới của Mã Như Long thì Mã Như Long đòi giao trả Hà Như Liên là lẽ phải. Còn Mai lão mẫu tuy quan trọng, nhưng chưa phải lúc, chưa đủ lý do chính đáng để đòi hỏi hắ n. Và lại, lúc đó Mã huynh chưa phải là người của quân câ n vương.

Hà Như Liên khẽ gật đầ u:

- Nhưng hiện nay chúng ta có trách nhiệm giải cứu Mai lão mẫu.

Mã Như Long nói:

- Thì có ai từ chồ i nhiệm vụ á y đâu. Tuy nhiên, trước khi hành động chúng ta phải tìm hiểu đích xác nơi giam giữ Mai lão mẫu! Anh đoán chắ c chúng nó không làm hại Mai lão mẫu đâu mà chúng lợi dụng mạng sồ ng của Mai lão mẫu để chiêu dụ Mai chủ soái ra hàng. Vì vậy chúng ta còn có thì giờ dò la tin tức.

Hà Như Liên nói:

- Đúng vậy! Mã huynh đoán không lâ m, nê u chúng ta không giải cứu được Mai lão mẫu thì sớm muộn gì Nguyễn Thân cũng viết thư sai người đê n doanh bản chiêu dụ Mai chủ soái.

Mã Như Long nói:

- Việc chiêu dụ Mai lão mẫu là việc trọng đại thê nào Mai chủ soái cũng đang quan tâm lo lắ ng, cả đê n bọn Tây Sơn ngũ hùng cũng sẽ dắ n thân vào việc này.

Hà Như Liên gật đầ u:

- Nhưng đáng chú ý nhấ t là hoạt động của chùa Phước Sơn.

Mã Như Long ngơ ngác hỏi:

- Chùa Phước Sơn nào? Họ thuộc phe phái nào vậy?

Hà Như Liên biết Mã Như Long chưa từng dấn thân vào cuộc chiến ở miền sơn cước nên chưa hiểu rõ chiến tích của các anh hùng võ lâm. Nàng nói:

- Chùa Phước Sơn là cơ quan bí mật chống do thám của phe ta. Chùa này ở tại chân núi Hòn Yên do hòa thượng Vũ Quốc Đạt chủ trì.

Mã Như Long như hiểu được câu chuyện, vỗ đầu u nói:

- A! Ta nhớ ra rồi! Hòa thượng Vũ Quốc Đạt đã một lần cứu ta tại chùa Nhạn Sơn, sau đó cùng cô gái áo trắng giao đấu với bọn áo đen bịt mặt. Ô! Cô gái áo trắng kia đẹp tuyệt trần. Dưới ánh trăng ta tưởng chừng như một nàng tiên lạc lối Đào nguyên.

Hà Như Liên "hừ" một tiếng:

- Lại ca tụng sắc đẹp đàn bà! Cô gái đó là cháu ruột của nhà sư Vũ Quốc Đạt tên Vũ Yến Linh, người yêu của Trương Mạnh Hùng đó.

Mã Như Long lại cười lớn:

- Nàng là người yêu của Trương Mạnh Hùng? Ô! Trương Mạnh Hùng thật diễm phúc!

Hà Như Liên đưa hai ngón tay nõn nà véo vào má Mã Như Long hỏi:

- Mã huynh có quen biết với Mạnh Hùng sao?

Mã Như Long gật đầu u:

- Ta và Mạnh Hùng kết bạn với nhau sau khi đánh nhau suyết chết!

Đoạn chàng kể lại việc đi tìm Hà Như Liên trong động đá nơi chân đèo An Khê và gặp Mạnh Hùng. Chàng nói tiếp:

- Bây giờ đã có Hà Như Liên ở bên cạnh Mã Như Long rồi thì trên đời này không còn gì đẹp hơn nữa đâu.

Hà Như Liên nói:

- Chúng ta nên bàn tính chuyện hoạt động sắp tới.

Mã Như Long nói:

- Đã có lệnh truy sát của Nguyễn Thân rồi thì bọn do thám sẽ tìm hai đứa mình để hủy diệt.

Đêm nay tiểu muội tìm nơi ẩn thân để ta len lỏi về nhà gom góp chút ít vàng bạc đem theo độ nhật.

Hà Như Liên hỏi:

- Chùng nào gặp lại nhau?

Mã Như Long nói:

- Ngày mai tiểu muội đến gặp ta tại rừng Vân Sơn.

000

MỘT CUỘC SĂN ĐUỔI ÁC LIỆT

Mặt trời vừa lên khỏi đỉnh núi phía đông, ánh nắng ban mai phe phẩy trên các lùm cây cao ngò Vân Sơn, chỗ hẹn của Mã Như Long và Hà Như Liên trong đêm vừa rồi!

Tuy nhiên, điều không ai để ý là Hà Như Liên là một cô gái diễm kiều bậc nhất, sáng nay lại cải trang trong bộ y phục của cậu bé đi câu, đầu đội nón lá, vai mang giỏ cá, tay xách cần câu.

Cậu bé câu cá vừa đi đến gò Vân Sơn đã nghe có tiếng bước chân vang lên. Rồi chừng bảy tám người từ phía tây chạy đến. Những người này đều mặc võ phục, đeo khí giới, họ đi rất nhanh.

Cậu bé câu cá lẩm bẩm:

- Chúng là ai vậy? Có phải chúng thi hành lệnh truy sát Mã Như Long chăng? Chẳng biết giờ này Mã Như Long đã đến đúng hẹn chưa?

Một tên trong bọn đi ngang qua anh chàng câu cá không để ý nhìn, chỉ nói băng quơ:

- Hãy tránh ra! Chúng ta có việc gấp đừng lạng quạng giữa đường.

Một đứa khác nói:

- Hãy bước nhanh lên kéo trễ mắt.

Anh chàng câu cá đứng tránh ra một bên, nhìn bọn chúng lẩm bẩm:

- Đúng là chúng nó đang đuổi theo một người nào? Có phải Mã huynh chăng?

Tiếng bước chân của những người này vừa dứt thì phía đông có tiếng vó ngựa vọng lại. Năm tên kỵ mã chạy nhanh như gió đuổi tới, lướt qua bên chàng câu cá. Đoàn ngựa đi qua, bỗng có một thiếp u phụ cỡi ngựa vòng trở lại hỏi:

- Chàng ngư phủ! Người có thấy một gã võ sĩ mang kiếm đi qua đây không?

Chàng câu cá lắc đầu:

- Tôi không thấy ai hết.

Thiếp u phụ không hỏi gì thêm, bắt đầu cho ngựa lướt tới, đuổi theo dòng sông.

Anh chàng câu cá có vẻ lo lắng, nghĩ thầm:

- Đúng là bọn chúng truy bắt Mã huynh rồi, chứ chẳng ai khác.

Đêm hôm Mã huynh về thăm nhà chắc bị lộ rồi.

Hà Như Liên liền rẽ sang phía các tên kỵ mã vừa đi qua. Được một lúc, Hà Như Liên lại thấy phía sau có hơn mười người vừa rượt tới. Những tên này đều là bọn áo đen bịt mặt, lưng đeo trường kiếm, ánh thép lóng lánh dưới nắng mai.

Một lão già hơn bốn mươi tuổi, nhìn Hà Như Liên hỏi:

- Cậu bé câu cá ơi! Cậu bé có thấy một anh chàng trẻ tuổi, đẹp trai, lưng đeo kiếm, đi qua đây không?

Hà Như Liên lắc đầu:

- Không thấy.

Nàng đi đến một ngã ba đứng lại có tiếng nhạc ngựa vang lên. Tiếp đó ba tên kỵ mã, trong lúc có một người mặc áo đỏ, râu lún phún trên mép mà nàng đã cùng với Mã Như Long trông thấy nơi hành lang chùa Nhạn Sơn vừa rồi.

Người mặc áo đỏ giơ cao ngọn roi, hỏi:

- Hỡi chàng trai kia! Người có thấy...

Nàng Hà Như Liên ngắt lời:

- Có phải các ông muốn hỏi người thanh niên đẹp trai, mang kiếm không?

Ba tên kỵ mã lộ vẻ vui mừng, nói:

- Đúng rồi! Hắn ở đâu?

Hà Như Liên nói:

- Tiểu nhân không biết!

Chàng kỵ mã áo đỏ hừ một tiếng rồi ra roi quát ngựa phi nhanh.

Hà Như Liên nhủ:

- Đúng là bọn do thám đang thi hành lệnh truy sát của Thống đốc Nguyễn Thân. Chúng đang đuổi bắt Mã huynh rồi!

Nghĩ như vậy, lòng nàng hồi hộp, khó thở. Nàng đi nhanh về hướng những người đang đuổi theo và nghĩ thầm:

- Nếu ta không cải trang thì thế nào chúng nó cũng làm khó dễ rồi. May mà chúng nó không phát hiện ra được.

Nàng vừa qua khỏi khu rừng nhỏ thì trước mặt hiện ra một cái gò rộng, trên gò đất phẳng phiu lộ một đám người hoảng năm mươi cao thủ võ lâm, đang đứng bao quanh một điểm canh. Trên một điểm canh có một chàng trai đang ngồ ỉ uống rượu một mình.

Nàng dỗi mắt nhìn lên thì thấy người ngồ ỉ trên điểm canh uống rượu chính là Mã Như Long. Thật là chuyện phi thường!

Tại sao quàn hùng bao vây truy sát mà Mã Như Long vẫn ngồ ỉ yên, uống rượu một mình, không một chút sợ sệt? Tại sao quàn hùng đứng bao vây đông đặc mà không ai dám đến gần?

Bất giác nàng rẽ người, đi vào trong, đến trước điểm canh, lớn tiếng nói:

- Kính chào tráng sĩ! Tráng sĩ ngồ ỉ uống rượu một mình xin cho tại hạ chung vui với.

Mã Như Long tuy ngồ ỉ uống rượu, nhưng đôi mắt sáng quắc, hướng vào đám quàn hùng. Kẻ nào dám mạo hiểm tiến lên tức thì kẻ ấy lãnh lấy mũi phi tiêu chết không kịp trở tay. Do đó, quàn hùng không ai dám tiến lên.

Chàng nghe tiếng nói biết Hà Như Liên giả làm người câu cá, nên mỉm cười gật đầu nói:

- Hãy lên đây cùng ta đồ ỉ ẩm cho có bạn.

Hà Như Liên trèo lên điểm canh, ngồ ỉ trước mặt Mã Như Long đưa tay cầm bình rượu rót vào chung, nhìn Mã Như Long nói:

- Xin mời thiếp hiệp!

Bỗng nghe có tiếng một người đứng bên ngoài la lớn:

- Thả`ng nhỏ câu cá kia! Hãy tránh ra! Chúng ta sẽ p hạ thủ tên Mã Như Long đó. Đừng húng lấ`y thảm họa.

Hà Như Liên thấ`y đám quầ`n hùng không nhận ra nàng, mỉm cười nói:

- Tại hạ đố`i ẩm với thiế`u hiệp đây có làm gì vương bạn quý vị đâu.

Nàng lại rót thêm một chén rượu nữa đưa mời Mã Như Long.

Mã Như Long nói nhỏ:

- Ta chờ tiểu muội ở đây đã lâu, và biế`t chúng đã phát hiện nhưng ta không dám lách mặt, sợ tiểu muội tìm không gặp.

Hà Như Liên nói:

- Bây giờ chúng ta liệu cách nào để thoát thân?

Mã Như Long nói:

- Tình thế` đã đế`n mức này đành phải liê`u mạng với chúng nó một phen. Tiểu muội là tay kiế`m thượng thặng, hãy tin tưởng vào sức mình đấ`u tranh với chúng.

Hà Như Liên hỏi:

- Bọn này hầ`u hế`t là lực lượng do thám trong chùa Nhạn Sơn ư?

Mã Như Long nói:

- Phầ`n lớn là người trong chùa Nhạn Sơn nhưng có tăng cường một số` kỵ sĩ, chấ`c là bọn vệ sĩ của Nguyễn Thân.

Hà Như Liên nói nhỏ:

- Tại sao họ chưa giao tranh?

Mã Như Long nói:

- Họ sợ phi tiêu của nhà họ Mã.

Hai người vừa trao đổi đê`n đây thì bên ngoài có tiế`ng hét lớn:

- Thôi! Chúng ta lâ`m rô`i! Thằ`ng bé đi câu kia chính là Hà Như Liên giả dạng.

Mã Như Long cười ha hả, uô`ng thêm một chén rượu nữa, và nói:

- Ha ha... Đê`n bây giờ các người mới nhận ra nàng ư? Chúng bay thật là những kẻ có mắ`t mà cũng như mù lòa.

Hà Như Liên thắ`y mọi người đã phát hiện ra nàng thì không còn giắ`u mặt nữa, lâ`y chiế`c nón lá ném xuô`ng đấ`t, rô`i rút thanh kiế`m đeo sau lưng ra câ`m tay, hướng về` phía quầ`n hùng nói:

- Chúng tôi không muô`n gây thù chuô`c oán với ai, chỉ vì có trách nhiệm bảo vệ đấ`t nước mà phải xả thân vào rừng gươm mũi giáo. Xin quý vị thông cảm cho!

Câu nói của nàng làm cho mọi người đứng im phắ`ng phắ`c.

Bỗng có tiế`ng hét của một trung niên áo đỏ ở chùa Nhạn Sơn:

- Thuộc hạ đâu. Hãy tiế`n lên!

Tiế`ng hét như ra lệnh! Tức thì có ba tên áo đen bịt mặt, tay câ`m trường kiế`m bước tới.

- "Xẹt! Xẹt! Xẹt!"

Cùng một lúc ba tiế`ng la thắ`t thanh, ba tên áo đen bịt mặt bị ba mũi phi tiêu găm đúng vào cổ họng, máu tuôn đỏ ô`i, chề`t ngay lập

tức.

Chỉ một cái vung tay của Mã Như Long đã sát hại ba chàng áo đen bịt mặt một lúc làm sao quàn hùng không khiếp sợ.

Hà Như Liên nói nhỏ:

- Mã huynh! Mặc dù phi tiêu của Mã huynh lợi hại, nhưng không nên sử dụng trong trường hợp thông thường, phải để dành phòng lúc nguy hiểm.

Mã Như Long gật đầu, nói:

- Đây chỉ là biện pháp thị uy để áp đảo tinh thần đối phương mà thôi.

Giữa lúc đó có ba tay kiếm cùng phòng mình một lúc đến sau lưng Hà Như Liên, và đâm thẳng vào nàng.

Hà Như Liên vừa quay mình một cái, lưỡi kiếm nàng đã chém đứt ba bàn tay của ba tên áo đen làm cho ba lưỡi kiếm của chúng rơi xuống đất.

Ba tên áo đen mặt tái nhợt. Chúng không ngờ Hà Như Liên chỉ sử dụng một chiêu mà chém rơi ba tay kiếm như vậy. Một gã trong ba tên áo đen mới mười chín tuổi, đau quá khóc rống lên.

Hà Như Liên lòng áy náy, đứng dậy xá một cái và nói:

- Chỉ vì anh em muốn sát hại tôi nên bắt buộc tôi phải tự vệ.

Mã Như Long rất hài lòng kiếm pháp của người yêu. Chàng trầm trồ:

- Hà sư muội bản lĩnh vẫn còn như ngày nào ở sư môn.

Đột nhiên Mã Như Long hét lên một tiếng, tiếng theo là tiếng thép khua chan chát. Hai tên áo đen bịt mặt bất thình lình phóng tới nhanh như điện chớp tấn công Mã Như Long.

Hai tên này một tay cầm thiết trượng, một tay cầm trượng côn, đều là những thứ binh khí rất nặng. Nhưng Mã Như Long đã sử dụng kiếm pháp khá tinh vi, lợi dụng sơ hở của thứ binh khí dài, áp sát vào mình làm cho hai tên này xoay trở rất lúng túng.

Bỗng nghe trong đám do thám áo đen có tiếng hét, tiếng theo có hai bóng đen phi thân nhảy tới yểm trợ cho hai tên trước.

Hai người này đều sử dụng cặp đồng chùy tung lên, đánh xuống rất mãnh liệt. Hai người bốn ngọn chùy vừa xông vào tấn công thì hai người sử dụng thiết trượng và thiết côn cũng đối thủ ra thế tấn công để đối địch.

Mã Như Long chuồn qua chuồn lại giữa bốn tay cao thủ. Thân pháp chàng cực kỳ linh động mà cũng không sao đả thương được đối phương.

Hai bên tỷ đấu được mười mấy chiêu bỗng nghe tiếng hét của gã áo đỏ ở chùa Nhạn Sơn:

- Thiết bài sứ giả! Tiếng ứng!

Tức thì tám tên áo đen bịt mặt tay cầm trường thương chia làm bốn mặt nhảy vào. Mỗi phía đều có hai trường thương rung lên, nhắm đâm vào người Mã Như Long.

Mã Như Long nhìn Hà Như Liên la lên:

- Tiểu muội tránh đi nơi khác mau!

Mã Như Long la chưa dứt tiếng thì tám ngọn trường thương đã phóng vào người Mã Như Long cùng một lúc. Bất luận chàng tránh né hướng nào thì người chàng cũng không tránh khỏi mũi thương đâm trúng.

Giữa lúc ấy hai gã sử dụng chùy đồng cũng vung lên một lượt, nhả m đầu chàng bỏ xuống. Hai người sử dụng thiến trượng và thiến côn cũng quét tới dưới chân. Kinh phong rít lên bốn bề veo veo.

Thì là bốn mặt tám phương Mã Như Long đều dụng phải những tay sát thủ khủng khiếp.

Hà Như Liên thấy Mã Như Long bị số đông người uy hiếp, không kể gì đến đạo lý liền vung kiếm xông vào đánh dồn một mặt khiến cho những tên áo đen căm trường thương phải quay lại thủ thế. Mã Như Long thừa cơ quay mình một cái, hai đường kiếm hợp công buộc tám cây trường thương phải dang ra xa. Tên áo đỏ đứng bên ngoài ra lệnh:

- Hãy tá n công từ từ làm tiêu hao sức lực của địch trước khi đả thương.

Tám tên áo đen sử dụng trường thương "dạ" lên một tiếng rồi lùi lại một bước chống trường đứng chờ. Chúng chỉ chờ cho Mã Như Long và Hà Như Liên kiệt sức sẽ xông vào đánh tiếp.

Mọi người đứng bên ngoài đều thấy rõ kế hoạch "Luân xa chiến" của chùa Nhạn Sơn. Mã Như Long dù võ công cao diệu đến đâu cũng không thể trường kỳ nổi.

Tuy nhiên, mọi người lại không ngờ một bên Mã Như Long rành về phi tiêu lại còn có Hà Như Liên, một tay kiếm chứa đựng một

tiềm năng kỹ thuật thượng thặng mà trong đời cầm kiếm nàng chưa có dịp sử dụng.

Bỗng Mã Như Long bật lên một tràng cười ha hả, phóng mình trong mũi kiếm đánh trúng vào lưng một tên áo đen đang sử dụng chùy đồng. Gã này la lên một tiếng! Ngọn chùy đồng bị hất ngược lên trúng vào đầu gã, vỡ óc chết tươi.

Bấy giờ tám tên áo đen sử dụng trường thương thấy thế hét lên một tiếng, cùng một lượt xông vào. Chỉ trong chớp mắt, những ngọn trường thương của tám tên áo đen vây hãm Mã Như Long và đâm tới tấp.

Nàng Hà Như Liên hô t hoảng, thấy rõ Mã Như Long bị nguy khốn, nên không còn chần chừ nữa, thanh trường kiếm của nàng lóe lên một vùng hào quang sáng chói, và nghe nổi lên những tiếng "Choang! Choang!".

Cả tám tên sử dụng trường thương đều bị mũi kiếm nàng đâm trúng cổ tay, trường thương rơi xuống đất và phóng mình nhảy lùi lại đằng sau.

Hà Như Liên đã sử dụng chiêu "Phá tiên thức" của bản môn. Đây là một chiêu thức gia truyền để giải nguy trước lực lượng công hãm đông người.

Quần hùng đứng xung quanh trông thấy đều kinh ngạc, la lớn:

- Ô! Tuyệt chiêu! Tuyệt!

Họ là đồ đệ phương, những người trong lực lượng đồ đệ nghịch, và là những tay võ nghệ cao cường, nhưng đứng trước một giai nhân có một kiếm pháp đặc biệt này không ai nén được lòng cảm phục.

Bọn khác la lên:

- Thân thủ tuyệt vời!

Chàng trung niên áo đỏ thây tám tên áo đen trong lực lượng do thám bỏ cuộc, nổi giận hét lên. Lập tức có năm tên nhà sư và một ni cô tay cầm song đao lướt tới.

Ni cô phản kích Hà Như Liên, còn bốn nhà sư kia dùng thiềm trượng bao vây Mã Như Long.

Đao pháp của ni cô thiềm phụ cực kỳ mau lẹ! Hà Như Liên không còn rảnh tay để theo dõi xem bọn này là những người nào trong chùa Nhạn Sơn. Nàng thây thiềm phụ dùng một đao hộ thân, còn một đao tấn kích. Như thế thiềm phụ đã sử dụng đồng thời cả thế công lẫn thế thủ.

Giữa lúc ấy, Hà Như Liên lại nghe gió lộng vù vù. Nàng liếc mắt nhìn về phía Mã Như Long thì thây bốn nhà sư dùng thiềm trượng đã hợp công giao đấu rất kịch liệt.

Đánh nhau được mấy hiệp, Mã Như Long hét lên:

- Phản tặc!

Một trong bốn nhà sư đang giao đấu, đáp lại:

- Mã công tử! Bần tăng cam thây t lễ!

Những cao thủ võ lâm đứng về danh dự mà phán xét thì ít khi liên thủ để uy hiếp mọi người, thế mà các cao thủ võ lâm này lại làm trái với danh dự võ nghiệp giang hồ, làm sao không hổ thẹn. Tuy nhiên, lệnh của thiềm chủ Nhạn Sơn đã ban ra, thuộc hạ không thể làm trái được. Có lẽ vì vậy mà bốn nhà sư này ăn nói có vẻ khiêm tốn.

Trong lúc đó, Hà Như Liên muốn giải vây cho Mã Như Long nên muốn rút ngắn cuộc giao đấu với thiếp u phụ. Nàng dùng chiêu "Phá liên thức" vung mũi kiếm chém chếch đâm ra. Thế kiếm lập lòe, mũi kiếm điểm trúng vào cổ tay của thiếp u phụ.

Nhưng lạ thay, tay trái của thiếp u phụ không bị rơi đao, mà thiếp u phụ dùng lưỡi đao tay mặt quét tới một đường.

Hà Như Liên giật mình, mũi kiếm nàng như đụng vào một vật cứng. Thì ra đó là một vòng thép ở nơi tay thiếp u phụ, mũi kiếm đâm không thủng.

Nàng liền xoay lưỡi kiếm, biến chiêu đâm thẳng vào vai thiếp u phụ. Chiêu thế rất thâm độc.

Thiếp u phụ giật mình, lùi lại một bước. Tuy nhiên, thiếp u phụ rất kiên dũng, mặc dù bị điểm trúng ngang vai vẫn cố sức cử động xông song đao đánh tới.

Thanh trường kiếm của Hà Như Liên lại lóe lên, tức thì vai bên phải của thiếp u phụ lại bị điểm trúng. Cả hai vai đều bị thương, thiếp u phụ không còn cầm vững binh khí nữa, búng mình nhảy ra xa rồi biến mất trong đám quạ hun hút.

Hà Như Liên vừa chế phục được ni cô thiếp u phụ, toan xông vào trợ lực với Mã Như Long thì đã thấy một lão nhân phóng tới, chống kiếm đứng trước mặt Hà Như Liên nói:

- Con bé này! Người sử dụng kiếm pháp của môn phái nào vậy?

Các tay võ học đương thời ai cũng biết Hà Như Liên là tay đô đệ của Mã Tường Linh nhưng không biết được môn "Phá liên thức" trong kiếm pháp của nàng chính là môn võ gia truyền của thân phụ nàng độc truyền môn kiếm pháp ấy. Vị lão nhân này chính là vị

trụ trì ở chùa Nhạn Sơn. Lão đến để tham quan trận đấu, nhưng thấy bọn đồ đệ không thắng nổi Mã Như Long, lại thấy kiếm pháp của Hà Như Liên khác thường nên ra mặt thách thức.

Vị lão nhân trụ trì chùa Nhạn Sơn không lạ lùng gì với Mã Tường Linh, sư phụ của Mã Tường Long. Nhưng biết rõ Mã Tường Linh không có loại kiếm pháp của Hà Như Liên đang sử dụng.

Lão nhân nhìn Hà Như Liên hỏi tiếp:

- Tiểu thư còn nhỏ tuổi, lại có một môn kiếm thuật phi thường. Ta không nỡ hại ngươi! Hay theo ta về chùa Nhạn Sơn tìm con đường giải thoát.

Hà Như Liên hét lên:

- Lão hòa thượng! Đừng nói nhảm!

Nàng vung kiếm đâm vào cổ tay của lão nhân. Chiêu này cũng chính là chiêu "Phá liên thức".

Lão nhân thấy kiếm quang phát ra mù mịt, làm lóa mắt, liền đưa lưỡi kiếm ra hóa giải. Nhưng chiêu kiếm của nàng vừa phát ra lại là hư chiêu, chỉ làm cho đối phương lúng túng, sơ hở mà thôi.

Từ chỗ sơ hở này, Hà Như Liên mới tiếp theo sử dụng thực thực chiêu, khoét sâu vào cánh tay đối thủ.

Lão hòa thượng chùa Nhạn Sơn là tay cao thủ khi đã hóa giải làm một hư chiêu thì cũng có nghĩa là hứng lấy sự nguy hiểm tiếp theo do đối phương quyết định.

Lão đỉnh ninh là đã bị thương trước mũi kiếm kỳ quái của Hà Như Liên rồi, nên lão hét lên một tiếng kinh khủng lẫn xuống đất hai vòng mới đứng lên được.

Thì ra, Hà Như Liên khi có tuyệt chiêu kiếm pháp, nhưng vẫn kính nể người già, không nở đả thương lão hòa thượng. Nàng đã thu kiếm lại, không phát ra chiêu thứ hai.

Vì xâu hổ, lão nhân phất tay hét lớn:

- Hãy đâm chết con bé đó cho ta!

Năm tên đệ tử thầy lão nhân chưa bị thương tích gì mà lẫn xuống đất la hoảng, lòng hoang mang không biết sự việc ra sao, lập tức xông vào dùng mã tấu đâm chém tới tấp.

Hà Như Liên vùng kiếm đánh với năm tên. Trong số năm tên này có một gã mang bao tay màu đen.

Nàng nghi ngờ, nghĩ thầm:

- Sư phụ ta giỏi về phi tiêu, có thường nói với đệ tử biết là khi giao đấu kẻ nào dùng bao tay là kẻ ác ý sử dụng chât độc.

Nghĩ như vậy, nàng vừa giao đấu vừa để ý đề phòng gã có mang bao tay.

Quả nhiên trong lúc đang đánh nhau ác liệt thì gã nhún mình lùi ra, vung tay phóng ra một ngọn phi tiêu sáng chói.

Mũi phi tiêu găm trúng bả vai Hà Như Liên làm cho nàng té nhào vào phía Mã Như Long và rơi kiếm.

Trong lúc đó, nàng lại nghe gã trung niên có sử dụng bao tay ré lên. Hấn té nhào ra sau năm mội dưới đất.

Thì ra trong lúc Mã Như Long đang đối phó với địch nhân lại lưu tâm đến Hà Như Liên. Khi thầy nàng bị ám khí, Mã Như Long liền

phóng ra một mũi phi tiêu vào mặt tên mang bao tay, làm cho gã này buông kiế m nắ m dài.

Không chậ n chừ, lợi dụng những phút ngưng đầ u, Mã Như Long đã cắ p nách Hà Như Liên chạy như bay.

Thân pháp Mã Như Long rấ t nhanh, chỉ nháy mắ t chàng đã chạy ra ngoài mắ y chục trượng. Đắ ng sau, hơn hai mươi đố i thủ rượt theo, la lớn:

- Mã Như Long trồ n rồ i! Hà Như Liên trồ n rồ i!

Mã Như Long nổi giận, đột nhiên quay phắ t người lại, vung tay một cái. Một mũi phi tiêu của chàng lại bay đế n cắ m phạt vào mặt một tên áo đen chạy phía trước.

Tắ t cả đề u hoảng hốt, dừng chân lại, la hoảng:

- Coi chừng ám khí!

Trong chồ n giang hồ ại cũng biế t tài ném phi tiêu của Mã Tường Linh truyề n lại cho con là Mã Như Long. Khi chàng đã vung tay ra thì luồ ng ám khí đã kế t liễu sinh mạng của đố i thủ. Đó là một môn giế t người rấ t lợi hại, luyện tập rấ t khổ công! Hơn nữa các mũi phi tiêu của Mã Như Long đề u có tằm một loại chắ t độc mà chỉ có chàng mới hóa giải đượ c.

Bọn người rượt theo kinh hãi dừng lại, không dám theo sát chàng nữa, và khoảng cách mỗi lúc một xa.

Mã Như Long thắ y vế t thương nơi cánh tay trái Hà Như Liên tím bằ m biế t là nàng bị ngộ độc, nên lắ y một viên thuố c giải độc bỏ vào miệng nàng.

Hà Như Liên uổng viên thuộc giải độc của Mã Như Long sức lực bình phục, nhưng vết thương vẫn còn sưng bầm.

Mã Như Long nghĩ thầm:

- Nếu Hà Như Liên không bị thương thì quay lại giao đấu với bọn chúng một trận nữa không hại gì. Nhưng tình thế này tốt hơn hết phải tìm nơi ẩn cư để chữa thương cho nàng.

Từ đồi Vân Sơn, Mã Như Long chạy về phía nam và chắc chắn nơi vùng núi Huỳnh Kim là địa điểm tốt nhất để chàng ẩn náu.

Chàng ngẩng đầu lên trông trời để định phương hướng, rồi bỗng Hà Như Liên chạy xéo qua khu đồng lúa, ra đến đường lớn.

Bỗng Mã Như Long gặp hai chàng kỵ mã đang so cương, cho ngựa song song lướt qua mặt. Chàng tức giận đặt Hà Như Liên xuống ven đường rồi rút kiếm chém phăng hai tên kỵ mã, xô xác xuống sông Cù Gành, đoạt ngựa chở Hà Như Liên trên yên một con, còn một con chàng cỡi.

Hà Như Liên thấy Mã Như Long giết người vô tội, nói:

- Mã huynh! Tại sao giết họ vậy?

Mã Như Long nói:

- Chúng ta đang cỡi hai con ngựa này. Mạng sống hai tên vô lại này chẳng giúp ích gì cho đời đâu.

Khi hai người đã ngồi trên lưng ngựa. Mã Như Long cười lớn, nói:

- Tiểu muội ơi! Bọn chuột bầy kia không còn hy vọng đuổi kịp chúng ta nữa đâu.

Hà Như Liên nói:

- Nhưng chúng nó sẽ theo đuổi chúng ta từ ngày này đến ngày khác từ nơi này đến nơi khác...

Mã Như Long nói:

- Còn chúng ta cũng sẽ theo dõi chúng từ nơi này đến nơi khác để thực hiện bổn phận của kẻ yêu nước.

Hà Như Liên thấy Mã Như Long khẳng định lập trường căm thù vua, nên rất hài lòng, nói:

- Chúng ta chiến đấu không đơn độc! Chúng ta có cả một lực lượng nghĩa quân và đồng đội.

Hai người phi ngựa nhanh trên đường lớn chừng mười dặm, rồi rẽ vào đường núi đi vào động đá nơi núi Huỳnh Kim.

Mã Như Long hỏi Hà Như Liên:

- Tiểu muội thấy trong người có khỏe không? Có đói không? Tiểu huynh có đem theo bánh khô đây.

Hà Như Liên hỏi:

- Bánh khô đâu mà sẵn sàng như vậy?

Mã Như Long cười:

- Đêm rồi ghé về nhà đã chuẩn bị chu đáo cho cuộc ra đi. Chúng ta tạm dừng nơi đây ăn uống đã.

Mã Như Long lấy bánh khô ra mời Hà Như Liên, rồi múc nước sông lên để hai người cùng uống.

Xong, hai người bắt đầu leo núi. Mã Như Long đi rất chậm nhưng Hà Như Liên theo không kịp, chứng tỏ nàng bị vết thương

chưa phục sức. Nàng đi một lúc đã thở hồng hển, mặt xanh lè.

Mã Như Long dừng bước đợi chờ, nhưng thầy Hà Như Liên quá mệt nhọc không đi nổi nữa chàng phải nắm tay dìu từng bước.

Hà Như Liên nói:

- Thuộc giải độc của Mã huynh hình như chỉ có công hiệu nửa vơi, không lành hẳn.

Mã Như Long nói:

- Không biết loại chất độc của chúng thuộc vào loại nào. Mỗi sự môn có thuộc giải độc mỗi khác. Muốn chuyên chữa phải có thời gian tìm hiểu chất độc.

Hà Như Liên nói:

- Thuộc của Mã huynh không giải hết chất độc, nhưng cũng làm cho bệnh nhân khỏi nguy hiểm.

Trong lúc hai người đang dìu nhau lên dốc núi thì phía dưới lại có tiếng la:

- Mã Như Long! Người không thể nào thoát khỏi chủ trương truy sát của quan Thống đốc đâu. Hãy đem nàng Hà Như Liên giao trả và nộp mình.

Mã Như Long nghe nói cau mày nhìn xuống và nói:

- Quân chó má! Chúng lại đuổi theo ta!

Chàng đưa tay ôm Hà Như Liên vào lòng, rồi bôn bả lên dốc núi. Chỉ chốc lát, chàng đã vượt qua mấy lớp đá cao đến một thung lũng lớn. Chàng cười hà hà, nói:

- Đường núi hiểm trở thế này bọn chúng không thể kéo nhau lên đây một lúc được. Nếu xảy ra cuộc chiến ta nhất định có ưu thế để đối phó.

Những tiếng la ó ở sườn núi mỗi lúc một gần. Hiển nhiên những người theo đuổi đến đây toàn là những tay cao thủ. Mặc dù Mã Như Long có võ công cao diệu đến đâu mà trên tay vướng bận một bệnh nhân thì thật là khó ản núp.

Mã Như Long chạy đến khúc quanh liền đặt Hà Như Liên xuống, nói nhỏ:

- Hãy im lặng núp vào mô đá này, đừng lên tiếng.

Hai người cùng dán người vào vách đá.

Chỉ trong khoảnh khắc, từng bước chân mỗi lúc một gần thêm. Bọn người đuổi theo đã gần đến nơi.

Mã Như Long lưng dựa vào vách đá chắc chắn, trường kiếm cầm tay. Hai đối thủ áo đen đuổi đến nơi, rẽ qua khúc quanh không để ý đến âm mưu của Mã Như Long nên không kịp đề phòng. Đến lúc chúng phát hiện được thì đã muộn, lưỡi kiếm của Mã Như Long đã đâm vào ngực hai gã áo đen nghe "Phập! Phập!".

Hai gã áo đen chỉ kịp rú lên một tiếng đã lăn xuống dốc núi, đập vào tảng đá nghe "Huych! Huych!".

Hà Như Liên thấy Mã Như Long giết người một cách chớp nhoáng như vậy cũng phải rợn người. Nàng lẩm bẩm:

- Nếu không tàn nhẫn cũng không được!

Mã Như Long gật đầu:

- Chúng ta cần tàn nhẫn để tự vệ. Họ bắt buộc chúng ta phải tàn nhẫn thì còn biết phải làm sao hơn.

Hà Như Liên than:

- Trời sinh chúng ta sống trong nghiệp võ... thì phải thế ...

Mã Như Long nhìn hai xác chết nằm chênh vênh nơi chân một tảng đá, lẩm bẫm:

- Hai tên này thuộc phái võ Hoài Sơn phía Bắc Phù Ly. Lâu nay tự xưng là "Phi Lang". Hôm nay "Nhị Lang" lại chết nằm dưới khe suối, thật đáng đời.

Hà Như Liên hỏi:

- Tại sao các võ sư phía Bắc Phù Ly hầu hết gia nhập vào nhóm do thám áo đen của Nguyễn Thân vậy?

Mã Như Long nói:

- Từ xưa đến nay phủ Quy Nhơn cũng chia thành hai miền võ lâm, không thuận nhau. Mỗi miền đều có chủ trương riêng nên khi nhóm phía Nam gia nhập nghĩa quân ủng hộ phong trào cần vương thì nhóm phía Bắc theo giặc, chống lại...

Hà Như Liên lại hỏi:

- Tiểu muội đang bị thương, còn địch quân đuổi theo truy sát. Tình hình này thật khó chu toàn.

Mã Như Long nói:

- Tiểu muội chỉ lo! Trên đỉnh núi này có một thạch động khá sâu mà uất. Chúng ta chỉ cần đến đó ẩn trú thì dù địch quân có đông đến

đâu cũng chẳng dám lộ mặt để n! Còn giữa cá nhân với nhau, chúng ta lại sợ gì.

Vừa nói, Mã Như Long vừa ôm Hà Như Liên rảo bước lên đỉnh núi cao.

Lại nghe bước chân của mấy người nữa đuổi tới. Lúc này chỗ sườn núi trở ngại, không có chỗ núp nên Mã Như Long cố bỏ Hà Như Liên chạy nhanh hơn nữa.

Bỗng nghe đánh vèo một tiếng...

Một vật ám khí bay tới xé gió rít lên nghe rùng rợn. Mã Như Long là tay thạo về ám khí, nên chỉ né mình sang một bên, đưa tay đón bắt, rồi cất tiếng mắng:

- A! Không phải phi đao mà lại phi chùy! Ta thù oán gì mà các người cố tình truy sát như vậy?

Hà Như Liên nghe tiếng phi chùy vun vút ném tới liền nhắm sát đất để tránh.

Bỗng nghe Mã Như Long rú lên một tiếng:

- "Ôi chao!".

Tiếp theo tiếng rú, chàng nhắm mộp dưới đất.

Hà Như Liên hoảng vía, bò đến dưới chân Mã Như Long hỏi:

- Mã huynh! Mã huynh bị thương rồi sao?

Nghe có tiếng Mã Như Long nói hỏn hển:

- Tiểu muội chạy đi mau! Ta lâm nguy rồi!

Hà Như Liên nói:

- Hai ta quyết sống chết với nhau sao Mã huynh lại bảo tiểu muội đi một mình?

Bọn địch rượt theo, nghe Mã Như Long nói mừng rỡ:

- Hà... hà...! Mã Như Long! Người đã bị thương rồi còn bảo vệ được mạng sống nữa hay không?

Mười mấy cái bóng đen ùn ùn chạy đến như những tay thợ săn đang tìm bắt con mồi.

Giữa lúc ấy bỗng Mã Như Long chỗi dậy, vung trường kiếm chém lướt qua, làn gió ve ve. Bọn tên đi đầu ngã ngựa về phía sau, đẩy cả mười mấy tên áo đen lăn ùm xuống thung lũng núi.

Mã Như Long cười ha hả... nhìn đám người té chông lên nhau, lớp gãy xương, lớp bể sọ không kịp la hét.

Bọn địch rượt theo toàn là những cao thủ, đánh quen trăm trận, thế mà bị sơ ý mắc lừa, khiến cho chúng phải nát thịt tan xương nơi hố núi.

Bấy giờ Mã Như Long lại xoay mình cướp Hà Như Liên chạy đi. Chàng vừa cười vừa nói:

- Hay lắm! Tiểu muội ơi! Chúng ta đã dạy cho bọn ma đầu đó một bài học đáng giá.

Chàng chạy được một đoạn nữa thì địch quân lại dần dần đuổi tới. Những tiếng ve ve bay đến không ngớt. Âm khí mịt mù. Mã Như Long lúc thì nhảy vọt lên cao lúc thì tuột xuống thấp để né tránh nên bước chân càng lúc càng chậm lại.

Chàng chạy được một lúc, bỗng chàng đặt Hà Như Liên xuống, nói:

- Ta lại giả chết lần nữa.

Hà Như Liên nghĩ thầm:

- Chuyên trước chúng đã làm, thiếu nữ áo trắng lần này chúng không mắc lừa nữa đâu.

Tuy nghĩ như vậy nhưng nàng không nói ra.

Không ngờ Mã Như Long đột nhiên quát lên một tiếng thật lớn, nhảy bổ vào đám đông...

Những tiếng "Bình! Bình!" vang lên. Rồi lúc Mã Như Long trở về chàng lại mang trên lưng một xác người.

Bây giờ, sau lưng chàng là một xác địch, trước mặt chàng là Hà Như Liên, chàng ôm Hà Như Liên trước ngực vừa chạy vừa cười hô hô.

- Ha ha...! Ta tìm được một tá m bia đỡ đạn rồi. Với tá m bia này ta cho chúng bay tha hồ ném ám khí.

Có tiếng địch nhân la lên:

- Đùng phóng ám khí nữa!

Nhưng bọn người rượt theo vẫn tiếp tục ném ám khí tới găm vào cái xác người phía sau lưng Mã Như Long.

Nhờ kế hoạch này, Mã Như Long đã vượt núi rất nhanh, không sợ địch dùng ám khí ngăn chặn.

Chỉ chốc lát Mã Như Long đã đến nơi sơn động. Chàng thở phào một hơi, đặt Hà Như Liên xuống, ném xác chết đeo sau lưng xuống hồ, rồi nói:

- Đế n nơi rô`i!

Tiế ng nói của chàng có vẻ đấ c ý lấ m!

Hà Như Liên đưa mắ t nhìn hang đá, thấ y bôn bê` cây cô i cao ngắ t, đá dựng chập chùng, thật là một nơi hiểm yế u. Nàng hỏi:

- Tại sao Mã huynh biế t nơi đây có thạch động?

Mã Như Long nói:

- Thời gian trước đây vì nghe tin tiều muội đi theo Bùi Thê` Phương vào sơn cước nên ta đâm ra buôn bã chán đời, đi tìm những nơi thanh vắ ng, núi hiểm rừng sâu để trú vào đấ y nô i buôn mênh mông vô tận. Khi đế n hang núi này ta muố n vùi xuố ng nơi đây nên định lập ngôi chùa nhỏ để tu hành, nào ngờ...

Hà Như Liên thương hại, hỏi:

- Ngờ gì?

- Nào ngờ ta được tin tiều muội bị bọn do thám Xuyên Sơn bắt về` đây, nên ta bỏ ý định tu hành đi tìm tiều muội. Những tướng tở tình đứt đoạn, nào ngờ...

Nói đế n đây thì bọn người rượt theo cũng vừa đuổi đế n. Nhưng chúng thấ y đường núi hiểm trở, sợ Mã Như Long sử dụng ám khí nên không dám theo lên, đứng tụ tập ngoài xa hơn hai mươi trượng.

Ở đây Mã Như Long và Hà Như Liên thu mình núp vào một hốc đá an toàn không còn sợ ám khí nữa.

Trước cửa động là một câ` u đá nhỏ, bắ c ngang một thung lũng sâu ngòm. Câ` u đá này chỉ đi qua một người, nế u vô ý rơi xuố ng vực thì mạng số ng chắ c chắ n không còn nữa.

Mọi người trông thấy địa thế hiểm trở, không ai dám mạo hiểm xông lên nữa.

Mã Như Long nói với Hà Như Liên:

- Tiểu muội! Chúng ta đã tốn sức, hao hơi giao chiến suốt ngày rồi! Giờ đây chúng ta nghỉ ngơi cho khỏe. Bọn chúng không dám bước qua cầu đá này đâu.

Dứt lời, Mã Như Long ngó bệch xuống đất, ôm gó nhìn trời, không còn để ý đến quân hùng nữa.

Bỗng nghe có tiếng hét lớn:

- Chàng trai lớn mật họ Mã kia! Dám coi quân hùng thiên hạ không ra gì sao?

Tiếp đó có bốn người, mặt đạo bào, cầm kiếm lướt tới:

- Hãy đứng dậy! Động thủ đi!

Mã Như Long vừa đứng lên, vung tay một cái thì bốn mũi phi tiêu cùng một lúc phóng ra. Bốn đạo nhân nghiêng mình né tránh thì lại bị Mã Như Long phóng trường kiếm chém tới làm cho bốn đạo nhân trượt chân rơi xuống hố sâu, không còn nghe tiếng tăm gì nữa.

Mã Như Long lại ngược mặt lên trời cười sảng khoái.

Bên dưới, tiếng nói lao xao của quân hùng mỗi lúc một xa dần rồi im lặng.

Mã Như Long lắng tai nghe, biết quân địch đã đi xa rồi, nên nói với Hà Như Liên:

- Hà tiểu muội! Bọn chúng đi hết rồi!

Hà Như Liên nói:

- Nhưng thế nào bọn chúng cũng quay trở lại.

Mã Như Long gật đầu:

- Nếu chúng trở lại thì tất có đem theo súng đồng, tạc đạn. Tốt hơn là chúng ta tìm nơi khác ẩn thân để chữa thương cho tiểu muội rồi sẽ liệu.

Hà Như Liên hỏi:

- Tìm đâu ra thuốc giải độc?

Mã Như Long nói:

- Ta sẽ đưa tiểu muội đến một nơi ẩn trú an toàn rồi sẽ đi tìm thuốc giải độc cũng chưa muộn.

Hà Như Liên nói:

- Lúc còn ở bản doanh Mai chủ soái, tiểu muội có nghe mọi người cho biết nơi làng Thượng du có ông thầy răn tên Na-Thòn chữa độc rất giỏi. Nếu chúng ta gặp được Na-Thòn may ra lành bệnh.

Mã Như Long hỏi:

- Na-Thòn có trong lực lượng quân đội của vua không?

Hà Như Liên gật đầu:

- Người đó là đệ tử của thiếp nữ áo trắng tên Vũ Yên Linh, đệ tử Vũ Quốc Đạt ở chùa Phước Sơn, chân núi Hòn Yên mà Mã huynh đã có lần thấy mặt trong cuộc giao tranh ở chùa Nhạn Sơn đó.

Mã Như Long gật đầu:

- Thế thì chúng ta tìm đến chùa Phước Sơn. Nhưng việc gấp rút rồi, ta phải đưa tiêu mọi rời khỏi nơi đây, đừng để quân địch theo dõi biết được hành tung của chúng ta.

ooo

ĐI TÌM LINH DƯỢC

Trời khuya trăng sáng...

Trên sông An Tượng, một chiếc thuyền câu chở đôi trai tài gái sắc ngược chiều lên mạn sơn cước.

Con sông này phát nguồn ở núi An Tượng, gần Buồng Tầm, nơi đóng quân của lực lượng của vua do Thanh Sơn làm chủ tướng.

Mã Như Long và Hà Như Liên sau khi rời khỏi thạch động Huỳnh Kim, đã chọn con đường sông này để đưa bệnh nhân lên chùa Phước Sơn tìm linh dược.

Đôi trai gái này đã chiêm đoạt một chiếc thuyền câu, giả dạng để che mắt dân gian.

Chiếc thuyền câu bập bềnh trên sông, ngày đêm ngược dòng tiến lên mạn ngược. Dọc bờ sông không có quán xá để mua thức ăn, vả lại Mã Như Long cũng không muốn để lộ hành tung mình làm cản trở việc đi lại nên đành nhịn đói ở mãi trên chiếc thuyền.

Đi được ba ngày, vết thương của Hà Như Liên đau nhức, tuy bên ngoài không thấy gì nhưng bên trong chát độc ngấm dần làm cho Hà Như Liên bỏ ăn mất ngủ.

Một tối, Mã Như Long bỗng nghe Hà Như Liên lên ven bờ, nơi vùng có tròng dưa hấu để hái trộm vài trái mà ăn.

Dưa hấu ở đây tuy nhỏ trái, nhưng ruột đỏ rất ngọt. Mã Như Long hái được mấy trái đem về, Hà Như Liên ăn xong khen ngon.

Miền rừng gió lạnh, Mã Như Long phải ôm Hà Như Liên vào lòng để sưởi ấm băng hơi người.

Bỗng nghe đằng sau có tiếng ếch kêu "Uôm! Uôm!".

Một con ếch xanh rất lớn từ dưới bờ sông nhảy lên.

Hà Như Liên nhoen miệng cười tươi, nghĩ thắm:

- Mấy hôm nay nhịn đói, bây giờ bắt mấy con ếch nướng ăn chắc là dễ chịu hơn.

Nghĩ như vậy, nàng lấy tay xô Mã Như Long ra, định đứng dậy đi bắt ếch.

Mã Như Long không hiểu ý nàng, hỏi:

- Tiểu muội làm gì vậy?

Hà Như Liên nói:

- Mã huynh không nghe tiếng ếch kêu sao?

Mã Như Long gật đầu, hiểu ý Hà Như Liên, nên cười lớn, hỏi:

- Tiểu muội muốn ăn thịt ếch!

Hà Như Liên gật đầu. Mã Như Long vừa đứng dậy vừa nói:

- Thế thì tốt lắm! Ở đây có vẻ nhiều ếch đồng, nên tiếp kêu khắp nơi. Ta sẽ bắt ếch nướng ăn cho đỡ đói.

Chàng bước ra xa và đi dạo mấy bước rình nghe tiếng ếch kêu trong bụi rậm.

Chỉ chốc lát, chàng đã bắt hơn mười con ếch lớn đem về đưa cho Hà Như Liên đốt lửa nướng.

Trong lúc nàng đang nướng ếch thì một con ếch xanh rất lớn lại nhảy đến bên nàng. Nàng đưa cánh tay lên chụp xuống, không ngờ nàng đã mất hết sức lực, cánh tay nàng không còn đủ lạnh để bắt ếch nữa.

Nàng buông tiếng thở dài:

- Bờ sông này quá nhiều ếch, nhưng ta lại không còn đủ sức để bắt nó.

Lúc đó Mã Như Long trở về thấy vậy lòng đau nhói lên, nghĩ thầm:

- Một tay nữ kiêu m thượng thặng, vừa rồi đã làm cho các tay cao thủ áo đen trong lực lượng do thám của địch phải kinh hoàng, thế mà giờ này không bắt nổi một con ếch! Thật đau lòng.

Chàng ngơ ngác đưa tay ôm mạnh Hà Như Liên vào lòng, rồi hôn lên má nàng một cái hôn thương hại và âu yếm.

Hà Như Liên thẹn đỏ mặt, đưa tay chậm rãi tát vào má chàng, nói:

- Mã huynh kìa!

Mã Như Long tuy cảm xúc nhột thời nhưng chàng không phải là người háo sắc kinh bạc, nên bị cái tát yêu của giai nhân, chàng tỉnh ngộ ngay, bước ra xa nói:

- Tiểu muội sức lực trong người hẳn hoi kiệt quệ, vậy nên uống thêm một viên thuốc giải độc của bản môn.

Vừa nói, chàng vừa mở chiếc túi da lấy ra một viên thuốc màu vàng trao cho Hà Như Liên.

Hà Như Liên lắc đầu:

- Loại thuốc của bản môn không thể giải được chất độc của bọn áo đen bịt mặt đầu. Hãy kiên nhẫn tìm loại thuốc khác.

Mã Như Long nói:

- Tuy không đánh tan hết chất độc, nhưng ít ra thuốc này cũng cầm giữ không cho chất độc ngấm vào người, làm hại sức lực.

Hà Như Liên chiêm trộm lòng Mã Như Long, bỏ viên thuốc vào miệng nuốt vội.

Qua một lúc, bỗng bàn tay nhỏ xíu và trắng mịn của nàng thò ra sau nấp được một con ếch xanh. Thì ra sau khi uống thuốc sức lực nàng hồi phục. Tuy nàng còn cảm thấy mệt mỏi, nhưng đã đủ sức bắt ếch.

Mã Như Long vui vẻ nói:

- Thôi! Bấy nhiêu là đủ rồi! Tiểu muội bẻ thêm cành khô đốt lửa. Ta lột da và rửa sạch thịt ếch cho.

Hà Như Liên lượm thêm cành khô chất cho đống lửa cháy rực lên, rồi rút trường kiếm ra, chặt đầu lột da đưa cho Mã Như Long đem xuống bên sông rửa ráy.

Nàng cười, nói:

- Chúng ta đã làm chuyện ngạo đời, dùng đường kiếm chặt đầu ếch.

Lúc thịt ếch đã chín, mỡ ếch nhều xuống nghe xèo xèo. Mùi thơm bốc lên ngào ngạt.

Hai người vừa ăn, vừa khen:

- Ngon quá! Ngon quá!

Hai người ăn no một lúc rồi lại dựa vào gốc cây ngủ say cho đến lúc trăng sáng tỏa khắp núi rừng.

Bỗng Hà Như Liên thức giấc vì nghe có tiếng động gần đây. Nàng lay Mã Như Long dậy.

Quả nhiên, phía trước mặt, nơi khu rừng siêm, có hai bóng người thấp thoáng dưới trăng.

Mã Như Long tay sờ vào chuỗi kiếm, đứng phắt dậy, nhưng Hà Như Liên kéo lại, nói nhỏ:

- Hãy rình xem đã! Trời khuya nơi núi rừng hoang vu sao lại có người?

Mã Như Long và Hà Như Liên rón rén dắt nhau núp vào một bụi rậm.

Bóng đen của hai người từ từ tiến đến gần. Khi đến bờ sông, cả hai ngó xuống một tảng đá, nhìn lên mặt nước.

Đó là hai chàng trai, mặt mày khôi ngô tuấn tú, ra vẻ con nhà thế phiệt. Họ ăn mặc theo lối thổ dân, nửa đồ ng办法 nửa núi rừng. Một người lưng đeo trường kiếm, một người ra vẻ thư sinh.

Vừa ngó xuống mặt đá, chàng trai đeo kiếm nói:

- Bùi huynh! Chúng ta là kẻ phiêu bạt giang hồ, đem thân giúp nước cứu dân, hơi đâu mà buôn chuyện bâng quơ.

Chàng thư sinh buôn bã nói:

- Quách hiên đệ! Chúng ta kết thân nhau trong Tây Sơn ngũ hùng, xuyên rừng vượt núi, sông chết có nhau, mục đích để thỏa chí

làm trai. Nhưng hoàn cảnh của Bùi Thê' Phương này làm sao mà không đau khổ?

Thì ra hai người này là hai nhân vật trong nhóm Tây Sơn ngũ hùng. Chàng đeo kiế' m là Quách Vĩnh Khương, còn chàng thư sinh kia thì chính là Bùi Thê' Phương.

Quách Vĩnh Khương nghe Bùi Thê' Phương than thở cũng động lòng, nói:

- Bùi huynh đã chắ' c chắ' n là Hà Như Liên được Mã Như Long giải thoát khỏi tay Nguyễn Thân, và nay đang yêu Mã Như Long.

Bùi Thê' Phương nói:

- Còn gì nữa mà không chắ' c chắ' n? Mạnh Hùng đại huynh đã gặp Mã Như Long trong lúc đi tìm Mai lão mẫu để giải cứu. Sau đó nàng Vũ Yế' n Linh, đệ tử của Vũ Quố' c Đạt lại báo tin cho biế' t là Mã Như Long đã giải cứu Hà Như Liên, sau đó hai người dẫn nhau vào rừng mắ' t tích.

Quách Vĩnh Khương nói:

- Nghe đâu Mã Như Long và Hà Như Liên bị địch quân truy sát nên tìm nơi ẩn náu, chứ đâu phải vì họ yêu nhau mà dắ' t nhau bỏ tro' n vào rừng để vui việc ái ân.

Bùi Thê' Phương thở ra một tiế' ng nào lòng:

- Nhưng họ đã đi chung và số' ng chung với nhau thì còn gì để nói nữa.

Quách Vĩnh Khương "hừ" một tiế' ng:

- Nếu Hà Như Liên quả đã yêu Mã Như Long thì Bùi huynh còn suy tư làm gì nữa cho hân trí?

Bùi Thế Phương nói:

- Cha mẹ nàng lúc nhỏ đã hứa hôn rồi! Sau đó, khi nàng lớn lên ta đã một lần thây mặt. Từ đó đến nay lòng ta cảm mến. Nếu đời ta không có nàng thì chẳng khác nào một cây khô héo. Trong lúc nàng cùng Mã Như Long trau dồi võ nghiệp thì ta lại cố gắng với sách đèn hy vọng sau này đỗ đạt sẽ cùng nàng vui hưởng đình chung. Thế mà nay... lâu mộng đổ nát...

Quách Vĩnh Khương thương hại, nói:

- Trong trời đất thiếu gì giai nhân diễm lệ. Bùi huynh nên quan tâm đến số mạng để khỏi đau buồn.

Bùi Thế Phương nói:

- Không! Không! Hình bóng nàng đã ăn sâu vào tâm tư của ta rồi! Ta không thể sống thiếu nàng.

Quách Vĩnh Khương hỏi:

- Nhưng Hà Như Liên có lần nào tỏ tình cũng với Bùi huynh chưa?

Bùi Thế Phương lắc đầu:

- Chưa! Nàng chưa bao giờ gặp ta và hiểu được lòng cảm mến của ta đối với nàng.

Quách Vĩnh Khương cười lớn:

- Thế thì Bùi huynh bị si tình rồi! Đâu phải nàng phụ bạc Bùi huynh!

Mã Như Long và Hà Như Liên đang núp trong bụi cây nghe Quách Vĩnh Khương và Bùi Thê´ Phương trao đổi nhau, cả hai đê`u kinh ngạc.

Hà Như Liên câ`m tay Mã Như Long nói:

- Đây chỉ là hậu quả của một cuộc hứa hôn giữa hai gia đình.

Mã Như Long gật đầ`u:

- Nhưng rấ`t tai hại đố`i với tình cảm!

Bỗng nghe Quách Vĩnh Khương nói:

- Chúng ta sắ`p điê`u động lực lượng về` đò`ng bắ`ng giải thoát cho Mai lão mẫu. Điê`u này rấ`t quan trọng. Bùi huynh là một yê`u nhân trong lực lượng thấ`t hùng không lẽ thờ ơ trước trận chiế`n này.

Bùi Thê´ Phương ngỡ ngạc, hỏi:

- Trận chiế`n nào?

Quách Vĩnh Khương cười ô`:

- Đú`ng là một chàng trai thấ`t tình! Vừa rô`i Mạnh Hùng đại huynh đã báo cho anh em biế`t là các trại quân đang tuyển một số` cao thủ kéo về` đò`ng bắ`ng bao vây chùa Nhạn Sơn để` tiêu diệt bọn do thám Xuyên Sơn giải cứu Mai lão mẫu. Bùi huynh không để` ý sao?

Bùi Thê´ Phương nói:

- Đi giải cứu một nạn nhân, nhưng ta cũng đang là một nạn nhân làm sao giải cứu được?

Quách Vĩnh Khương nghe Bùi Thê´ Phương nói mặt buô`n bã, lắ`c đầ`u nói:

- Trận chiến đánh vào chùa Nhận Sơn lần này do hòa thượng Vũ Quốc Đạt khởi xướng. Còn Tây Sơn ngũ hùng chúng ta có trách nhiệm tham gia mà thôi.

Bùi Thế Phương hỏi:

- Lực lượng tham gia của nghĩa quân có đông không?

Quách Vĩnh Khương nói:

- Theo sự sắp xếp của lão nhân Vũ Quốc Đạt thì lực lượng nghĩa quân chỉ bao vây để yểm trợ, mà lực lượng đột phá vào các cơ quan bí hiểm chùa Nhận Sơn vẫn là các tay cao thủ võ lâm.

Mã Như Long nói nhỏ với Hà Như Liên:

- Thế là lực lượng của vương đã có kế hoạch đối phó với chùa Nhận Sơn rồi. Chẳng biết bao giờ họ xuất quân.

Hà Như Liên nói:

- Rất tiếc là tiêu mọi chưa lành bệnh để cùng quân hùng tiêu diệt bọn gian ác ở ngôi chùa đó.

Mã Như Long nói:

- Đây là một trận đại chiến! Hai lực lượng đụng nhau tất một còn một mất.

Hà Như Liên gật đầu:

- Đúng vậy! Từ trước đến nay chúng ta có giao tranh với lực lượng do thám Xuyên Sơn của địch, nhưng đó chỉ là những trận lẻ tẻ. Còn hôm nay lực lượng chúng ta mang đại binh đến chùa Nhận Sơn là nơi hang ổ của chúng. Việc đó không phải dễ dàng.

Mã Như Long nói:

- Hiện có hai người trong nhóm Tây Sơn ngũ hùng đến đây than thở. Như vậy trại quân Buồng Tầm cách đây không xa lắm! Chúng ta cứ ra mặt hỏi thăm đường đến Phước Sơn tự cầu cứu.

Hà Như Liên nói:

- Không nên. Tuy chúng ta cùng với Tây Sơn ngũ hùng một phe, nhưng trong lúc Bùi Thế Phương đang đau khổ vì tình, chúng ta không nên trêu tức.

Mã Như Long gật đầu, nói:

- Thế thì chúng ta còn chờ gì nữa mà không tiếp tục cuộc hành trình này.

ooo

Hai ngày sau Mã Như Long đưa Hà Như Liên đến trước cổng chùa Phước Sơn, nơi chân núi Hòn Yên.

Hai người còn đang ngắm cảnh, thì đằng xa có tiếng vó ngựa rập rờn. Tiếp đó một con bạch tuyết t chở trên lưng một thiếu nữ áo trắng phi nhanh đến.

Hà Như Liên reo lên:

- Vũ Yên Linh.

Đúng vậy! Cô gái mới đến chính là Vũ Yên Linh nàng đi thi hành sứ mệnh của vị sư bá, liên hệ với các trại quân để điều động lực lượng yểm trợ.

Vừa nghe tiếng kêu của Hà Như Liên, nàng xuống ngựa, buông cương cho ngựa đi vào trong một mình, còn nàng chạy đến cầm tay

Hà Như Liên, hỏi:

- Hà tử tử! Hà tử tử đến đây lúc nào, tiểu muội không biết để tiếp đón.

Mã Như Long không đợi Hà Như Liên đáp lời, bước tới, nói:

- Vũ tiểu thư! Tôi đưa Hà tiểu muội đến đây để cậu thuốc.

Hà Như Liên giới thiệu:

- Đây là Mã huynh của tiểu muội.

Vũ Yên Linh vui vẻ:

- Ô! Mã Như Long đại huynh! Tiểu muội nghe danh lâu nay mới có dịp tiếp kiến đó. Chẳng hay Hà tử tử thọ thương nơi đâu?

Mã Như Long nói:

- Trong lúc giao tranh với bọn áo đen bịt mặt ở gò Vân Sơn bị chúng phóng ám khí có chất độc. Tại hạ cũng có thuốc giải độc nhưng không giải được tận gốc.

Vũ Yên Linh nói:

- Xin mời Mã huynh và Hà tử tử vào trong yết kiến Vũ sư bá rồi sẽ đàm luận việc chiến tranh.

Dứt lời, Vũ Yên Linh đưa Mã Như Long và Hà Như Liên đi vòng theo dãy hành lang, ra đến hậu liêu. Nàng mở cửa một căn phòng và nói với ra sau một bức màn:

- Kính trình sư bá! Yên Linh tiểu điệt đã trở về.

Có tiếng một lão nhân hỏi vọng ra:

- Sứ mạng hoàn thành không?

Vũ Yên Linh đáp:

- Có vài điều còn phải trình lại với sư bá. Hiện nay tại chùa Phước Sơn có hai quý khách đến yết kiến sư bá.

Tiền lão nhân hỏi:

- Ai vậy? Khách từ đâu đến?

Vũ Yên Linh nói:

- Thưa sư bá, có Mã Như Long và Hà Như Liên đến đây xin yết kiến.

Lão nhân cười lớn:

- Ha ha!... Ha ha!... Hai quý nhân! Bà n tăng đang ngưỡng mộ...

Vừa nói, lão nhân vừa vạch màn bước ra. Đó là Vũ Quốc Đạt, mà Hà Như Liên cũng như Mã Như Long đều đã có một lần gặp mặt trong trận chiến. Chính hòa thượng Vũ Quốc Đạt đã một lần cứu mạng Mã Như Long tại chùa Nhạn Sơn lúc trước.

Hòa thượng dẫn Mã Như Long và Hà Như Liên ra phòng khách, kéo ghế thân mật mời ngồi, hỏi thăm sức khỏe.

Mã Như Long nói:

- Tiểu đệ đến đây mục đích là đưa Hà Như Liên đi cầu thuốc giải độc, xin Vũ tiên bố i vui lòng giải cứu.

Tiếp đó, Mã Như Long kể lại cuộc giao đấu với bọn áo đen bị mặt bị ám khí...

Vũ Quốc Đạt bước xuống xem xét kỹ vết thương của Hà Như Liên, rồi nói:

- Đây là chất độc của một loại nọc rắn. Tuy quan trọng, nhưng giải đúng thuốc thì bệnh lành rất nhanh.

Hòa thượng liền gọi Vũ Yên Linh:

- Tiểu điệt! Hãy đưa Như Liên cô nương đến hậu liêu chuyên chữa gáp.

Vũ Yên Linh "ạ" một tiếng, bước vào dắt tay Hà Như Liên đi về phía sau chùa.

Hòa thượng nói với Mã Như Long:

- Vết thương Hà Như Liên chỉ trong vài hôm là lành hẳn, không có gì đáng lo!

Mã Như Long nói:

- Bạch hòa thượng! Được hòa thượng quan tâm thì còn gì quý hóa hơn.

Hòa thượng nói:

- Mã thiếu hiệp là tay hảo hán trong võ lâm, lại về với lực lượng của vua thì điều đó mới là quý hóa.

Mã Như Long chắp tay xá hòa thượng một cái, khiêm tốn nói:

- Tiểu sinh thật không xứng đáng với lời khen ấy.

Hòa thượng nói:

- Vừa rồi bà n tăng dò xét biết được chùa Nhạn Sơn là sào huyệt của bọn do thám Xuyên Sơn, chúng bắt Mai lão mẫu và Hà Như Liên

đem về làm con tin. May mắn Mã thiêu hiệp đã giải cứu được Hà Như Liên tiểu thư rồi, còn Mai lão mẫu chưa biết chúng giam giữ nơi đâu. Vừa rồi tên tay sai Nguyễn Thân lại đưa người vào căn cứ của nghĩa quân dụ Mai chủ soái ra đầu hàng nếu không sẽ giết chết Mai lão mẫu. Vì tình mẹ con, Mai chủ soái ngày đêm đau khổ. Nếu chúng ta không giải cứu được Mai lão mẫu thì chắc Mai chủ soái không còn tinh thần chống giặc.

Mã Như Long chấp tay nói:

- Tiểu sinh cũng có nghe hòa thượng không quản thân già, đứng ra hô hào quân hùng kéo về chùa Nhạn Sơn để diệt trừ bọn gian ác. Tiểu sinh ước mong được tiên bố sai khiên.

Hòa thượng Vũ Quốc Đạt nói:

- Mọi việc đã sắp đặt xong, chỉ chờ ngày xuất phát. Tại chùa Nhạn Sơn có rất nhiều cơ mật, trận chiến phải vận dụng một số lớn cao thủ võ lâm mới chiến thắng nổi.

Mã Như Long nói:

- Hiện nay quân hùng đang ráo riết được tiên bố sai ra tay sai khiên. Xin tiên bố quyết định đại sự cho.

Trong lúc đang nói chuyện thì nàng Vũ Yên Linh bước vào, nói:

- Thưa bá phụ! Chật độc ngấm vào vết thương của Hà tỷ tỷ chính là loại thuốc độc của bọn Cờ Ty và Xả Thủ ở vùng thổ dân này. Như vậy chưa chắc tên Lý Lạc Hoa đã chết trong thung lũng đèo An Khê.

Hòa thượng ngẫm nghĩ rồi hỏi:

- Tiểu diệt đã giải độc cho Hà Như Liên cô nương chưa?

Vũ Yên Linh nói:

- Bạch sư bá! Chỉ trong vài hôm nữa là bình phục.

Hòa thượng lại hỏi:

- Tình hình ở chùa Nhạn Sơn có tin tức gì không?

Vũ Yên Linh nói:

- Những người đem tin vừa về` đến báo cho biết là chùa Nhạn Sơn vẫn im lìm, không có gì xao động.

Hòa thượng suy nghĩ, nói:

- Sao lạ vậy? Nơi đây là một sào huyệt do thám của địch, nhất cử nhất động của chúng ta đều không lọt ra khỏi tai mắt của chúng, thế mà ta huy động quân hùng tiêu diệt chùa Nhạn Sơn, chúng nó lại không hay biết hay sao? Như vậy tất nhiên chúng đang có âm mưu đồ`i phó rồ`i.

Mã Như Long nói:

- Tiểu sinh đã một lần lọt vào ổ do thám của chùa Nhạn Sơn. Lực lượng của chúng ở đó có hơn ba trăm người thường trực, và những cơ quan trong đường hầm bố` trí rất tinh vi. Nếu không thấy chúng dao động tức là chúng đang có âm mưu.

Hòa thượng Vũ Quốc Đạt nói:

- Ta giao cho Yên Linh và Hà Như Liên, lãnh sứ mạng tiên phong trong trận chiến này.

Mã Như Long gật gù, khoái chí:

- Hà... hà... lão tiê`n bô`i thật sáng suô`t! Hai cô tiểu thư này mà hợp công thì đúng là "Song Anh nữ hiệp" kiế`m pháp của hai vị cô nương â`y sẽ làm chấ`n động chùa Nhạn Sơn rô`i!

Vũ Yê`n Linh nhìn Mã Như Long, nói:

- Song Anh nữ hiệp tuy được lãnh nhiệm vụ, nhưng phải có một lực lượng yểm trợ mới làm tròn trách nhiệm được.

Mã Như Long nói:

- Đầ`ng sau Song Anh nữ hiệp còn có lực lượng Tây Sơn thấ`t hùng thì còn lo gì nữa.

Hòa thượng Vũ Quô`c Đạt cười lớn:

- Hay lấ`m!

Mâ`y ngày hôm sau, quâ`n hùng từ miê`n sơn cước kéo xuô`ng chùa Nhạn Sơn. Ngoài lực lượng võ lâm còn có các đội trưởng trong nghĩa quân câ`n vương kéo cờ, gióng trô`ng theo sau yểm trợ.

Theo tin tức của Vũ Yê`n Linh và Hà Như Liên báo về` thì chùa Nhạn Sơn vẫn im lìm, không thấ`y động tĩnh gì hế`t.

Mạnh Hùng dẫn nhóm Tây Sơn ngũ hùng đê`n yế`t kiế`n hòa thượng Vũ Quô`c Đạt, xin mạo hiểm xâm nhập vào chùa để do thám.

Hòa thượng Vũ Quô`c Đạt chấ`p thuận.

Đêm hôm â`y, quâ`n hùng cấ`m trại ở một nơi lộ thiên, bô`n mặt đặt trạm canh phòng để ngừa địch thủ nhân dịp đêm khuya đánh lén.

Gió lạnh căm căm, trời thấ`y lè tè, mây đen phủ kín cả núi rừng, tựa hồ` trời sắ`p đổ mưa.

Quân hùng ai nãy đều có võ công, nhưng cảm thấy lạnh buốt, phải đốt lửa để sưởi ấm.

Mạnh Hùng nghĩ bụng:

- Hay hơn hết là ta dùng lời chiêu dụ bọn hòa thượng ở đó nên giao trả Mai lão mẫu trước đã. Nếu ta dùng sức mạnh giao tranh, nếu chúng bị hại mạng Mai lão mẫu thì hỏng mất.

Nhưng chàng lại nghĩ:

- Ta đến đó một mình, nếu bọn do thám chùa Nhạn Sơn hợp công giết ta thì sao? Có nên mạo hiểm chăng?

Chàng nhìn những đống lửa của quân hùng trong lực lượng của vương đang đốt lên để sưởi ấm làm sáng rực một góc trời.

Tuy náo nhiệt như vậy, nhưng chùa Nhạn Sơn vẫn im lìm, không thấy một bóng người thấp thoáng.

Chàng đến trước cổng chùa, la lớn:

- Ta là Trương Mạnh Hùng, thủ lĩnh lực lượng Tây Sơn chống do thám, cùng các bạn hữu đến đây để có lời thỉnh cầu với hòa thượng chùa Nhạn Sơn.

Chàng cố tình vận hết sức lực để nói lên cho trong chùa nghe. Nhưng trong chùa vẫn im lặng như tờ, chẳng có một lời đáp lại.

Mạnh Hùng đưa tay ngoảnh c đám ngũ hùng theo sau, nói:

- Các hiền đệ hãy theo ta!

Tức thì Lâm Bình Tường, Quách Vĩnh Khương, Bùi Anh Khôi, Châu Thiên, Thanh Sơn đều mang trường kiếm xông tới.

Cánh cổng chùa chưa cài then. Mạnh Hùng chỉ đẩy khế một cái đã bung ra ngay.

Chàng nói:

- Chúng ta có nên vào chắng?

Bùi Anh Khôi lướt tới:

- Như vậy là sư sãi trong chùa trốn hết rồi! Chúng ta cứ đi vào hễ gặp tên đầu trọc nào cũng giết hết.

Lâm Bình Tường cười ha hả:

- Bùi hiền huynh nói sư sãi trốn hết rồi thì làm gì còn có người trọc nào nữa mà chém giết?

Thanh Sơn nói:

- Ni cô ở đây không trọc đầu ư?

Châu Thiên nói:

- Đây là chùa tăng ni, làm gì có sư cô?

Mạnh Hùng nói:

- Chúng ta cứ tiến vào xem!

Vào khỏi cổng sơn môn, đi tới một đường bậc đá, xuyên qua sân trước vào đến điện tiền, đoàn người lại đi thẳng vào đại điện.

Trong điện chỉ có tượng Phật Như Lai rất nghiêm trang, dưới đất bao phủ một làn bụi mỏng.

Lâm Bình Tường hừ một tiếng:

- Chẳng lẽ tăng ni trong chùa lại bỏ trốn thật ư?

Mạnh Hùng nói:

- Hãy bình tĩnh! Đây là một âm mưu!

Năm người bình tĩnh, lắng tai nghe, tất cả đều không có tiếng động, chỉ trừ tiếng lao xao của quần hùng bao vây ngoài khu rừng cổ thụ trước cổng chùa.

Thanh Sơn nói:

- Chúng ta nên đề phòng. Chúng đã bỏ chùa tức là đang mai phục bọn mình đây.

Mạnh Hùng gật đầu:

- Cả một ngôi chùa lớn mà không có một bóng người, thật rùng rợn!

Năm người để ý nhìn bốn phía, vừa lắng tai nghe ngóng, vừa tiến bước vào trong. Họ đi qua hai tòa tu viện thì vào đến hậu điện.

Đột nhiên, Mạnh Hùng cùng Thanh Sơn dừng bước lại ra hiệu. Tất cả mọi người theo sau cũng đều dừng lại.

Mạnh Hùng trở tay vào gian phòng ở phía tây, rồi nhẹ bước đi về phía đó. Mọi người nối gót theo sau.

Bỗng nghe trong phòng này có tiếng người rên rỉ rất khẽ. Mạnh Hùng rút kiếm cầm tay, tiến đến. Chàng đưa tay đẩy cửa vào rồi khẽ tránh mình sang một bên để phòng có người phóng ám khí.

Nhưng cánh cửa vẫn mở tự nhiên, trong phòng có tiếng rên đau đớn. Mạnh Hùng trở mặt nhìn vào thấy hai xác người đang quằn quại trên vũng máu, chúng tỏ là vừa bị thương.

Đến gần, Mạnh Hùng lấy làm lạ là hai người bị thương này chính là hai tên thổ dân vùng Ba Na tên Cờ Ty và Xả Thầu. Hai tên này trước đây đã bỏ thuốc mê bắt Mai lão mẫu và Hà Như Liên.

Nhưng ai đã hạ sát chúng? Chẳng lẽ bọn chúng cùng một phe sát hại nhau?

Lâm Bình Tường bước tới dòm vào mặt hai tên do thám Xuyên Sơn này, lòng cảm tức đâm bõ i thêm cho mỗi đứa một nhát kiếm, kẻ t liễu cuộc đời.

Bên cạnh căn phòng đó, phía trong vách tường lại có mấy thi thể nằm ngổn ngang. Thì ra bên trong có hai cái xác chết của hai cô gái bị chúng giết từ bao giờ, quần áo phơi tả.

Lâm Bình Tường trông thấy nổi giận:

- Đúng là nơi ở của bọn ác tăng rồi! Chúng ta phóng hỏa đốt chùa đi.

Mạnh Hùng nói:

- Không nên! Hiện nay Mai lão mẫu đang bị chúng cầm giữ trong chùa này. Chúng ta đốt chùa không sợ Mai lão mẫu chết hay sao?

Quách Vĩnh Khương nói:

- Chưa chắc chúng đã cầm giữ Mai lão mẫu nơi đây! Có thể chúng đã dời đi nơi khác rồi.

Châu Thiên nói:

- Chúng ta cứ tìm kiếm, lục lạo khắp nơi, chừng nào không tìm thấy Mai lão mẫu sẽ đốt chùa cũng chẳng sao?

Bùi Anh Khôi nói:

- Phòng ốc của ngôi chùa Nhạn Sơn rộng lớn thế này, lực lượng chúng ta chỉ có năm người thì làm sao lục soát cho hết. Mạnh Hùng tướng quân nên tăng cường một số cao thủ trong nghĩa quân để n đây tìm kiếm.

Mạnh Hùng nói:

- Chúng ta không nên đưa hết lực lượng phòng thủ của chúng ta vào đây. Chúng ta cần để phòng âm mưu của đối phương.

Năm người lại tiếp tục đi hết các căn phòng để lục lạo, nhưng chỗ nào cũng trống rỗng không một ai cản trở cả.

Châu Thiên nói:

- Rõ ràng là chúng chuẩn bị tránh né một cuộc giao tranh với lực lượng sơn cước chúng ta đó.

Lâm Bình Tường nói:

- Như vậy là chúng đã dời lão mẫu đi nơi khác rồi. Chúng ta có tìm cũng vô ích.

Bổng Mạnh Hùng nhìn Lâm Bình Tường nói:

- Chúng ta đã phạm một sai lầm rồi! Đáng lẽ chúng ta tra hỏi hai tên thổ dân người Ba Na trong lúc chúng đang hấp hối, có thể biết được nhiều việc cơ mật.

Bùi Anh Khôi nói:

- Đúng vậy! Lâm huynh chỉ có cái bệnh nóng nảy mà không nghĩ đến chuyện lợi hại gì cả.

Mọi người vừa trao đổi nhau đến đó đã nghe có tiếng bước chân của quân hùng từ bên ngoài rộn rã bước vào.

Mọi người chia nhau lục lợi khắp nơi...

Như thế tức là lực lượng nghĩa quân đã kéo nhau vào hết bên trong.

Thanh Sơn nói:

- Thế nào chúng ta cũng bị mắc kẹt vườn không nhà trống của địch rồi! Chúng để cho ta vào hết trong chùa, rồi dàn quân bao vây bên ngoài, làm sao chúng ta rút lui được?

Mạnh Hùng gật đầu nói:

- Tốt hơn chúng ta rút lui xuống núi sớm để bảo toàn lực lượng.

Giữa lúc ấy bỗng nghe từ lưng chừng đồi vọng vẳng có tiếng la ó.

Chẳng mấy chốc, quân hùng bên ngoài đều xông vào.

Mạnh Hùng kinh hãi, vội bước ra cửa chùa thấy Na-Thôn mặt đầy máu tươi chạy về. Trên vai lão còn cắm một mũi tên sâu ngòm.

Lão la lớn:

- Mạnh Hùng tướng quân! Địch quân bao vây quanh chân núi rồi!

Thế là chúng ta tự lao đầu vào trong...

Mạnh Hùng thất kinh nói:

- Na-Thôn! Ngươi từ đâu đến đây?

Na-Thôn nhổ mũi tên trên vai, lấy thuốc giải độc đắp vào, nói:

- Hòa thượng Vũ Quốc Đạt chỉ huy lực lượng kháng địch, nhưng vì quân địch quá đông nên không giữ nổi, bị cắt làm hai đoàn lùi ra xa.

Lâm Bình Tường hỏi:

- Như vậy làm sao hiên huynh vào được nơi đây?

Na-Thòn nói:

- Tại hạ vâng lệnh hòa thượng lão nhân xông lướt vòng vây để báo tin cho tướng quân biết.

Bùi Anh Khôi nói:

- Chúng nó làm kế dụ địch! Chúng ta đã vào đây rồi thì còn nói gì nữa. Kẻ địch muốn bao vây để chúng ta chết đói trong chùa này.

Mạnh Hùng nói:

- Thế nào chúng ta cũng phải xuống núi để giải vây! Chẳng lẽ chịu bó tay sao?

Na-Thòn nói:

- Quân giặc tuy đông, nhưng lực lượng chúng ta còn một bộ phận bên ngoài. Nếu chúng ta đánh vào hai mặt có thể phá vây được.

Lâm Bình Tường nói:

- Bọn thầy chùa ở đây âm mưu quá quỷ quái. Chúng ta nổi lửa đốt chùa rồi xông ra cùng bọn chúng xông má.

Quân hùng dũng reo to:

- Phải đánh!

Mạnh Hùng xoa tay:

- Hiện giờ Mai lão mẫu còn bị bọn chúng kiề`m chề`, chúng ta không nên có những hành động áp bức có hại đế`n sinh mạng của Mai lão mẫu.

Mọi người nghĩ lại thầ`y lời nói của Mạnh Hùng là đúng, nên đờ`ng thanh đáp:

- Phải đầ`y! Vậy chúng ta phải tìm lờ`i thoát thân.

Mạnh Hùng nói:

- Bây giờ câ`n điề`u động anh em xông ra bắ`ng cách nào nhờ Thanh Sơn tướng quân có ý.

Thanh Sơn thầ`y Mạnh Hùng nhường quyề`n chỉ huy cho mình trong cơn nguy biế`n, liề`n đồng dạc tuyên bố`:

- Các vị bắ`ng hữu hãy nghe đây! Chúng ta chia quân ra làm bố`n mặt để xuô`ng núi. Chúng ta cố`t sao chỉ xông ra ngoài vòng vây, không nên lâm chiế`n.

Mạnh Hùng nói:

- Phía nam là mặt tiề`n có đường lớn, địch quân bao vây nhiề`u, bọn ngũ hùng chúng ta chiế`n đầ`u ở mặt đó. Còn các mặt khác giao cho các đội trưởng.

Dứt lời, Mạnh Hùng câ`m kiề`m, rảo bước xuô`ng núi.

Quầ`n hùng thầ`y chàng đi tiên phong đầ`u reo hò tự oai rô`i chia ra bố`n mặt kéo xuô`ng núi.

Mạnh Hùng đi được vài dặm, bỗng nghe tiể`ng thanh la vang lên, rô`i đột nhiên từ trong rừng cây tên bắ`n ra như mưa. Chàng đã

phòng bị từ trước nên múa kiếm vũ vũ tiếng p tục gạt tên, tiếng bước.

Đã xong sau, chàng lại nghe phát ra những tiếng rào rạc, thỉnh thoảng vang lên những tiếng thép, chứng tỏ các cao thủ trong quân Hùng đang cố tranh thủ mở rộng vòng vây tiếng ra.

Tuy nhiên, lực lượng nghĩa quân có hơn hai trăm người, còn lực lượng quân địch đông gấp mười lần, không thể nào chiến thắng nổi.

Lực lượng nghĩa quân bị cầm chân không tiến ra được, và lần lượt bị thương tích quá nhiều.

Mạnh Hùng thở dài than:

- Giả tỷ có một mình ta bị vây hãm thì ta đã mở vòng vây thoát ra rồi, ngặt vì đây là lực lượng cần vương mà ta là người lãnh trách nhiệm xung phong, không thể bỏ mặc họ được.

Tiếng trống mỗi lúc một dồn dập! Địch quân đánh dồn lên bốn mặt.

Nhưng sau một lúc, tiếng trống im bật. Quân Hùng bàn tán xôn xao.

- Tiếng trống dứt rồi, chắc là quân địch sắp tràn lên.

Có người nói:

- Chúng xông lên càng hay. Bọn ta sẽ chém giết một trận toại bời, còn hơn là chết đói, chết khát.

Có người nói:

- Dễ gì mà chết đói! Hễ bọn chúng xông lên thì bọn ta tràn xuống.

Châu Thiên nói:

- Chúng ta nóng lòng tìm Mai lão mẫu nên sa vào độc kế của địch quân. Họ định vây hãm bọn ta ở đây. Đêm nay mà không thoát ra được, phải nhịn đói một ngày một đêm thì anh em đâu còn sức lực để chiến đấu.

Mạnh Hùng nói:

- Đúng vậy! Chúng ta phải chọn lấy hai trăm võ lâm cao thủ đặc biệt mở đường trong đêm nay. Trước hết đánh cho rồi loạn trận địa rồi sẽ ủa xuống.

Thanh Sơn nói:

- Tôi cũng nghĩ chỉ còn kế hoạch đó.

Giữa lúc đó, nơi lưng chừng sườn núi lại có tiếng trống thúc vang lên. Tiếp theo có chừng ba trăm người xông lên núi.

Quân hùng nổi giận la hét om sòm, cầm vũ khí nhảy ra quyết chiến. Nhưng những người xông lên không phải thực tâm chiến đấu mà chỉ làm cho trận chiến dao động rồi lui xuống núi.

Quân hùng buông khí giới ngơ ngẩn thì trong khoảnh khắc lại nghe có tiếng trống thúc vang trời. Nhưng họ cũng chỉ chiến đấu cầm chừng rồi lại rút lui.

Châu Thiên nói:

- Đây là kế của địch dùng làm quấy rối cho chúng ta mỗi một, không để cho chúng ta nghỉ ngơi. Ta phải có phương pháp đối phó.

Mạnh Hùng nói:

- Đúng vậy! Xin Châu tướng quân có biện pháp gì giải bày.

Châu Thiên nói:

- Chúng ta sắp đặt một ít người canh chừng. Nếu thấy quân địch tràn lên thì làm ra vẻ chiến đấu, còn những người khác thay nhau nghỉ ngơi, đừng để m Xia gì đến họ.

Thanh Sơn nói:

- Chúng ta chuẩn bị và lựa chọn năm sáu mươi anh em có sức khỏe, chờ vào khoảng nửa đêm, nếu địch quân tràn lên tấn công thì chúng ta nhân cơ hội lộn xộn đó tràn xuống.

Mạnh Hùng nói:

- Hay lắm! Xin tướng quân truyền cho các thuộc hạ biết rõ, nên nhân lúc địch tấn công lộn xộn thì tràn ra ngoài.

Mạnh Hùng đi tuần trên núi, và ghé lại thăm các chiến hữu đang bị thương.

Sau một thời gian không đầy nửa giờ, Thanh Sơn về báo cho biết đã lựa chọn hơn bảy mươi võ sĩ toàn là những tay cao thủ võ lâm. Dù địch quân có đông gấp mười lần cũng không kém chế nổi.

Mạnh Hùng phẫn khởi, đi theo Thanh Sơn đến phía tây sườn núi thì thấy đã có sẵn bảy tám mươi người, hàng ngũ chỉnh tề, ý chí mạnh mẽ, chờ xuất quân.

Mạnh Hùng nói:

- Các vị hãy nghỉ một chút. Chúng ta chờ đến đêm khuya hãy cùng địch quân một trận tử chiến.

Lúc này trời mưa lâm râm! Gió lạnh và tối trời. Trong chùa tuy nước uống đã hết, nhưng nhờ có nước mưa nên quân hùng không đến nỗi khó chịu.

Châu Thiên nói:

- Tuy trời có trăng, nhưng mây đen phủ kín, thật là tiện lợi cho việc giải vây.

Trong lúc bốn bề đang yên lặng, không một tiếng động. Trong chùa Nhạn Sơn quân hùng đông nghịt. Đột nhiên, từ dưới chân núi hàng đám người áo đen kéo đến.

Lần này nhân lúc tối trời, địch quân thật sự tấn công chứ không phải để phô trương thanh thế như mấy lần trước.

Mạnh Hùng nói:

- Chúng ta xông xuống!

Rồi chàng vung kiếm theo hướng bắc lao mình chạy xuống.

Hơn bảy mươi người xung phong đi đầu. Họ chạy tràn xuống một đám nhưng không thấy sự cản trở nào của địch quân.

Thanh Sơn thấy vậy đổ t một tiếng pháo lệnh, ra hiệu cho tất cả mọi người cùng theo xuống.

Mạnh Hùng đi đầu, đang chạy bỗng bàn chân đau nhói lên. Chân chàng bị một mũi đinh sắt đâm thủng. Chàng lập tức nhảy vọt lên cao, rồi hạ mình xuống một góc cây.

Bỗng nghe Châu Thiên cũng la lên:

- Không xong rồi! Dưới đất có chông sắt.

Bàn chân mọi người đều dẫm vào những đinh nhọn xuyên thủng, không chịu nổi.

Mười người đi đầu tiếp tục mạo hiểm xông xuống. Đột nhiên có tiếng la khủng khiếp:

- "Ôi chao!"

Rồi có nhiều người té xuống hố!

Trong các lùm cây rậm quân địch đã phục sẵn. Những mũi trường thương phóng tới tấp! Những tiếng ré thét thanh vang lên rung động cả màn đêm.

Châu Thiên la lớn:

- Mạnh Hùng tướng quân! Mau truyền lệnh cho anh em lui ngược trở lên núi.

Mạnh Hùng thấy tình thế này biết chắc địch quân đã bố trí sẵn dưới chân núi, nếu cứ liều lĩnh tràn xuống thế nào cũng bỏ mạng.

Chàng nhảy chuyê n từ ngọn cây này đến ngọn cây khác tung kiếm đâm vào các tên áo đen đang phóng trường thương. Chàng đâm chết hơn mười mấy tên, cứu sống được một số hơn hai mươi quân hùng rơi xuống hố.

Quân hùng trông ra bầu trời tối đen như mực, lại sợ dưới đất có gài chông nên rụt rè không dám giao đấu, phải phóng mình nhảy trở lại ngược về đỉnh núi. Cũng may, quân địch không thừa cơ hội đuổi theo.

Quân hùng khi rút về chùa, thả p đèn đuốc lên để xem xét thương thế thì trong số mười người đã có hơn bảy tám người bị đập

chông sắ t, máu chảy đầ m đầ. Ai nắ y uắ t hận, nghẹn ngào.

Châu Thiên nói với Thanh Sơn:

- Vừa rồ i chúng đánh trớ ng khoa chiêng biểu dương uy thế chỉ là để cắ m những chiế c chông sắ t này đây.

Bắ y giờ Na-Thòn qua một thời gian vế t thương đã bình phục, chàng gọi Mạnh Hùng nói:

- Mạnh Hùng tướng quân! Làm việc lớn không nên câu nệ tiểu tiế t. Bên địch đã bố trí thủ đoạn hiểm độc như vậy nếu muố n toàn thể anh em rút lui vô sự thì không được đâu. Công việc lo nghĩ ngày đêm cũng chỉ để làm sao giải cứu cho được Mai lão mẫu. Đại sự là ở chỗ đó. Việc này xin công tử một mình gánh lắ y trọng trách.

Mạnh Hùng nghe nói không hiểu ý, hỏi lại:

- Na-Thòn nói vậy là có ý gì?

Na-Thòn nói:

- Tại hạ biế t tướng quân là người trọng nghĩa chẳng chịu bỏ mặc anh em! Nhưng nếu chúng ta cùng ở đây mà chề t thì có phải vô ích không. Hơn nữa Mai chủ soái đang cầ n những người có bản lĩnh như tướng quân mới cứu được.

Mạnh Hùng cười lớn:

- Té ra Na-Thòn hiề n huynh muố n tại hạ xuố ng núi một mình để chạy trớ n. Việc này xin đừng nhắ c tới nữa. Chúng ta sớ ng chề t có nhau, trong lúc lâm nguy đâu thể bỏ.

Na-Thòn nói:

- Mạnh Hùng tướng quân là một danh tướng, tất nhiên hiểu rõ lẽ quyên biến. Hôm nay tướng quân rời khỏi nơi đây, nhưng ngày mai tướng quân lại là một cứu tinh của đám người đang bị vây hãm trên núi này.

Hà Như Liên nói:

- A! Có lẽ Na-Thòn hiền huynh muốn bảo tại hạ tìm viện binh giải cứu chăng?

Na-Thòn nói:

- Đó là chuyện cơ mật trong binh pháp.

Mạnh Hùng làm thính, nét mặt trầm ngâm suy nghĩ.

Giữa lúc đó nơi phía nam chân núi có tiếng la hét rộn ràng, và có tiếng binh khí chạm vào nhau leng keng.

Tiếp theo bốn núi đều loạn động, địch quân rút hết khỏi sườn đồi đổ xuống chân núi.

Na-Thòn reo lên:

- Đúng rồi! "Song Anh nữ hiệp" đã đến.

Mạnh Hùng hỏi:

- Có phải lực lượng tiếp viện của ta không?

Na-Thòn nói:

- Hòa thượng Vũ Quốc Đạt đã điều động hai tay nữ kiếm đến giải vây đó.

Mạnh Hùng nói với Châu Thiên và Thanh Sơn:

- Nếu đã có Vũ Yến Linh và Hà Như Liên đến giải vây thì chúng ta cũng nên điem quân tiếp ứng.

Châu Thiên gật đầu:

- Mạnh Hùng tướng quân ra lệnh cho quân hùng chia ra bốn mặt tràn xuống núi giao tranh.

Mạnh Hùng nói lớn:

- Xin mời anh em cùng chúng tôi xuống núi.

Lúc này trời tạnh mưa. Tuy gió lạnh nhưng mây núi rất ít, ánh trăng khuya chiếu qua cành cây kẽ lá, tạo nên một quang cảnh êm đềm.

Sau khi Mạnh Hùng chia quân bốn mặt, chạy xô xuống núi thì quả nhiên ở chân núi địch quân cũng đang chia quân vây đánh hai vị tiểu thư, nhưng cũng là hai tay kiếm thượng thặng giang hồ.

Đó là nàng Vũ Yến Linh và Hà Như Liên. Hai nàng này được hòa thượng Vũ Quốc Đạt giao cho trách nhiệm tiên phong. Hai người này đã vào ra Nhạn Sơn tự mấy lần, hạ sát hai tên Cờ Ty và Xả Thủ, sau đó theo đường hầm khám phá các cơ quan trong cổ tự, rồi trở ra liên hệ với lực lượng bản doanh.

Tuy vậy, các tăng ni và bọn do thám áo đen ở chùa Nhạn Sơn đều không hay biết gì hết.

Lần này, hai nàng lại xuất hiện đột phá vòng vây để diệt trừ bọn gian ác và mở đường cho lực lượng quân hùng xuống núi.

Hai thanh kiếm của hai cô gái cần vương đi đến đâu thì địch quân mất mạng đến đó, làm cho bọn địch khiếp vía phải dồn hết lực lượng ở sườn đồi để bao vây.

Tuy nhiên, hai cô gái Song Anh nữ hiệp thân pháp nhẹ nhàng, chập chờn như hai cánh bướm, lúc thì thoăn thoắt trên cành cây, lúc nhảy chuyề`n trên các mỏm đá, không ai chố`ng cự nổi.

Tên thủ lĩnh áo đen bịt mặt của đội do thám Xuyên Sơn thấ`y thân pháp và kiế`m thuật của hai cô gái nổi giận hét bọn thủ hạ hơn hai mươi tên áo đen bịt mặt dùng trường thương áp lại bao vây. Những mũi trường thương được sử dụng trong tay bọn cao thủ giang hồ`, nên rấ`t lợi hại.

Vũ Yế`n Linh, cô gái áo trắ`ng mặt tươi như hoa, múa gươm vun vút, quấ`t mạnh lưỡi kiế`m vào những yế`u huyết của đố`i phương làm cho những tên này bô`i rồ`i, không dám khinh thường.

Chỉ một thanh kiế`m Vũ Yế`n Linh đã làm cho các cao thủ khiế`p sợ rồ`i, huồ`ng chi nàng lại hợp công với Hà Như Liên, cô gái áo hồ`ng, có một kiế`m pháp cực kỳ ảo diệu.

Nế`u kiế`m pháp của cô gái áo trắ`ng chỉ khô`ng chề` những ngọn trường thương của địch, thì kiế`m pháp của cô gái áo hồ`ng lại tuyệt kỹ hơn. Nàng dùng chiêu thức gia truyề`n "Phá liên thức" điểm mũi kiế`m vào cổ tay đố`i thủ. Bấ`t luận một danh thủ nào đưa mũi trường thương vào người nàng, tức thì ré` lên to một tiế`ng, thanh trường thương rơi xuô`ng đấ`t, và ôm cổ tay bỏ chạy.

Chỉ giao tranh độ vài mươi hiệp, hai cô gái áo trắ`ng và áo hồ`ng đã đánh rơi hơn mười cây trường thương, và đâm chề`t ba đố`i thủ bịt mặt.

Quầ`n áo hai cô gái bắ`t đầ`u bị dính máu của địch ở chiế`n trường.

Trong lúc hai cô gái đang biểu diễn những tuyệt chiêu thì phía sau hai nàng lại có một chàng trai theo sau yểm trợ. Chàng trai này chính

là Mã Như Long, một tay phóng phi tiêu tuyệt kỹ.

Mã Như Long không đi dưới đất mà chỉ phóng mình đáp trên cành cây, chuyên từ chỗ này đến chỗ khác, và khi chàng vung tay một cái thì đương nhiên một xác người rơi vũ khí, ngã gục xuống.

Chính vì vậy mà chiến trận luôn luôn phát ra những tiếng rú rờn rợn của tử thần.

Khi những tên áo đen bị mặt căm trường thương bị chết và bị thương quá nửa, tên thủ lĩnh bị mặt lại hét lên một tiếng, ra lệnh cho đoàn người áo đen xông tới, đón hai cô gái lại giao tranh, không cho hai nàng tiến lên núi.

Vũ Yên Linh nổi giận nói:

- Ta không muốn sát hại các người tại sao các người lại bắt buộc ta phải tàn nhẫn?

Một tên áo đen nói:

- Đừng tự phụ! "Mãnh hổ nan địch quần hồ". Dù người có cao siêu đến đâu cũng không thể phá tan trận chiến này được. Hãy giữ mình.

Vừa nói, gã vừa phất tay một cái, tất cả bọn áo đen căm thiết côn lướt đến điểm vào những yếu huyệt của Vũ Yên Linh như những mũi tên tua tua đâm tới.

Vũ Yên Linh búng chân nhảy lùi lại một bước, tức thì một làn hồng quang lướt tới, mũi kiếm loang loáng điểm vào một lúc ba cổ tay của ba tên áo đen bị mặt, làm cho ba tên này chỉ kịp ré lên một tiếng. Ba cây thiết côn rơi xuống đất. Một trong ba gã này chưa kịp lùi lại thì bị làn khói trắng lướt tới dí mũi kiếm vào bụng kết liễu một sinh mạng của đố kỵ phương.

Tên thủ lĩnh áo đen bịt mặt giận run người, nhưng lại sợ kiêu pháp của hai cô gái, không dám huy động bọn thuộc hạ xáp chiến.

Giữa lúc đó từ trên đỉnh núi lực lượng quân hùng đồ xuống đánh thẳng vào vòng vây của địch.

Để giữ thế trận, gã áo đen bịt mặt ra lệnh cho lực lượng quân binh quay lưng lại giao chiến, nhất định không cho quân hùng lọt ra khỏi vòng vây một người nào.

Vũ Yên Linh và Hà Như Liên rảnh tay, thông thả bước dẫm lên sườn núi.

Hà Như Liên nói:

- Chúng ta không cần giao tranh với chúng nó. Tất cả quân hùng nên rút lui lên chùa.

Mã Như Long vừa đến nơi, gọi Mạnh Hùng nói nhỏ:

- Chúng ta đã có kế hoạch rút lui rồi, không cần giao tranh.

Mạnh Hùng thấy Vũ Yên Linh và Mã Như Long đến tăng cường tác chiến làm cho lực lượng đối phương tan tác, lòng phấn khởi, nói:

- Tại sao chúng ta không thừa thắng giải vây?

Vũ Yên Linh nói:

- Không cần giải vây! Chúng ta đánh chùa Nhận Sơn không phải để tiêu diệt lực lượng của địch, mà để giải cứu Mai lão mẫu. Xin quý vị bảo toàn sức lực, trở về chùa đàm đạo.

Quân hùng thấy hai cô gái vừa tham chiến đã đánh cho địch quân thất điên bát đảo, nên khi nghe Vũ Yên Linh nói, mọi người

đề`u tỏ vẻ tin tưởng, nói:

- Đã có "Song Anh nữ hiệp" thì việc giải vây chùa Nhạn Sơn lúc nào chẳng được. Chúng ta cứ trở về` chùa nghỉ ngơi đã, để mặc cho địch canh gác đêm nay dưới chân núi.

Chỉ chồ`c lát, quầ`n hùng đã rút lên đỉnh núi, chen chúc vào các dãy hành lang chùa Nhạn Sơn chật ních.

Bắ`y giờ mọi người đề`u bao vây xung quanh hai cô gái để tỏ thiện cảm.

Mã Như Long nói:

- Chúng ta có thể ra khỏi chùa này không câ`n phải giải vây.

Quầ`n hùng kinh ngạc hỏi:

- Công tử có phép đắ`ng vân giá võ ư?

Hà Như Liên và Mã Như Long đã một lâ`n theo dõi tên "Thiế`t bài sứ giả" vào đường hầ`m, hiểu rõ mọi cơ quan bí ẩn trong chùa, nên biế`t rõ quầ`n hùng có thể theo đường hầ`m bí mật đó ra ngoài khỏi câ`n giao tranh với địch.

Mã Như Long nói:

- Đã một ngày một đêm giao tranh với địch, quầ`n hùng đã kiệt sức rồ`i, xin mời quý vị tự tiện nghỉ ngơi. Tại hạ xin phép dẫn người đi lấ`y lương thực và nước uố`ng đem về` đây.

Mọi người nghe nói vỗ tay reo hò:

- Hay lắ`m! Nhưng Mã công tử lấ`y đâu ra những thứ đó.

Mã Như Long đưa tay ra vẫy Hà Như Liên và Vũ Yên Linh theo mình. Hai cô gái hiểu ý bước theo.

Nhóm Tây Sơn ngũ hùng cũng bước tới xin yểm trợ.

Mã Như Long nói:

- Xin quý vị theo tôi.

Chàng phóng mình ra trước sân chùa đến ngôi cổ tháp đưa tay đẩy tấm bia đá ra và nắm tay Hà Như Liên bước xuống đường hầm, nơi mà chàng đã theo đuổi tên "Thiệt bại sứ giả" hôm trước.

Vũ Yên Linh cũng cầm tay Hà Như Liên bước xuống.

Lâm Bình Tường, Bùi Anh Khôi và Quách Vĩnh Khương đều ngạc nhiên, không ngờ Mã Như Long thông thạo từng đường đi nước bước trong ngôi chùa này.

Đường hầm ngoằn ngoèo trong đỉnh núi, tuy mùa mưa nhưng ở đây rất khô ráo, và sạch sẽ. Mã Như Long trở lại làm những động tác của chàng đã khám phá được. Chàng cũng đến từng khúc quanh, dậm chân lên mặt đá, các cửa phòng đều mở ra, bên dưới vẫn còn đèn sáng.

Cuối đường hầm là những căn phòng lớn, dành làm chỗ nghỉ ngơi cho lực lượng do thám trong chùa.

Những căn phòng này hôm nay không có người ở, nhưng bọn chúng chắt chắt lúa gạo và thức ăn. Như vậy chúng tỏ bọn áo đen bịt mặt và các tăng ni đã dọn dẹp đồ đạc trong chùa chứa vào các phòng bí mật này.

Lâm Bình Tường và Bùi Anh Khôi la lớn:

- Chúng ta hết sợ đói khát rồi!

Tiếng la của hai người vang dội vào vách đá. Mã Như Long nói:

- Trước nhất, chúng ta lấy thức ăn và gạo đem lên cho quần hùng nấu nướng đã.

Thế là tiếng vò gạo, tiếng chum tương, tiếng hũ mắm được khuân lên khỏi hầm.

Lâm Bình Tường lục lạo khắp nơi, phát hiện trong một phòng có hơn mười cô gái mơn mớn đào tơ, đang bị nhốt trong đó.

Mã Như Long dùng mũi kiếm chặt đứt dây khóa, thả các cô gái ra, nhưng cô nào cũng mê man vì bị ngộ độc, không bước đi được.

Hà Như Liên cố ý tìm Mai lão mẫu, nhưng nàng đã thất bại, vì không thấy Mai lão mẫu đâu cả.

Nàng nói với Vũ Yên Linh:

- Thế là chúng nó đã đưa lão mẫu đi nơi khác rồi. Có lẽ giờ này bà ở trong dinh Nguyễn Thân cũng không chừng.

Vũ Yên Linh nói:

- Hôm qua tiêu mọii đã gặp tên Xả Thầu và Cờ Ty ở trong phòng này. Bọn chúng giao nhiệm vụ canh phòng kho lương thực này cho hai tên thổ dân đó. Khi gặp mặt, Na-Thòn đã nổi giận giết chết, kéo xác bỏ ở phòng trên.

Hà Như Liên nói:

- Lực lượng do thám của chúng quá đông, nhưng bọn Xuyên Sơn chỉ là một bộ phận nhỏ.

Vũ Yên Linh gật đầu:

- Nếu chúng ta không khám phá được sào huyệt của chúng làm sao thấy được tổ chức quy mô này.

Hai người đang nói chuyện thì nghe Lâm Bình Tường và Bùi Anh Khôi la lên:

- Ôi! Buồn ngủ gặp chiếu manh! Chúng ta đang đói khát thì gặp mậy vò rượu này cũng đỡ buồn.

Mã Như Long nghe nói chạy lại hỏi:

- Có rượu hả! Tốt quá! Tại hạ đang thèm rượu đây.

Ba người khuôn ra sáu vò rượu, thơm bát ngát.

Lâm Bình Tường mở nút, lấy tay vò rượu đưa lên miệng nếm rồi la lớn:

- Đúng là rượu Đông Phó rồi! Chúng tích trữ quá nhiều.

Mã Như Long lượm được một cái bát bể múc lên một bát, uống một hơi, đã cố ý nói:

- Rượu bọ Đông Phó! Lâm huynh nhận xét không lầm! Rượu này cất đã lâu, vừa ngon vừa dịu.

Hà Như Liên đã thấy Mã Như Long múc rượu uống ừng ực, nói:

- Mã huynh! Coi chừng chúng nó bỏ chát độc.

Bùi Anh Khôi nói:

- Nếu có chát độc chúng không giấu kỹ ở đây. Chúng ta đừng sợ! Và lại Vũ nương có thuốc giải độc, lo gì.

Lâm Bình Tường nói:

- Hãy gọi Mạnh Hùng đại huynh xuống đây cùng uống.

Hà Như Liên nói:

- Rượu quá nhiều, chúng ta nên đem lên thêm đĩa quăn hùng một bữa tiệc.

Tất cả ò lên khen:

- Đúng rồi! Hà cô nương quả có sáng kiến! Chúng ta làm tiệc! Bữa tiệc có vô tiền khoáng hậu! Bữa tiệc có quân giặc canh gác để cho quăn hùng vui chơi! Ha... ha...

Quách Vĩnh Khương nói:

- Nhà chùa chứa rượu, nhốt con gái... ôi! Cổ kim hy hữu!

Mã Như Long nói:

- Có rượu tất phải có thịt, không thể mở tiệc với mấy vò tương mắm này. Chúng ta phải tìm cho ra! Tại hạ đoán chắc là chúng còn cất giấu đâu đây.

Lâm Bình Tường cười ha hả, nói:

- Mã huynh muốn thưởng thức thịt người không? Những cô gái mơn mớn đào tơ kia...

Vũ Yên Linh hét lên:

- Lâm huynh! Đừng nói bậy trong nhà Phật.

Mã Như Long nói:

- Các cô đang mê man, chúng ta đóng cửa phòng lại! Lúc nào tỉnh lại chúng ta sẽ thả các cô ra.

Mọi người tỏ ý đồng tình.

Chẳng bao lâu, Mã Như Long lục lạo bắt gặp má y và thịt muôi.
Chàng reo lên:

- Đây rô i! Có thịt rô i!

Lâm Bình Tường chạy đến, hỏi:

- Thịt gì vậy?

Bùi Anh Khôi đưa mũi vào hít hít má y cái:

- Không phải thịt chó.

Mã Như Long cười lớn:

- Bùi huynh có rành ngửi mùi thịt chó không?

Quách Vĩnh Khương nói:

- Cũng được, miễn không phải thịt người là tốt rô i! Chúng ta đem hết lên chùa cho quàn hùn đánh chén.

Vũ Yên Linh "hừ" một tiếng nói với Hà Như Liên:

- Coi chừng má y anh chàng này biến thành bọn ác tăng hết.

Hà Như Liên nói với Mã Như Long:

- Mã huynh! Vũ tỷ tỷ lưu ý Mã huynh về tính tình đây.

Lâm Bình Tường cười lớn:

- Hôm nay chúng ta mở đại tiệc chúc mừng đôi "Song Anh nữ hiệp".

Tiếng cười của mọi người reo vang!

Bùi Anh Khôi nói:

- Còn chúc mừng nhiều nữa.

Quách Vĩnh Khương nói:

- Phải rồi! Chúc mừng hai sự chỉ đỏ. Một sự cho Vũ Yên Linh và Trương Mạnh Hùng, một sự cho Hà Như Liên và Mã Như Long.

Hai cô gái nghe nói e thẹn, quay mặt đi nơi khác.

Lâm Bình Tường nói nhỏ với Quách Vĩnh Khương:

- Nhưng cũng là một bữa tiệc chia buồn cho Bùi Thế Phương. Bùi Anh Khôi đã có một lần tâm sự với Bùi Thế Phương, biết rõ mọi tình ngang trái này, nên khi nhắc đến nguồn vui của Hà Như Liên và Mã Như Long họ cũng không quên mọi sâu của người bạn thân trong Tây Sơn ngũ hùng.

Lâm Bình Tường hỏi Quách Vĩnh Khương:

- Bùi Thế Phương sao má y hôm nay vắng mặt?

Quách Vĩnh Khương thở dài:

- Anh chàng si tình đó đang thả gót phiêu du đó đây, không còn màng đến chuyện đầu tranh trong nhiệm vụ.

Lâm Bình Tường cũng buồn bã, thở dài:

- Tội nghiệp! Nhưng tại sao Bùi Thế Phương lại theo đuổi làm gì mọi tình ngang trái ấy cho khổ tâm?

Quách Vĩnh Khương nói:

- Lâm huynh chưa biết yêu đương sao? Tình yêu đâu phải chuyện đơn giản. Nó thuộc về lĩnh vực cảm tính chứ đâu phải lý tính. Không thể đem lý trí ra để khống chế tình yêu.

Lâm Bình Tường lắc đầu, chán ngán:

- Như vậy rồi biết làm sao? Chẳng lẽ Bùi Thế Phương suốt đời ôm cây si để đau khổ nhìn hạnh phúc của người khác?

Quách Vĩnh Khương nói:

- Bùi Thế Phương đang đau khổ vì chàng trai đó còn nhiều nước mắt. Phải đợi cho nước mắt anh chàng đó rơi đi thì mới trút được nỗi hận lòng.

000

BỮA TIỆC KỶ DỊ

Tất cả những vò rượu thịt được mọi người đưa lên để ở sau chùa nơi hậu liêu...

Cả chén bát trong chùa cất giấu trong đường hầm cũng được mọi người khám phá đem ra dùng.

Không thiếu một vật gì cả! Tất cả đều hài lòng, lo nấu nướng, mở tiệc vui, quên cả việc quân thù bao vây dưới chân núi.

Tiệc mở, Mạnh Hùng, Châu Thiên, Thanh Sơn đứng ra tuyên bố:

- Chúng ta ăn tiệc trong lòng kẻ thù, thật là một bữa tiệc hiếm có trong cuộc đời hiếm có của chúng ta. Xin mời tất cả nâng ly!

Quân hùng đang đói bụng, gặp một bữa rượu thịt ngon lành, không ai còn chần chừ nữa. Họ đưa ly lên:

- Chúc mừng "Song Anh nữ hiệp".

- Chúc mừng "Duyên nợ Vũ Yên Linh và Trương Mạnh Hùng!".

- Chúc mừng đôi trai tài gái sắc: Hà Như Liên và Mã Như Long.

Tiếng reo vui vang lên như muôn phá tan bầu không khí yên lặng của núi rừng.

Bên dưới, tiếng của địch quân lại dồn dập nổi lên. Mã Như Long nói:

- Bọn thầy chùa Nhạn Sơn thật vô lễ. Chúng dám phá rối tiệc vui của quân hùng chúng ta.

Mạnh Hùng nói:

- Tuy chúng ta được vui say, nhưng cũng nên đề phòng địch quân. Ai tình nguyện ra ngoài canh chừng hành động của chúng.

Một tiếng reo lên!

- Chúng tôi xin tình nguyện đi phó với địch!

Hàng trăm tay kiếm rút ra khỏi vỏ, các cao thủ trong nghĩa quân đều đứng dậy một lượt.

Châu Thiên dũng dạc nói:

- Chỉ cần hai người cảnh giới mà thôi! Quân giặc không dám tràn lên đây.

Mọi người ngơ ngác hỏi:

- Tại sao?

Châu Thiên giảng giải:

- Quân giặc làm kẻ không thành tức là lừa đi phương vào trong để bao vây, tuyệt đường lương thực làm cho đi phương đói khát, phải liều chết hoặc ra hàng. Nếu chúng nó kéo lên đây giao đấu tức là chúng nó đã tự giải vây để cho lực lượng quân hùng chúng ta tự do xuống núi, thoát ra quá dễ dàng.

Mọi người hiểu được binh pháp, vỗ tay reo:

- Đúng là một võ tướng!

Tất cả mọi người lại ngơ ngẩn ăn uống, chỉ cắt đặt hai tên đội trưởng ra ngoài canh gác.

Quả nhiên, bên dưới quân giặc khua chiêng gióng trống âm ỉ mà vẫn giữ nguyên vòng vây, không một tên nào dám xông lên núi.

Mọi người lại vui vẻ hò reo, vừa ăn uống vừa chúc mừng bữa tiệc kỳ lạ này.

Châu Thiên nói:

- Chúng ta có bữa tiệc này là nhờ "Song Anh nữ hiệp" đó.

Thanh Sơn cười to:

- Vậy thì một lần nữa chúc mừng "Song Anh nữ hiệp".

Trong lúc đang ăn uống Lâm Bình Tường bỗng rút kiếm đứng dậy. Mọi người thất kinh hỏi:

- Việc gì vậy?

Lâm Bình Tường đôi mắt chăm chăm nhìn về căn phòng phía tây, nói:

- Ha... ha! Một con chuột to quá vừa từ căn phòng kia chạy ra!

Bùi Anh Khôi cười lớn:

- Thôi thôi! Cần gì phải ăn thịt chuột nữa. Bữa tiệc hôm nay như thế này là đã thỏa mãn lắm rồi.

Lâm Bình Tường nói:

- Chuột từ trong phòng chạy ra tất trong đó có thức ăn dự trữ. Chúng ta thử vào xem.

Bùi Anh Khôi tán đờng! Chàng rút kiếm đứng dậy bước theo Lâm Bình Tường.

Quách Vĩnh Khương cũng đi theo, nói lớn:

- Khoan! Chờ ta với! Rủi gặp ngon các người hưởng hết thì mất vui.

Ba người lướt tới, đẩy cánh cửa phòng phía tây. Một mùi ám xông lên khó thở. Trong phòng trống trơn không có một vật dụng nào chỉ có một pho tượng Di Lạc gập n sát vách.

Sau khi lục soát, Lâm Bình Tường cầu nhàu:

- Phòng trống không có thức ăn, không có rượu ngon, mấy con chuột vào đây làm gì mà chạy lăng xăng dữ vậy.

Bùi Anh Khôi nói:

- Bọn chuột thì từ phòng này chạy sang phòng khác, và chạy nhảy khắp chùa, có chi là lạ.

Quách Vĩnh Khương cười:

- Thôi! Chúng ta ra ngoài tiếp tục bữa tiệc.

Lâm Bình Tường nhìn pho tượng đang cười, chàng lấy tay lắc một cái:

- A Di Đà Phật! Ngài ngài đây mãi để chúng kiến hành động dâm ác của bọn ác tăng trong chùa này sao! Có ngày chúng nó sẽ vắn cổ ngài đó.

Bàn tay chàng xoay mạnh một cái. Bỗng pho tượng khúc khích, và có hai con chuột từ chân pho tượng chạy ra.

Quách Vĩnh Khương nhanh tay rút kiếm phất một nhát, một con chuột đứt làm đôi máu tanh xối xả.

Bùi Anh Khôi cười hà hà, nói:

- Máu tuôn dưới Phật đài.

Lâm Bình Tường tiếp tục lắc mạnh pho tượng.

Quách huynh hãy lại đây! Có lẽ dưới chân pho tượng có ổ chuột đó. Chúng ta giết hết lũ chuột này như giết lũ ác tăng đã chiếm cứ chùa này để làm cơ sở do thám.

Quách Vĩnh Khương bước đến hiệp lực cùng Lâm Bình Tường xoay pho tượng một vòng.

Thật là một chuyện phi thường. Dưới chân pho tượng là một cửa hầm đen ngòm. Quách Vĩnh Khương la to:

- Ô! Bọn chuột từ trong đường hầm này chạy ra!

Lâm Bình Tường nói:

- Hừ! Đây là một cơ quan bí mật của ngôi chùa này. Hãy gọi Mạnh Hùng vào đây.

Tin Lâm Bình Tường khám phá một cửa hầm mới làm chấn động quần hùng. Mọi người đều kéo nhau đi xem.

Lúc đó thì Lâm Bình Tường đã chui xuống cửa hang.

Thầy không có gì nguy hiểm, Bùi Anh Khôi và Quách Vĩnh Khương cũng đi theo.

Mạnh Hùng, Châu Thiên, Thanh Sơn cùng dắt tay nhau lần lượt xuống hầm.

Dường như huyết động này rất lớn. Sáu người vào động rồi, tiếng bước chân mỗi lúc một xa.

Nhưng sau đó, sáu người thám hiểm kia đã la ôi ô ỉ! Họ cùng nhau chạy trở lại.

Bùi Anh Khôi nói:

- Trong động tồ ỉ đen như mực và sâu vô cùng, chúng tớ đã lâu ngày không ai đặt chân đế ỉn.

Châu Thiên nói:

- Trong động tồ ỉ đen như mực làm sao lại biế ỉt được là sâu vô cùng?

Lâm Bình Tường nói:

- Chúng tớ chỉ dự đoán thế ỉ thôi...

Thanh Sơn hỏi:

- Sao không đi thêm mấ ỉy bước nữa. Biế ỉt đâu nơi đó là đường cùng.

Lâm Bình Tường nói:

- Hãy đố ỉt lên hai bó đuố ỉc rô ỉi tiế ỉn vào!

Thanh Sơn nói:

- Đã biế ỉt trong động sâu ngòm thì đố ỉt bô ỉn năm bó đuố ỉc càng tồ ỉt. Cầ ỉn gì phải hà tiện, ở đây cây khô thiế ỉu gì!

Lâm Bình Tường lẹ làng chặt một mớ cây khô bó thành năm bó đuố ỉc, trao cho Bùi Anh Khôi vác theo, còn chàng cầ ỉm chắ ỉc trên tay một bó đuố ỉc thả ỉp sáng đi lầ ỉn vào trong. Mọi người nô ỉi gót theo sau.

Đường hầm này rất rộng, so với đường hầm mà chúng đang sử dụng thì đường hầm này lớn hơn nhiều, tuy không khí u ám và nặng nề.

Mạnh Hùng rảo bước đuổi kịp Lâm Bình Tường. Chàng nghe Lâm Bình Tường nói:

- Ở đây u ám thế này lũ chuột cũng sợ không dám làm ổ đâu.

Bùi Anh Khôi "hừ" một tiếng, cãi lại:

- Không có ổ chuột làm sao có chuột chạy ra?

Mạnh Hùng nói;

- Chúng ta đi đến nơi tận cùng xem sao?

Sáu người lại tiếp tục đi thêm một khúc nữa. Đột nhiên nghe đánh "vèo" một tiếng.

Một cây thiến trượng từ trên không giáng xuống.

Lâm Bình Tường thất kinh, nhảy lùi lại, cánh tay đập mạnh vào ngực của Bùi Anh Khôi.

Tiếp đó, hai bên có hai cây thiến trượng đánh tới tấp vào hai phía đường hầm.

Lâm Bình Tường hét lên:

- Lũ trọc này ở đâu lại núp vào đường hầm này để ám hại ta.

Chàng lướt tới, rút kiếm đâm vào vách núi. Tức thì hai cây thiến trượng múa tung lên, đánh bật Lâm Bình Tường lùi lại.

Lâm Bình Tường lướt tới lần nữa, phóng mình nhảy vọt lên, nhưng chân vừa chạm đất thì lại có hai cây thiến trượng nữa, với

sức mạnh kinh hồn, đánh bật Lâm Bình Tường ra phía sau.

Qua ánh đuốc bập bùng, Mạnh Hùng phát hiện được những cây thiến trượng này không phải do người sống sử dụng mà do một cơ quan máy móc đã gài sẵn. Hễ ai đập trúng cơ quan, tức thì những máy móc này loạn động lên. Tuy nhiên, lối đánh của những cây thiến trượng này rất lợi hại do một cao thủ võ lâm nào đã nghiên cứu và sáng chế.

Bỗng nghe "choang" một tiếng! Thanh trường kiếm của Lâm Bình Tường bị cong lại và rơi xuống đất, chứng tỏ cây thiến trượng kia rất nặng và lợi hại vô cùng.

Lâm Bình Tường "ô i" lên một tiếng, ngã lăn xuống đất, trong lúc đó lại thấy cây thiến trượng từ trên đánh xuống.

Bùi Anh Khôi và Quách Vĩnh Khương vội rút kiếm xông tới, đỡ cây thiến trượng đánh "choang" một tiếng cứu được Lâm Bình Tường trong nguy hiểm.

Nhưng các cây thiến trượng kia lại loạn động đánh tới tấp.

Lâm Bình Tường lại được kéo ra khỏi tầm chiến đấu, trong lúc Bùi Anh Khôi và Quách Vĩnh Khương vẫn còn đang hợp công chống lại các cây thiến trượng kia.

Bùi Anh Khôi và Quách Vĩnh Khương tuy là những tay cao thủ, giỏi về kiếm pháp, nhưng thanh trường kiếm không thể đương cự với loại thiến trượng ghê gớm ấy.

Chỉ trong chớp lát, hai cây trường kiếm của Quách Vĩnh Khương và Bùi Anh Khôi đều bị thiến trượng đánh cong hé t.

Mạnh Hùng đứng quan sát một lúc thấy chiều thức của những cây thiến trượng tuy có mãnh liệt nhưng cũng có nhiều sơ hở.

Chàng phóng mình vung kiếm xông vào.

Hai tiếng "choang" vang lên. Mũi kiếm chàng đâm vào các máy móc dùng làm bàn tay để điều khiển động vũ khí. Hai tia lửa xẹt ra, nhưng thanh trường kiếm của Mạnh Hùng bị hất tung trở lại.

Giữa lúc ấy Bùi Anh Khôi la lên một tiếng, nấp mộp xuống đất, tránh một cây thiến trượng suýt đập vào óc.

Mạnh Hùng trong lòng cực kỳ kinh hãi. Chàng thấy bóng thiến trượng múa tít không nghỉ ngơi, mà mọi cây trường kiếm đâm đến thiến trượng đều bị cong héo. Như vậy thì còn biết tính cách nào nữa.

Tuy tay chàng đang sử dụng bửu kiếm, nhưng cũng chỉ tránh khỏi cong queo, và gãy ra như những cây kiếm khác, còn đương cự với sức nặng của những cây thiến trượng kia thì thật là vô dụng.

Chàng vừa búng chân nhảy vào thêm một hiệp nữa, thì bỗng nghe trên đỉnh đầu có tiếng gió rít, rồi một cây thiến trượng đánh ập xuống đỉnh đầu. Chàng giật mình nhảy chồm về phía trước thì chân đạp trúng một viên gạch. Tức thì hai cây thiến trượng ở hai bên vách đánh bật ra cùng một lúc "véo! Véo!".

Đột nhiên mắt chàng tối sầm lại, không nhìn thấy gì nữa.

Nguyễn Lâm Bình Tường giao cho Bùi Anh Khôi đem theo năm cây đuốc, nhưng lúc họ đang giao tranh, ném hết mấy cây đuốc chưa đốt cháy đi, còn cây đuốc đang sử dụng thì lại bị tắt mất. Lúc Mạnh Hùng tiến lên lần thứ hai thì cây đuốc đã tắt rồi.

Tuy vậy, nhờ Mạnh Hùng quan sát được cách cấu tạo chiêu thức của các cây thiến trượng nên đã tránh thoát, không gây thương tích.

Bây giờ tối đen như mực, chàng luống cuống chân tay. Chàng nấp phục dưới đất, nghe những tiếng gió của mấy cây thiên trúc rít lên ve veo veo thật khủng khiếp.

Trong lúc nhốt thời, chàng bàng hoàng như người trong mộng. Toàn thân không nhúc nhích được, lòng chàng kinh hãi mà không biết làm sao để lui ra khỏi tầm khống chế của những cơ quan máy móc này.

Sau một hồi tiếng gió nhẹ dần, và những tiếng lách cách vang lên không ngớt. Dường như máy móc đã đưa những cây thiên trúc kia trở về vị trí cũ.

Đột nhiên, trước mắt chàng có ánh sáng lóe lên, và có tiếng hỏi:

- Mạnh Hùng công tử ở đâu vậy?

Mạnh Hùng nghe hỏi biết là tiếng nói của Mã Như Long. Chàng đáp:

- Tại hạ ở đây! Mã huynh đừng bước tới đạp trúng máy móc của cơ quan lợi hại lắm.

Nguyên bọn Mã Như Long và hai cô gái hồng bạch y chờ mãi không thấy bọn Mạnh Hùng trở ra liền liền vào đường hầm để hỏi thăm, không ngờ lại thấy Mạnh Hùng đang bị máy móc khống chế.

Sau khi xem xét, Mã Như Long và hai cô gái hồng bạch y cũng không tránh khỏi kinh hoàng.

Mã Như Long nói:

- Tại hạ ném dây cho Mạnh Hùng công tử quấn vào mình. Tại hạ sẽ lôi ra bình yên.

Mạnh Hùng gật đầu:

- Được lắm! Chúng ta nên sử dụng phương pháp đó để tránh nguy hiểm.

Mã Như Long tức thì dùng dây kéo Mạnh Hùng ra ngoài.

Quả nhiên, máy móc vẫn đứng im lìm và các cây thiên trượng không loạn động.

Bấy giờ cả sáu người cùng lần lượt ra khỏi đường hầm, xem lại trên vai người nào cũng bị một vết thương, nhưng không có gì nguy hiểm, vì họ là những tay võ công tránh né rất giỏi.

Bùi Anh Khôi chỉ Lâm Bình Tường nói:

- Tai họa này do Lâm huynh gây ra! Nếu Lâm huynh không đi tìm ổ chuột thì làm sao xảy ra việc này.

Châu Thiên nói:

- Chùa Nhận Sơn quá nhiều cơ quan bí mật, biết đâu chúng ta còn khám phá được nhiều việc lý thú. Chẳng hạn nơi giam giữ của Mai lão mẫu.

Quần hùng nghe nói đều vỗ tay reo lên:

- Hay lắm! Nếu có những việc kỳ bí thì công lao của Lâm Bình Tường rất lớn.

Mã Như Long nói:

- Nhưng muốn thám hiểm trước tiên chúng ta phải làm sao tiêu diệt các máy móc trong đường hầm đó, nếu không những cây thiên trượng kia không bỏ qua mạng sống của chúng ta.

Châu Thiên nói:

- Mã công tử là người túc kê' đa mưu, giỏi về' phi tiêu, chắc là đảm đương được việc khó khăn này.

Hà Như Liên cười lớn chế' nhạo:

- Phi tiêu chỉ giết' được người sô'ng, làm sao giết' được những cây thiê' n trượng kia?

Câu nói kia làm cho Vũ Yê' n Linh như nhớ ra điê' u gì. Nàng thâ' m thì một lúc rồ' i nhìn Hà Như Liên nói:

- Hà tử tử! Chúng ta có câ' n giết' những cây thiê' n trượng â' y không?

Mạnh Hùng cười lớn:

- Sao lại không câ' n! Chính những cây thiê' n trượng â' y làm cản trở hành động của chúng ta.

Vũ Yê' n Linh nói:

- Nê' u vậy tiểu muội phải xuô' ng núi báo lại với bá phụ đã.

Châu Thiên nói:

- Hòa thượng lão bồ' i có cách giết' má' y cây thiê' n trượng kia sao?

Vũ Yê' n Linh gật đầ' u:

- Tiểu muội đã có lâ' n nghe bá phụ nói về' chuyện này.

Thanh Sơn nói:

- Nê' u vậy xin Vũ tiểu thư định liệu cho.

Vũ Yên Linh nói:

- Tiểu muội xuống núi, còn quàn hung ở lại đây đừng hành động gì cả. Hãy đợi tin tiểu muội đã.

Châu Thiên nói:

- Không nên để Vũ tiểu thư đi một mình. Cô phải có người theo yểm trợ.

Hà Như Liên nói:

- Tiểu muội ở đây cũng chẳng làm gì, xin theo hỗ trợ cho Vũ tỷ tỷ.

Thanh Sơn cười lớn:

- Được Hà tiểu thư cùng đi thì chúng tôi rất an lòng.

Mã Như Long đưa mắt nhìn theo hai cô gái cười tủm tỉm:

- Song Anh nữ hiệp mà!

ooo

Không ai biết "Song Anh nữ hiệp" làm cách nào thoát ra vòng vây của địch rồi lại trở về nhanh nhẹn như người du lịch vậy.

Lần này, hai nàng lui trở về với hòa thượng Vũ Quốc Đạt, lão tiên bô i võ lâm, chương giáo Vũ gia môn.

Tất cả quàn hung nghe tin lão nhân gia đến đều đón tiếp long trọng.

Vũ hòa thượng đến nơi, vào ngôi i nơi phương trượng, nghe Mạnh Hùng báo lại đầu đuôi.

Lão tiên bô i ôn tồn nói:

- Chùa Nhạn Sơn trước kia vào thời Trịnh Nguyễn phân tranh, Trương Thúc Loan chuyên quyề`n đàn áp các tăng ni, nên lúc đó các tăng ni ở nhiề`u ngôi chùa tạo ra những cơ quan bí mật để chồ`ng lại bọn tham quan ô lại. Chùa Nhạn Sơn cũng là một trong những ngôi chùa bí hiểm đó. Nhưng đường hằ`m này có lẽ về` sau không ai tìm ra để sử dụng, mặc dằ`u máy móc vẫn còn tồ`n đó.

Dứt lời lão nhân truyề`n Mạnh Hùng đi theo!

Các cao thủ trong quầ`n hùng cũng nô`i gót.

Vào đầ`n miệng hằ`m, hòa thượng lão nhân bảo mọi người đi khuôn ba phiề`n đá lớn lắ`y ở hòn non bộ trong sân chùa đem đầ`n.

Lão nhân vận nội lực ném một tảng đá vào trong.

Một tiế`ng "ằ`m" vang lên. Cơ quan phát động. Hai bên vách đá lại bật ra những tiế`ng lách tách, rồ`i những cây thiề`n trượng vung ra múa tít, tung gió nghe veo veo.

Tuy nhiên khi không thắ`y động đậy nữa, những cây thiề`n trượng kia lại từ từ trở về` vị trí cũ.

Quầ`n hùng thắ`y vậy ai cũng lắ`y làm lạ.

Hòa thượng lão nhân nói:

- Những máy móc trang bị cho những cây thiề`n trượng này rắ`t tinh vi, chỉ có những tay thợ giỏi mới gỡ ra được. Nay chúng ta muồ`n phá bỏ thì tồ`t nhắ`t là dùng bảo đao chặt bỏ chúng nó đi là xong.

Vừa nói, hòa thượng lão nhân vừa bước tới, rút thanh bảo đao ra, lưỡi thép xanh lè chớp nhoáng qua ánh đuồ`c.

Mạnh Hùng nói:

- Đúng là bảo đao! Vật gia truyền của tiên nhân.

Lão hòa thượng nói:

- Đây là gia bảo của dòng họ Vũ để lại lâu đời. Bảo đao này có tác dụng chém sắt như chơi.

Lão nhân vừa bước tới tức thì máy móc chuyển động, và các cây thiến trượng lại múa tung lên đánh tới tấp vào người lão nhân.

Không chút sợ sệt lão nhân tiến thêm hai bước, dùng bảo đao chém tới.

Chỉ nghe "choang" một tiếng, một cây thiến trượng rơi xuống. Quả hùng võ tay khen:

- Thanh bảo đao tuyệt mỹ!

Không còn ai nghi ngờ gì nữa. Mọi người đều nghĩ là đã có thanh bảo đao trong tay thì hệ thống máy móc kia phá hủy chẳng khó khăn gì, và những cây thiến trượng kia không còn có tác dụng ghê gớm nữa.

Bao nhiêu thiến trượng từ hai bên vách nghe động, liên tiếp tấn công không ngớt, nhưng chỉ trong chớp lát, tất cả đều bị bảo đao chém đứt những bàn tay sắt, rơi nã m ngôn ngang.

Lão nhân càng tiến vào sâu càng thấy trang bị nhiều thiến trượng.

Quả hùng cầm đuốc theo sau chiếu sáng cho lão nhân động thủ.

Sau khi chặt đứt hơn một trăm cổ tay sắt rồi, hai bên vách không còn thiến trượng nữa.

Lâm Bình Tường đi theo đé m số cỏ tay sắ t rơi xuố ng có đé n 108 cái.

Tiế ng reo hò vang vang trong địa đạo.

Mạnh Hùng nóng lòng tìm Mai lão mẫu. Giật một bó đuố c trong tay Bùi Anh Khôi xắ xắ chạy về phía trước, nhưng chàng rắ t thận trọng, để ý từng cử chỉ sợ xảy ra tai họa nào khác. Tuy nhiên, chàng không gặp một cơ quan máy móc nào khác.

Con đường hằ m tiế p tục đi xuố ng dồ c mãi... càng đi xuố ng càng thắ p hơn...

Đột nhiên, phía trước có ánh sáng lơ mờ lọt vào. Mạnh Hùng càng bước nhanh hơn. Bàn chân chàng dắ m vào một đố ng gì mề m nhũn, thì ra một lớp bùn đọng trên mặt đắ t, đồ ng thời một luồ ng không khí mới lành lạnh thổi ngược vào.

Người chàng đã bước ra ngoài chỗ trố ng không.

Mạnh Hùng đảo mắ t nhìn bắ n phía thì chỉ thắ y một màu tồ i đen. Tiế p đó, chàng lại nghe có tiế ng nước chảy róc rách. Rõ ràng là chàng đã đứng bên một khe núi.

Đoàn người từ sau dồ n tới. Hòa thượng lão nhân nói:

- Không ai được lên tiế ng! Đường hằ m này đã đưa chúng ta ra khỏi chân núi, không còn ở trong vòng vây của địch nữa.

Mạnh Hùng nói:

- Lão tiề n bắ i nói rắ t đúng! Quầ n hùng đã thoát hiểm rồ i.

Châu Thiên nói:

- Hay quá! Chúng ta liền lĩnh, không ngờ đã ra khỏi chùa Nhạn Sơn.

Thanh Sơn nói:

- Chúng ta nên mật truyền cho lực lượng nghĩa quân và toàn thể quần hùng theo đường hầm này mà ra.

Lâm Bình Tường liền sai một số thuộc hạ ra ngoài dò la đường sá, và canh giữ xung quanh miệng hầm phòng địch quân phát hiện.

Chỉ trong chốc lát, bọn thủ hạ đi dò đường đã về báo cho biết là mọi người đã ra khỏi núi Nhạn Sơn rồi. Chỗ mà mọi người đang đứng là mặt sau của chân núi. Tại đây nếu ngẩng đầu lên có thể nhìn thấy trên đỉnh mái chùa.

Quần hùng biết còn một số đông đồng bọn chưa thoát hiểm, nên không ai dám nói to. Sau đó, số hiệp khách từ trong địa đạo đi ra mỗi lúc một nhiều thêm, rồi cả người bị thương, hay tử nạn cũng đều khiêng ra hết.

Mọi người sau cơn nguy biến, tuy không lớn tiếng reo hò, nhưng cũng thì thào bàn tán, khâm phục tài năng và ý chí của hòa thượng Vũ Quốc Đạt.

Châu Thiên nói với lão nhân:

- Bạch hòa thượng! Bọn gian ác kia tưởng chúng ta vẫn còn nấp trong chùa, nên cố sức siết chặt vòng vây. Chỉ bằng chúng ta tấn công đánh vào sau lưng chúng một trận, giết chết một số cầm đầu tiêu diệt lực lượng của chúng cho hả giận.

Vũ hòa thượng nói:

- Chúng ta đánh chùa Nhạn Sơn mục đích là giải thoát Mai lão mẫu. Bây giờ chưa thấy Mai lão mẫu đâu, ta nên tiếp tục công việc tìm kiếm Mai lão mẫu là việc quan trọng, chẳng nên sinh sự giết người.

Dứt lời Vũ hòa thượng đưa tay chào đám quàn hùng rồi cất bước ra đi.

- Bà n tăng xin cáo biệt!

Mạnh Hùng quay lại hỏi lớn:

- Anh em ra hết cả chưa?

Lâm Bình Tường đáp:

- Tất cả đã ra hết rồi, chỉ còn mấy cô gái bị xông thuốc mê trong phòng dưới đường hầm có chứa thịt rượu.

Mã Như Long nói:

- Chúng ta vào đưa những nàng tiên đó ra rồi đốt chùa luôn.

Hà Như Liên trừng mắt nói:

- Không nên để lộ bí mật đường hầm này, biết đâu ta còn phải trở lại.

Châu Thiên gạt đầu:

- Cũng chẳng nên đốt chùa làm chi. Mục đích chúng ta không phải để phá hoại.

Thanh Sơn nói:

- Không đốt chùa, không thả con gái ra thì cũng phải làm cho quân địch biết chúng ta hiện ngang ra khỏi chùa mà chúng nó

không làm gì được.

Mạnh Hùng nghe nói có vẻ hứng thú, hô to:

- Ha... ha! Nghĩa quân của vua đã xuống núi rồi đây!

Tất cả cùng nhịp hô theo làm rung động cả một góc núi.

Mã Như Long lại hô to:

- Quân hùng xin cáo biệt các nhà sư, hẹn ngày tái ngộ!

Tất cả lại hô theo!

Lâm Bình Tường thích chí, la to:

- Tuyệt diệu! Tuyệt mỹ! Tuyệt hảo!

Trời sáng rõ... Mưa phùn nặng hạt, quân hùng tản mát đi dần.

Mạnh Hùng nói với Châu Thiên và Thanh Sơn:

- Hiện giờ công việc trọng đại là cứu Mai lão mẫu, mà việc này làm chưa xong. Bọn địch cố dụ chúng ta đưa lực lượng vào chùa Nhận Sơn để chúng nó bao vây tiêu diệt nhưng âm mưu chúng nó cũng không thành, thế tất chúng trở về chùa và mang mọi hận đắng cay.

Châu Thiên nói:

- Mạnh Hùng tướng quân sợ chúng nó giết Mai lão mẫu ư?

Mạnh Hùng gật đầu:

- Có thể lắm chứ! Chúng trả thù theo lối hèn hạ đó. Bây giờ Châu Thiên tướng quân và Thanh Sơn tướng quân trở về đơn vị lo

việc củng cố lực lượng nghĩa quân, còn việc truy tìm Mai lão mẫu xin để cho tại hạ lo liệu.

Thầy Mạnh Hùng đã quyết định như vậy, hai vị chủ tướng của hai trại quân sơn cước không dám chần chừ, vội cáo từ rồi dẫn lực lượng của bản doanh trở về nơi đóng quân.

ooo

Chỉ vài hôm sau, trong bản doanh của nghĩa quân cần vương rất xôn xao là có tin sứ giả của Nguyễn Thân đến nơi chiêu hàng Mai Xuân Thưởng.

Trong thư Nguyễn Thân có hứa: "Nếu Mai chủ soái ra hàng thì Nguyễn Thân sẽ không để một giọt máu của Mai Xuân Thưởng rơi xuống đất. Còn nếu Mai Xuân Thưởng không chịu ra hàng Nguyễn Thân sẽ giết chết Mai lão mẫu".

Việc này làm cho vị anh hùng Mai Xuân Thưởng rất hoang mang.

Tình mẫu tử vô biên, lẽ nào Mai Xuân Thưởng lại xem nhẹ được.

Từ khi có tin sứ giả đến, vị anh hùng họ Mai vì thương mẹ bỏ ăn, bỏ ngủ, việc quân trễ tràng.

Các thuộc hạ hết lòng khuyên giải, nhưng cơn buồn vẫn không sao lắng dịu được trong lòng người con chí hiếu họ Mai.

Trong thời gian đó thì mọi người đều cố hết sức đem khả năng mình truy tìm Mai lão mẫu.

Mạnh Hùng sau khi đưa quân hùng ra khỏi chùa Nhận Sơn biết chắc thế nào quân địch cũng trở lại chùa khi thầy đi phương không còn bị vây nữa.

Chúng sẽ xử u hồ như thế nào? Chúng sẽ khiển trách nhau như thế nào? Chúng có tiết lộ gì trong cơn giận dữ đó?

Mạnh Hùng cảm thấy thích thú khi giải đáp được các câu hỏi trên.

Chàng giắt trường kiếm vào lưng, một mình trở lại chùa Nhận Sơn để thám thính.

Chùa Nhận Sơn có nhiều hầm hố và cơ quan máy móc, nay chàng đã phá hủy hết thì còn gì kiêng sợ đâu.

Chàng trở lại miệng hầm bí mật, nơi chỗ chàng đã đưa quân hùng xuống núi.

Chỗ cửa hầm này khuất sau hai tảng đá lớn, lại có cỏ mọc dày. Nếu là người chưa rõ nội tình thì đi đến một bên cũng không phát giác ra được.

Chàng nhặt một cành cây dưới đất dài chừng bốn thước làm gậy chống đi, lèn vào địa đạo.

Chàng đi rất mau! Chẳng mấy chốc đã tới căn phòng có tượng Phật Di Lặc! Chàng đẩy pho tượng sang một bên rồi dò xét. Thấy yên lặng, chàng phóng mình lên, để pho tượng lại như cũ, rồi lên kê tai vào vách nghe ngóng.

Nơi đại điện có tiếng người. Chàng biết bọn đầu sỏ đám quân do thám đã trở lại chùa, nên từ từ tiến ra. Chúng sợ đối phương đã bố trí cạm bẫy nên dè dặt từng bước một.

Chàng đưa mắt nhìn khắp nơi, nghĩ bụng:

- Muốn nghe lỏm cuộc đàm thoại của bọn cầm đầu thì phải núp vào chỗ nào cho tiện. Trong chùa Nhận Sơn có nhiều phòng viện,

chẳng biết chúng nó thường đàm đạo với nhau ở nơi nào?

Chàng lặn mò đến phòng lão hòa thượng trụ trì. Nhưng đi nửa đường lại có tiếng bước chân vang lên. Có hơn mười tên áo đen từ bên ngoài đang đi đến chỗ chàng ẩn núp. Đây là bên trong một tòa nhà thiền điện.

Trên trần nhà có dựng một tấm bảng lớn đề bốn chữ: "Thanh lương cảnh giới". Chàng thấy xung quanh không có chỗ nào ẩn núp được, liền co chân nhảy vọt lên, ẩn mình sau tấm bảng.

Tiếng bước chân mỗi lúc một gần, bảy tám người tiến vào căn phòng này.

Một người nói:

- Bọn cá nhân vương này bản lĩnh không phải tầm thường. Bên ta đã lập kế "không thành" vây hãm như vậy thế mà chúng vẫn trốn xuống núi được, họa chẳng chúng nó là loài yêu ma quỷ quái gì đây.

Tên áo đen kia nói:

- Chắc trên núi Nhạn Sơn có đường hầm bí mật ăn thông ra ngoài chân núi, nếu không thì bọn chúng trốn thoát sao được.

Lại một tên áo đen khác nói:

- Chùa Nhạn Sơn xưa nay chỉ có một địa đạo chứa lương thực xoay quanh dưới nền chùa, làm gì có đường hầm bí mật ăn thông xuống chân núi.

Tên áo đen kia cãi lại:

- Để gọi là đường hầm bí mật thì bọn thuộc hạ tầm thường như chúng ta làm sao biết được.

Mạnh Hùng nghe má y lời đố i đáp biế t ngay trong số những tên áo đen này chỉ có một nhà sư tại chùa, còn bọn kia là lực lượng bên ngoài mới tuyển dụng. Lại nghe tên áo đen, tăng ni chùa Nhạn Sơn nói:

- Tiểu tăng tu hành ở chùa này đã hơn mười năm. Dù tiểu tăng không biế t thì hòa thượng trụ trì cũng phải biế t chứ.

Tên áo đen kia cười hô hô :

- Phải rô`i! Vị hòa thượng trụ trì lâu năm đã bị lực lượng do thám Xuyên Sơn đuổi đi, chiế m chùa làm sào huyết. Vị thủ lĩnh do thám đâu phải là hòa thượng trụ trì.

Tên tiểu tăng nhăn mặt nói:

- Thật là điên đầ`u! Né`u đường hà`m bí mật nào đó mà chúng ta không biế t thì bọn câ`n vương mới vào chiế m cứ chưa đầ`y một đêm, làm sao chúng biế t được mà điề`u động rút lui.

Giữa lúc đó tiế ng một tên do thám áo đen, nói:

- Hãy xuố ng đây uố ng rượu! Núp trên đó làm gì vậy?

Mạnh Hùng giật mình, toan nhảy xuố ng, và nghĩ thầ`m:

- Té ra chỗ núp của mình bị lộ rô`i.

Nhưng chàng chưa kịp nhô ra khỏi tâ`m bảng thì bên kia, trên mái nhà có tiế ng cười hô hô :

- Ta vô ý làm rơi bụi xuố ng để các người nhìn thầ`y. Nhãn quan các người cũng khá lắ`m.

Giọng nói rầ`t quen thuộc. Đây là tiế ng nói của Mã Như Long.

Mạnh Hùng không ngờ Mã Như Long cũng mạo hiểm vào đây.

Tiếp đó nghe "bịch" một tiếng! Mã Như Long đã từ trên nóc đại điện nhảy xuống.

Một người trong đám áo đen bịt mặt nói, giọng hách dịch:

- Người là ai vậy?

Mã Như Long trợn mắt nhìn tên áo đen bịt mặt, không đáp. Chàng mang máng nhớ ra hình như tên này là kẻ chàng đã theo dõi hôm trước để khám phá đường hầm bí mật trong chùa.

Một tên trong bọn áo đen lễ phép nói với chàng trai bịt mặt:

- Thưa "Thiê t bài sứ giả". Hả n chính là Mã Như Long con trai của Mã Tường Linh.

Gã áo đen bịt mặt lùi lại một bước nhìn chăm chú vào chàng trai họ Mã, hỏi:

- Ôi! Người là Mã Như Long! Ta vẫn muốn gặp người một bữa. Nghe nói Hà Như Liên yêu người tha thiê t, nàng đã bỏ Bùi Thế Phương không giữ được lời hứa của cha mẹ. Ta muốn hiểu người là một đấng lang quân tài mạo thế nào mà làm đắm say nữ kiệt? Ô! Hôm nay ta gặp người và thấy người cũng tầm thường không có gì xuất chúng cả.

Mã Như Long cười gằn, nói:

- Tại hạ chẳng có gì tài giỏi cả, mà chỉ hơn người ở chỗ thủy chung. Còn những chàng trai ong bướm vạt vờ kia làm sao chinh phục được con nhà quý phái?

Chàng trai bịt mặt gằm lên:

- Quân khôn kiếp p! Người nói năng vô lễ quá.

Hắn cầm mũi kiếm nhảy xổ vào, điểm nhẹ vào mặt Mã Như Long.

Mã Như Long không né tránh, vung trường kiếm đâm thẳng vào cổ hắn.

Chiêu kiếm này rất thân tốc, lại sử dụng đúng phương vị. Nếu tên áo đen bị mặt không có mình lại thì mũi kiếm xuyên vào cổ họng lập tức.

May mà tên áo đen bị mặt trình độ kiếm pháp cũng cao siêu, nên đã kịp thời thu tay về để tự vệ.

Mã Như Long thấy thế cũng khen thầm.

Chàng vung kiếm veo véo, cùng một lúc đánh ra bốn chiêu liên, nhắm vào những yếu huyệt của đối phương.

Chàng áo đen bị mặt la lên một tiếng "ái chà" rồi khen:

- Kiếm pháp thật cao minh!

Hắn đỡ trên, gạt dưới, đẩy bốn chiêu kiếm của Mã Như Long chệch sang một bên.

Mã Như Long biết gã bị mặt là một tay cao thủ không dám chần chừ, vội vã sử dụng những tuyệt chiêu để giải quyết cuộc giao đấu, nhưng chưa kịp ra tay thì bỗng có tiếng tù và nổi lên, một số người áo đen cầm kiếm xông tới bao vây Mã Như Long vào giữa.

Mã Như Long một mình phải chống đỡ với hơn mười mấy tay kiếm nên có vẻ bối rối.

Mạnh Hùng đang núp ở tá m bảng, nghĩ thầm:

- Đáng lẽ chúng ta không nên đụng độ với chúng nó trong lúc này. Chúng ta đến đây với mục đích theo dõi tình hình địch mà thôi, nhưng chúng bất thình lình phát hiện được Mã Như Long nên chàng buộc lòng phải giao đấu.

Nghĩ như thế, chàng chú ý theo dõi Mã Như Long, lúc nào tình thế lâm nguy chàng mới xuất hiện.

Trong lúc Mã Như Long nhắm thế không thặng nổi số đông người, chàng dùng một chiêu thế áp đảo một đối thủ, làm cho tên này phải lùi lại một bước.

Thừa cơ hội, Mã Như Long phóng chân nhảy vọt ra ngoài, chạy vào bóng tối theo dãy hành lang.

Hai tên áo đen la to:

- Hãy đuổi theo! Đừng cho hắn trốn thoát!

- Hãy đuổi theo! Đừng cho hắn trốn thoát!

Vừa nói, chúng cầm kiếm đuổi theo. Nhưng chỉ chạy được mấy bước đã nghe hắn rú lên một tiếng, té nhào xuống đất. Thì ra Mã Như Long đã dùng phi tiêu hạ sát.

Hai tên khác lại cầm kiếm đuổi theo. Mã Như Long chạy quanh co trong bóng tối rồi thoát ra ở sân chùa, núp vào hòn non bộ.

Hai tên áo đen vừa đuổi đến đó đột nhiên rú lên một tiếng, ngã huych xuống đất chết tươi.

Thì ra hai mũi phi tiêu của Mã Như Long lại kết thúc sinh mạng của hai tên áo đen nữa.

Bọn áo đen trong chùa thấ y vậy sợ quá không ai dám đuổi theo Mã Như Long nữa.

Mã Như Long rời khỏi hòn non bộ, lên lại chỗ Mạnh Hùng đang núp, gọi nhỏ:

- Mạnh Hùng tướng quân! Hãy rời gấ p nơi đây! Ngôi chùa này sấ p bị phóng hỏa rồ i đó.

Mạnh Hùng không ngờ Mã Như Long đã phát hiện ra mình, vội co chân nhảy xuố ng, và hỏi:

- Đố t chùa sao?

Mã Như Long gậ đầ u:

- Hãy phá hủy sào huyết của chúng để tiêu hao lực lượng.

Dứt lời, Mã Như Long dấ t Mạnh Hùng vọt lên mái ngói. Giữa lúc đó nơi góc chùa phía đông lửa cháy rực trời.

Bọn áo đen, lực lượng do thám trong chùa hoảng hô ãn, không còn lòng dạ nào truy kích nữa. Tá t cả đầ u dồ ãn về phía lửa cháy để cứu chữa.

Mã Như Long nói:

- Chúng ta cứ thông thả rời khỏi nơi này không còn ai dám đuổi theo nữa đâu.

Mạnh Hùng hỏi:

- Ai phóng hỏa vậy?

Mã Như Long cười nhạt, đáp:

- Song Anh nữ hiệp đó.

Mạnh Hùng kinh ngạc:

- Vũ Yên Linh và Hà Như Liên cũng có mặt nơi đây sao?

Mã Như Long nói:

- Tất nhiên!

Mạnh Hùng cười đùa:

- Tôi cứ tưởng chỉ có mình tôi đến đây mà thôi.

Mã Như Long nói:

- Mọi người đều phải lo lắng việc này. Nhưng theo tôi thì việc giải cứu Mai lão mẫu rất khó khăn.

Mạnh Hùng nói:

- Hay chúng ta trở lại kế hoạch trước kia.

- Kế hoạch nào?

- Bắt cóc một người thân của Nguyễn Thân làm con tin để trao đổi Mai lão mẫu.

Mã Như Long nói:

- Kế hoạch đó cũng hay lắm! Nhưng chúng ta là người đã lộ diện, làm sao vào được nội dinh của Nguyễn Thân để thi hành diệu kế.

Mạnh Hùng nói:

- Nếu chúng ta bắt cóc được Ngọc Giai phu nhân thì tốt quá!

Mã Như Long trầm tư:

- Việc đó sẽ tính sau. Chúng ta đi chỗ có lửa cháy xem "Song Anh nữ hiệp" đang hành động ra sao.

Hai người nắm tay nhau nhảy chuyề`n trên mái ngói, lầ`n về` phía có ánh sáng.

Khi gầ`n đi`n nơi, bỗng nghe có tiế`ng thép va chạm nhau. Mã Như Long nói:

- Thôi rồ`i! Chúng lại phát hiện ra nhị cô nương, và cuộc giao đầ`u xảy ra rồ`i!

Thật vậy, trên mái ngói sáng rực, Vũ Yế`n Linh và Hà Như Liên đang hợp công chố`ng lại với một số` đông cao thủ áo đen, đang quay tròn như chiế`c đèn kéo quân vậy.

Kiế`m pháp của hai nàng rấ`t cao diệu, thân pháp lại còn nhanh nhẹn hơn.

Họ như hai cánh bướm bay lượn trên mái ngói với thân hình éo lá trông rấ`t đẹp mắ`t.

Mạnh Hùng nói:

- Chúng ta còn đợi gì mà không xông vào trợ chiế`n.

Mã Như Long nói:

- Trợ chiế`n đâu bằ`ng đứng bên ngoài thưởng thức tài nghệ của mỹ nhân.

Vừa nói, Mã Như Long vừa thò tay vào túi lầ`y mũi phi tiêu câ`m sẵn nơi tay.

Mạnh Hùng nói:

- Mã huynh được gia truyền môn ám khí thật quá lợi hại! Rốt cuộc Mạnh Hùng này không có duyên may thụ giáo.

Mã Như Long nói:

- Tại cũng nhờ môn ám khí lợi hại đó mà không chế được quần hùng lừng danh trong thiên hạ. Tuy nhiên, lối giết người như vậy ít người kính phục. Do đó, tại hạ chỉ xem như là một môn võ phòng nguy mà thôi.

Trong lúc đang nói chuyện thì nơi đầu trường bỗng nghe một tiếng rú, tiếp đó là một thanh kiếm rơi xuống mái ngói nghe "cheng" một tiếng.

Thì ra một tên áo đen bị Hà Như Liên dùng mũi kiếm đâm trúng cổ tay, máu tươi vọt ra, không còn cầm kiếm được nữa. Hắn vừa nhảy lùi lại một bước thì đã trượt chân rơi xuống đất.

Mạnh Hùng nói:

- Thật là ảo diệu!

Mã Như Long nói:

- Đó là chiêu "Phá liên thức" một kiếm pháp gia truyền của Hà Như Liên. Với chiêu thức này nàng đã đánh bại không biết bao nhiêu cao thủ võ lâm.

Mã Như Long vừa nói dứt câu thì một thanh kiếm của tên áo đen khác lại rơi xuống mái ngói, và cổ tay hắn cũng bị mũi kiếm Hà Như Liên đâm trúng vọt máu tươi.

Bên kia, nàng Vũ Yên Linh cũng không kém phần sắc sảo, nàng vũ động thanh kiếm đánh một lúc ba tên áo đen, mũi kiếm nàng điểm vào yếu huyệt làm cho ba tên này chóng đờ điên đảo.

Mã Như Long cầm mũi phi tiêu nói với Mạnh Hùng:

- Mũi phi tiêu này sẽ phóng đúng vào con mắt bên trái của gã áo đen cầm mã tấu đang giao đấu với Hà Như Liên.

Vừa dứt lời, chàng vung nhẹ cánh tay lên, tức thì mũi phi tiêu cắm phập vào con mắt của tên áo đen cầm mã tấu.

Hắn ré lên một tiếng nhào xuống đất.

Mạnh Hùng khen nức nở:

- Thật là ảo diệu, xứng đáng là một cao thủ mà thiên hạ đã khen tặng.

Nàng Hà Như Liên đang không chế độ i phương bỗng thấy phi tiêu bay đến, sát hại địch nhân, nàng biết có Mã Như Long yểm trợ, nên nhoẻn một nụ cười đầy c ý, rồi tiếp tục giao tranh.

Mã Như Long lại thò vào túi lấy ra một mũi phi tiêu khác, nói với Mạnh Hùng:

- Mũi phi tiêu vừa rồi tuy trúng đích nhưng chưa phải là tuyệt kỹ đâu. Mạnh Hùng tương quân hãy xem tại hạ phóng cùng một lúc hai mũi phi tiêu găm vào con mắt tay mặt của hai tên áo đen kia.

Dứt lời, chàng vung tay lên!

Hai tiếng la thất thanh:

- Ôi chao!

- Ô! Ô!

Tức thì hai tên áo đen đang giao đấu với Vũ Yên Linh bị hai mũi phi tiêu bay đến găm đúng vào con mắt tay mặt của mỗi tên giặc,

làm cho chúng hoảng vía buông kiệ́m phóng mình ra khỏi vòng chiệ́n đậ́u.

Bên dưới lại có mạ́y tên áo đen nhảy lên thay thệ́ đợ̀ng bọn giao tranh với đôi nữ hiệp.

Mạnh Hùng trông thậ́y tài nghệ của Mã Như Long mặt mày ngơ ngẩn khen:

- Thật tuyệt kỳ! Công phu này chậ́c Mã huynh rèn luyện khổ cực lậ́m.

Mã Như Long nói:

- Đó là một môn võ gia truyệ̀n. Chỉ có Mã gia môn mới được đậ́c truyệ̀n loại ám khí này. Tại hạ tập luyện từ lúc nhỏ, và đã phóng phi tiêu vào hàng ngàn cây chuộ̀i, làm cho vườn chuộ̀i chệ̀t khô...

Mạnh Hùng rậ́t cảm khái.

Bỗng thậ́y Mã Như Long lại vung tay lên. Một tiệ̀ng thét không phải vang ra nơi đậ́u trường, mà phát ra đậ̀ng sau chỗ núp của hai người.

Tiệ̀p theo đó là một tiệ̀ng "huych" nặng nệ̀.

Thì ra bọn áo đen phát hiện được Mã Như Long núp trên mái ngói phóng ám khí nên hậ́n rón rén xông lên định dùng kiệ́m ám sát, không ngờ Mã Như Long đã biệ́t được, phóng phi tiêu giệ́t chệ̀t.

Như vậy, chỉ mạ́y cái vung tay, Mã Như Long đã giệ́t chệ̀t bợ́n cao thủ áo đen của chùa Nhạn Sơn.

Mạnh Hùng lâu nay nghe giang hộ̀ ca tụng tài phi tiêu của Mã Như Long nhưng chưa thậ́y tận mặ́t. Nay chàng đóng vai giám

khảo, thấy rõ tài nghệ như vậy, nên không ngớt ngợi khen.

Bấy giờ ngọn lửa đã lan rộng, cháy rừng rực làm sáng chói cả đỉnh núi Nhạn Sơn. Dù ai đứng xa nơi nào cũng có thể thấy được. Vũ Yên Linh và Hà Như Liên thấy đồ i thủ bỏ chạy hết, ung dung thu kiếm lại nhảy xuống đất, theo đường tắt xuống núi.

Mã Như Long và Mạnh Hùng biết hai nàng đã bỏ đi, nên cũng không chần chừ gì nữa, dứt kiếm vào vỏ ung dung xuống núi.

Đêm tối i chập chùng...

Ánh trăng tuy sáng nhưng thỉnh thoảng bị che khuất trong làn mây.

Mạnh Hùng nói với Mã Như Long:

- Chúng ta đến dinh Thống đốc Nguyễn Thân chứ?

Mã Như Long gật đầu:

- Hãy tìm quán ăn dùng bữa, rồi tìm nơi ẩn trú, chờ tối i đến rồi hành động thì thuận tiện hơn.

Mạnh Hùng hỏi:

- Hai nàng tiểu thư kia đi về đâu vậy?

Mã Như Long gật gù đáp:

- Chắc là họ trở về chùa Phước Sơn.

Mạnh Hùng nhìn phía trời xa đáp:

- Thôi được! Có Mã huynh cùng đi với tại hạ thì mọi việc rất dễ dàng.

Hai người đi dưới trăng, phi thân về` hướng nội thành.

ooo

MƯỜI KẾ KHÔNG THÀNH

Đã hai tuần trôi qua...

Từ ngày đó t chùa Nhạn Sơn đến nay Mạnh Hùng và Mã Như Long đêm nào cũng mặc quần áo dạ hành lên lút đi khắp nơi trong dinh Thống đốc, nhưng chưa tìm ra tung tích nơi giam giữ Mai lão mẫu.

Mã Như Long và Mạnh Hùng nhờ có đường hầm bí mật ở chùa Vân Sơn tá túc ban ngày nên rất tiện lợi cho việc ẩn thân.

Một đêm tối trời, Mã Như Long và Mạnh Hùng tình cờ phát hiện một bóng đen từ phía rừng nhỏ đi ra. Hấn như một con chim bay nhanh về phía dinh Thống đốc Nguyễn Thân.

Mạnh Hùng nói với Mã Như Long:

- Hôm nay gặp được cơ hội tốt đó.

Mã Như Long gật đầu. Hai người phóng mình trong bóng tối, theo sau bóng đen bịt mặt.

Bước chân của bóng đen thoăn thoắt, chỉ nháy mắt, hấn đã nhảy qua bờ tường, bién vào trong dinh mật dạng.

Mạnh Hùng nói nhỏ với Mã Như Long:

- Thân pháp của tên áo đen bịt mặt này sao thấy hơi quen quen.

Mã Như Long nói:

- Thường thường bọn bịt mặt hãy có những hành vi đen tối. Không chừng nó lại là người quen biết của chúng ta.

Hai người co chân nhảy lên đầ u tường, đưa mắ t quan sát, rô i đu mình phóng lên mái ngói.

Bô n bê ắ ng lặ ng, không một tiế ng độn g nào...

Ánh đèn trong các phòng đầ u tồ i đen. Bọn lính gác ôm nhau ngồ i ngủ gậ t.

Mã Như Long nhìn khắ p nơi, nói với Mạnh Hùng:

- Tên áo đen bịt mặt đó biế n mắ t rô i ư?

Mạnh Hùng nói:

- Có lẽ là bọn tay chân của Nguyễn Thân. Chúng vào đầ m đạ o ở nội thắ t, hoặc đư a tin tức gì đầ y.

Mã Như Long nói:

- Chúng ta vào nội thắ t xem sao?

Hai người lại chuyề n mái ngói đi về ắ phía sau đạ i sảnh đườ ng. Ở đầ y có một căn phòng có ánh đèn rọi ra leo lét.

Mạnh Hùng đầ n nơi, úp mặt nhìn xuố ng, qua một kẽ hở của một viên ngói bẻ, thì thắ y Nguyễn Thân và Ngọc Giai phu nhâ n đầ ng trò chuyề n với nhau, bên cặ ng có hai cô gái đầ ng hầ u hạ.

Nguyễn Thân nói:

- Vừa rô i bọn câ n vươ ng kéo xuố ng đắ ng chầ Nhậ n Sơn bị lực lượ ng ta bắ trí kắ "không thành" vắ hắ m, tưở ng có thể tiêu diệt đượ c bọn chúng, ngờ đầ u chúng lại tìm đượ c lố i bí mậ t nào đó rút lui khỏ i vòng vắ một cách an toàn.

Ngọc Giai phu nhâ n nói:

- Nghe như chúng còn trở lại đót chùa?

Nguyễn Thân gật đầu:

- Chúng đót chùa, nhưng mới cháy một góc nhỏ. Lực lượng do thám của ta đã cứu chữa được nên không thiệt hại mấy.

Ngọc Giai phu nhân nói:

- Lòng người hướng về phong trào căm vương quá đông, tiện thiếp e rằng việc làm của đại quan khó khăn lắm.

Nguyễn Thân nói:

- Phu nhân chớ lo! Tuy phong trào căm vương có mạnh thật nhưng chúng nó làm sao chống lại với súng ống, đại bác, tàu chiến của người Tây phương. Bất quá chúng nó chỉ lợi dụng núi rừng, nơi chúng ta không thể sử dụng vũ khí tối tân, để bảo tồn thực lực mà thôi. Trước sau gì chúng nó cũng bị tiêu diệt.

Ngọc Giai phu nhân nói:

- Tiện thiếp đã mấy lần giáp mặt Mai lão mẫu, khuyên bà ta viết thư gửi Mai Xuân Thưởng về hàng, nhưng bà ấy rất khảng khái, thà chết chứ không chịu viết thư cho con.

Nguyễn Thân nói:

- Thôi! Việc đó khỏi phiền phu nhân. Ta đã viết thư sai người đem đến Mai Xuân Thưởng, nếu hắn không ra hàng ta sẽ giết lão mẫu mà thôi. Hắn sẽ chịu mất đầu hoặc chịu mất mẹ.

Mã Như Long nói nhỏ với Mạnh Hùng:

- Nếu ta bắt cóc được Ngọc Giai phu nhân, người vợ của tên tay sai này thì tốt lắm.

Mạnh Hùng gật đầu:

- Nếu được vậy còn gì hơn. Chúng ta sẽ đem Ngọc Giai phu nhân đổi lấy Mai lão mẫu.

Mã Như Long cười thắm:

- Đã một lần ta đổi sinh mạng Nguyễn Thân lấy sinh mạng Hà Như Liên đó.

Tiếng thắm thì của hai người có lẽ đã làm cho bọn canh gác trong dinh phát hiện được.

Thế thì một luồng ám khí, đưa ra xem thì đó là một mũi phi tiêu.

Chàng trao cho Mã Như Long, nói nhỏ:

- Mã huynh, xem kỹ vật này thử.

Mã Như Long nhìn cây phi tiêu có vẻ kinh ngạc. Chàng thò tay vào túi lấy ra một mũi phi tiêu của chàng đem so thì hoàn toàn giống nhau, từ hình dáng, chiều dài đến cả trọng lượng nữa. Chỉ khác là cây phi tiêu của Mạnh Hùng chụp được không có khắc chữ "Mã gia".

Mạnh Hùng hỏi:

- Xem kỹ chưa? Tại sao vậy?

Mã Như Long nói:

- Đây là chuyện kỳ bí lắm!

Mạnh Hùng nói:

- Theo chỗ hiểu biết của tại hạ thì gia đình họ Mã có Mã đại gia và Mã Nhị gia đã chết rồi. Mã tiêu thư đã lấy chôn ở đất Quảng.

Còn lại chỉ có Mã huynh và đệ tam gia là Mã Như Tín. Chẳng lẽ Mã Như Tín lại dính líu vào câu chuyện này sao?

Trong lúc hai người trao đổi ý kiến thì một mũi phi tiêu nữa lại phóng lên, xé gió veo veo đâm vào người Mã Như Long. Mã Như Long đưa tay bắt lấy, và nói:

- Đúng là chuyện bí hiểm rồi! Thủ pháp phóng phi tiêu vừa mạnh, vừa chính xác thì quả là công phu của Mã gia. Nhưng tại sao có chuyện này.

Mạnh Hùng nói:

- Mã huynh định đi phó ra sao?

Mã Như Long nói:

- Chúng ta trở về nơi ẩn náu sẽ bàn tiếp sau.

Vừa nói đến đây thì một mũi phi tiêu khác lại xé gió bay đến. Nhưng lần này không phải để ám hại, mà nơi đuôi ngọn phi tiêu có treo một mảnh giấy.

Mạnh Hùng đưa tay ngắt mảnh giấy bỏ vào túi nói:

- Trời tối quá không xem được! Đây chắc là một cuộc hẹn hò gì đây. Chúng ta trở về đã.

Mã Như Long gật đầu.

Hai bóng người lại thoăn thoắt nhảy qua bờ tường, ra khỏi dinh Thống đốc, đi vun vút về phía rừng Vân Sơn.

Trong ánh đuốc ở đường hầm, Mạnh Hùng xem thấy mảnh giấy chứa những lời khiêu khích, thách thức chàng, hẹn đến thung lũng đèo Cù Mông cùng nhau sinh tử.

Mạnh Hùng không hiểu gì cả, nói với Mã Như Long:

- Tại sao có chuyện thách thức này? Chẳng lẽ người này là bài huynh của Mã Như Long, tên Mã Như Tín.

Mã Như Long ngăn người suy nghĩ:

- Cứ xem mũi phi tiêu và cách phóng phi tiêu thì rõ ràng là thủ thuật của Mã gia rồi! Còn người đó là ai? Có phải Mã Như Tín không? Điêu u đó thật khó mà dự đoán?

Mạnh Hùng nói:

- Theo sự đồn đại của giang hồ thì môn phóng phi tiêu do Trường Mi đạo sư ở trên núi Chánh Đại truyền lại có phải không? Biết đâu tên áo đen bịt mặt này là truyền nhân của Trường Mi đạo sư.

Mã Như Long lắc đầu:

- Không phải! Môn phóng phi tiêu này là do thân phụ của tiểu đệ nghiên cứu chế ra và truyền lại trong Mã gia, không phải thừa kế một đạo nhân nào cả.

Mạnh Hùng nói:

- Nếu vậy thì người này tất nhiên có liên quan đến Mã gia rồi! Đã vậy chúng ta nên đến đó xem sao?

Mã Như Long nóng lòng nói:

- Chúng ta không thể bỏ qua câu chuyện bí mật này. Tiểu đệ cùng đi với Mạnh Hùng tương quân.

Mạnh Hùng nói:

- Chúng ta đến gặp mặt người kia rồi sẽ tính.

Lúc đó vừa hết canh ba, hai người ra khỏi địa đạo phóng mình về phía đông nam.

Họ đi hơn ba dặm mới tới thung lũng đèo Cù Mông.

Thung lũng vừa tối, vừa sâu, đường vào rất hiểm hóc. Mạnh Hùng và Mã Như Long dừng chân đứng nhìn.

Bỗng nghe có tiếng từ thung lũng phát ra, giọng nói lạnh lùng:

- Nhị vị đến đây rất đúng hẹn. Chủ nhân tôi đang chờ trong thung lũng đó.

Mạnh Hùng nói:

- Đây là một cuộc phục kích, Mã huynh phải đề phòng.

Mã Như Long nói:

- Dù nguy hiểm đến đâu chúng ta vẫn phải mạo hiểm để khám phá câu chuyện bí mật này. Đường vào thung lũng tuy hiểm trở, nhưng thung lũng khá lớn, bề rộng ước hơn hai mươi trượng, hai bên vách núi thẳng tắp, nhìn lên có đến hai mươi trượng chiều cao, cây cỏ thụ um tùm.

Hai người vào thung lũng, tiến sâu độ ba mươi trượng thì đến một khúc quanh. Qua khỏi một khúc quanh thì đến một mô đất tồ bằ ng. Mã Như Long lại bắt gặp trên đường đi có cả hai mũi phi tiêu giống y như hai mũi phi tiêu mà Mạnh Hùng và chàng đã bắt được trên mái ngói nơi dinh Thống đốc Nguyễn Thân.

Không còn nghi ngờ gì nữa, tên áo đen bịt mặt này nhất định có liên quan đến Mã gia trang rồi.

Mạnh Hùng đưa mắt nhìn xung quanh nói nhỏ với Mã Như Long:

- Đến chỗ mai phục của đội phương rồi.

Mã Như Long nói:

- Mong sao cuộc gặp gỡ kỳ bí này không đến nỗi đau lòng.

Mạnh Hùng ngẩng đầu lên, nói lớn:

- Chúng ta đã đến nơi hẹn ước rồi, sao các người còn chưa ra mặt?

Phía trên chót núi bỗng có tiếng cười:

- Ha ha! Mạnh Hùng đến đây nạp mạng à?

Tức thì có mười áo đen bịt mặt từ trên cây, nơi vách núi bên trái nhảy xuống, đứng thành nửa vòng tròn.

Mạnh Hùng nói:

- Còn một bên nữa sao chưa xuất hiện?

Lời nói chàng vừa dứt thì mười tên áo đen bịt mặt từ phía bên phải nhảy xuống, cũng đứng thành nửa vòng tròn, vây Mạnh Hùng và Mã Như Long vào giữa.

Mã Như Long nói:

- Hay lắm! Hai mươi người đội phó với hai người. Trong bọn người ai là kẻ cầm đầu?

Có một tên áo đen bịt mặt từ phía tay mặt Mã Như Long bước tới nói:

- Ta đây.

Hắ n vừa vẫy tay một cái, tức thì hai mươi tên áo đen đồng loạt rút mã tấ u ra đâm chém.

Mạnh Hùng rút trường kiế m ra khỏi vỏ, hét lên:

- Chúng bay hẹn ta đế n đây chỉ để phục kích? Các người là ai nói cho ta biế t đã rồ i sẽ động thủ.

Tên áo đen bịt mặt câ m đầ u nói:

- Ta chỉ câ n sinh mạng một đứa thôi. Các người lại đem nạp mạng cả hai. Xác các người sẽ được mai táng tại đây. Trước khi chế t các người còn nói gì nữa không?

Mã Như Long hét to:

- Hãy im đi.

Chàng vừa hét vừa vung kiế m chém vào tên áo đen bịt mặt câ m đầ u kia.

Mã Như Long lấ y làm lạ, thấ y kiế m pháp tên áo đen bịt mặt tuy ảo diệu phi thường nhưng không phải là kiế m pháp của Mã gia trang tại sao nó lại sử dụng phi tiêu của nhà họ Mã.

Tên câ m đầ u của bọn áo đen bịt mặt hình như hiểu được tâm tư của Mã Như Long, hắ n cười lớn, vung bảo đao đánh với Mã Như Long.

Bên kia một mình Mạnh Hùng sử dụng thanh trường kiế m chố ng đỡ với mười chín tên áo đen bịt mặt, thủ hạ của tên câ m đầ u kia.

Đao kiế m đụng nhau vang lên rỏ n rảng.

Mã Như Long không kê`m nôi lưỡi đao của tên áo đen bịt mặt, trong lúc phía bên kia Mạnh Hùng cũng bắ`n loạn trong rừng kiế`m giữa vòng vây.

Mã Như Long biế`t cuộc giao đấ`u kéo dài tấ`t phầ`n thấ`ng lợi về` tay địch thủ, chàng phóng mình lên cao, dùng thê` "Phi thân đả hổ" đem hế`t sức mạnh toàn thân chụp xuố`ng, chém qua đầ`u gã bịt mặt áo đen.

Tuy nhiên, thân pháp tên này không phải bình thường, hắ`n không câ`n né tránh, dùng sức vào cánh tay đỡ ngược lưỡi kiế`m của Mã Như Long ra, làm cho Mã Như Long chấ`n động thân mình, rơi xuố`ng bãi cỏ.

Gã áo đen bịt mặt cười hà hà... câ`m đao lướt tới đâm vào bụng Mã Như Long.

Bên kia Mạnh Hùng thấ`t kinh, toan nhảy ra đỡ lưỡi đao của tên bịt mặt cứu đờ`ng bọn, nhưng chàng không thể nào thoát được vòng vây chặt cứng của đố`i phương, ánh thép loang loáng.

Trong lúc tên áo đen bịt mặt câ`m đầ`u đang bước tới kế`t thúc mạng sô`ng của Mã Như Long thì bỗng hắ`n rú lên một tiế`ng, ngã ngửa ra sau, lưỡi đao rơi khỏi tay nghe "cheng" một tiế`ng.

Thì ra lúc té xuố`ng đấ`t, Mã Như Long đã thừa cơ hội rút phi tiêu phóng vào cổ họng của đố`i phương. Gã bịt mặt áo đen tuy kiế`m pháp lợi hại nhưng bắ`t ngờ và chưa đủ sức tránh né mũi phi tiêu thầ`n tồ`c của Mã Như Long nên đành bỏ mạng.

Mã Như Long lập tức nhảy phóc lên dùng chân đá vào ngực đố`i phương, giật chiế`c khăn bịt mặt ra!

Mạnh Hùng đang kẹt trong vòng vây thầy Mã Như Long hành động phi thường trong lòng cảm phục.

Bỗng chàng hét lên kinh dị:

- Lý Lạc Hoa!

Phải! Chàng áo đen bịt mặt căm đầu đội do thám này đúng là Lý Lạc Hoa.

Mạnh Hùng la lớn:

- Lý Lạc Hoa! Người còn sống đến ngày hôm nay sao?

Mã Như Long nói:

- Lý Lạc Hoa! Hôm nay người sắp lìa đời rồi! Có cần muốn nói gì không? Mũi phi tiêu có tẩm độc, chỉ trong thời gian ngắn người sẽ hôn mê.

Thầy Lý Lạc Hoa đôi mắt trợn ngược, nằm dưới bàn chân của Mã Như Long, mười chín tên áo đen bịt mặt kia khiếp sợ, ngưng tay rồi kéo nhau bỏ chạy.

Mạnh Hùng cười lớn:

- Kẻ nào còn muốn sống thì cứ trốn đi. Không ai làm khó dễ gì đâu.

Chỉ loáng mắt mười chín tên áo đen bịt mặt kia đã biến mất, chỉ để lại nơi thung lũng Cù Mông một xác người đang hấp hối.

Mạnh Hùng bước lại hỏi Lý Lạc Hoa:

- Trước khi chết người có lời gì nói với Vũ Yên Linh không?

Lý Lạc Hoa chậm rãi nói trong hơi thở:

- Người nói với nàng là ta với người một còn một mất. Người đã không chết thì ta phải chết! Ôi! Số mạng đã định rồi!

Mã Như Long hỏi:

- Ai truyền cho người môn phi tiêu của họ Mã?

Lý Lạc Hoa nói:

- Câu chuyện quá dài, ta không đủ sức để nói hết. Ta chỉ cho người biết ta là truyền nhân của Mã Như Tín.

Mã Như Long hét lên:

- Mã Như Tín! Bào huynh của ta đã theo giúp tên giặc Nguyễn Thân ư?

Dứt lời, Mã Như Long té xỉu xuống đất.

Lúc này Lý Lạc Hoa đôi mắt đã khò khạo, không còn đủ sức nói lời nào nữa.

Mạnh Hùng đỡ Mã Như Long dậy, an ủi:

- Cuộc chiến này quá ác liệt! Anh em dòng họ chia xa nhau, chỉ vì quân địch lừa dối mua chuộc.

Mã Như Long nói:

- Hiện giờ không biết Mã Như Tín ở nơi đâu?

Mạnh Hùng nói:

- Chắc là trong nội dinh của Nguyễn Thân. Hoàn cảnh này chúng ta nên tương kế tựu kế mới được.

Mã Như Long hỏi:

- Kê' gì vậy?

Mạnh Hùng nói:

- Nhân lúc Mã Như Tín đang được Nguyễn Thân trọng dụng, mà Mã Như Tín là anh ruột của Mã huynh. Chúng ta âm thầm liên hệ với Mã Như Tín, lấy tình máu mủ để thuyết phục Mã Như Tín theo chính nghĩa cầ'n vương. Nếu Mã Như Tín nhận lời rồi thì việc bắt cóc Ngọc Giai phụ nhân làm con tin để đổi lấy Mai lão mẫu không khó gì.

Mã Như Long nghe Mạnh Hùng nói, đôi mắt sáng rực lên:

- Hay lắm! Anh em họ Mã chúng tôi từ nhỏ đến lớn một lòng thương yêu nhau. Nay nếu gặp mặt thế' nào cũng dàn xếp được.

Mạnh Hùng nói:

- Tôi tin chắc Mã Như Tín bị Nguyễn Thân mua chuộc, lừa phỉnh thế' nào đó. Nếu gặp Mã huynh thế' nào cũng tỉnh ngộ.

Hai người trao đổi đến đây thì Lý Lạc Hoa đã tắt thở, mặt tái xanh.

Mạnh Hùng nhìn xác chết thở dài rồi cùng Mã Như Long tra kiếm vào vỏ rìi khỏi thung lũng, trở về' đò'i cây Vân Sơn.

Bá'y giờ trời đã xế' chiề'u, hai người ghé vào quán bên đường gầ'n bờ sông Hà Thanh là chỗ hoang vu để giải khát và mua thức ăn.

Mã Như Long nói:

- Quán này trước đây gọi là quán "Cây Da" bán rất nhiề'u thịt thú rừng, chẳng biế't gầ'n đây có gì thay đổi.

Mạnh Hùng nói:

- Sao Mã huynh biế t rành như vậy?

Mã Như Long nói:

- Trước kia tiêu đệ thường săn bắ n ở vùng này và đem ra các quán nơi bờ sông bán. Bộ hành thường qua lại mua rấ t đấ t, nhấ t là tại chợ quán Rạp ở Vân Canh.

Hai người vào quán ngô ì kêu rượu uô ng và nhấ m mấ y đĩa thịt nai.

Mã Như Long nói:

- Chúng ta nhân tiện mua một mớ thịt rừng phơi khô đem theo cho tiện.

Cô hàng rượu trẻ tuổi, ngô ì nhìn chăm chú hai người mới đê n.

Bỗng ngoài quán có tiế ng nói lớn:

- Đem thịt rừng ra đổi lấ y các quý vật này.

Mạnh Hùng nhìn ra, thấ y Lâm Bình Tường tay câ m một chú khi con đeo lòng thòng trên vai một sợi dây, Bùi Anh Khôi tay xách một lồ ng chim, bên trong nhô t một con két con mỏ đỏ, còn Quách Vĩnh Khương lưng mang một cái túi lớn, không biế t bên trong đựng thứ gì.

Mạnh Hùng gọi lớn:

- Anh em vào đây mau!

Bọn Lâm Bình Tường trông thấ y Mạnh Hùng và Mã Như Long mừng quá, phóng mình nhảy vào. Chú khi con trên vai Lâm Bình Tường sợ hãi muố n chạy đi.

Mã Như Long hỏi:

- Những con vật đó ở đâu vậy?

Quách Vĩnh Khương nói:

- Ở vùng Vân Canh! Chúng tôi vừa nhận những tặng vật này đây.

Mạnh Hùng hỏi:

- Ai tặng vậy?

Lâm Bình Tường cười lớn:

- Tặng vật của gã si tình đó.

Quách Vĩnh Khương hỏi Mạnh Hùng:

- Mạnh Hùng đại huynh có biết hiện nay Bùi Thế Phương ở đâu không?

Mạnh Hùng hỏi lại:

- Anh em đã gặp Bùi Thế Phương rồi sao?

Bùi Anh Khôi nói:

- Nếu không gặp thì làm sao có tặng vật này? Đây là những vật kỷ niệm, kể ra dài dòng lắm. Mã huynh và Mạnh Hùng đại huynh đã ăn gì chưa, cho các tiểu đệ ăn theo với.

Mã Như Long gọi thêm rượu thịt.

Quách Vĩnh Khương xua tay nói:

- Chỉ cần thịt rừng thôi, còn rượu thì bọn tiểu đệ đã có sẵn.

Vừa nói, Quách Vĩnh Khương vừa để cái gói ở trên lưng xuống mở ra lấy một hũ rượu lớn, mở nút mùi thơm ngào ngạt.

Bùi Anh Khôi nói:

- Đây là mỹ tửu. Tiểu đệ dám chắc chưa người nào trong chúng ta đã được một lần thưởng thức.

Mã Như Long nghe mùi rượu ngọt ngào, biết là rượu quý, nói:

- Đúng rồi! Đúng là mỹ tửu! Nhưng ở đâu có vậy?

Lâm Bình Tường nói:

- Nó cũng ở trong rừng Vân Canh.

Vừa nói, chàng vừa rót ra mời anh em mỗi người uống một chén. Mùi vị thơm ngon, ai cũng trầm trồ:

- Rượu này nẫu bằng gì mà thơm ngon quá vậy?

Bùi Anh Khôi nói:

- Bọn tiểu đệ đã được Bùi Thế Phương đãi rượu hai ngày rồi. Hũ rượu này là phần của Mạnh Hùng và Mã huynh đây. Rượu này gọi là "mỹ hâu tửu".

Mã Như Long nói:

- Mỹ hâu tửu là rượu khi à?

Quách Vĩnh Khương gật đầu nói:

- Đúng rồi! Rượu này do lũ khỉ trong rừng làm ra. Chúng đi hái các loại hoa trái đem về cho Bùi Thế Phương cất rượu.

Mạnh Hùng "A" một tiếng:

- Bùi hiên đệ hiện nay làm cái nghề nà u rượu khi à?

Lâm Bình Tường nói:

- Còn làm nhiê u nghề khác nữa ở tại khu rừng Vân Canh này. Ví dụ như nghề bắ t chim, săn thú rừng, trồ ng hoa, hầ u hạ ni cô.

Mạnh Hùng la lên:

- Lâm hiên đệ! Đừng nói ba hoa, hãy kể cho ta nghe câu chuyện của Bùi Thê ́ Phương đi.

Quách Vĩnh Khương nói:

- Lâm Bình Tường nói đúng đó, không phải ba hoa đâu. Bùi Thê ́ Phương hiện đang hầ u hạ cho các ni cô ở cổ am Vân Canh.

Bùi Anh Khôi nói:

- Chúng tiểu đệ buồ n nhớ Bùi Thê ́ Phương, nghe tin Bùi Thê ́ Phương đi tu ở chùa Vân Canh, vội tìm đê ́ n thăm. Không ngờ đê ́ n Vân Canh thì thầ y Bùi Thê ́ Phương không phải là thầ y tu, không phải là tiểu tăng... mà là một kẻ hầ u hạ chăm sóc cho đám ni cô trong am viện.

Mạnh Hùng lầ y làm lạ, hỏi:

- Tại sao có chuyện kỳ cục.

Lâm Bình Tường nói:

- Bọn tiểu đệ này lúc mới đê ́ n cũng thầ y thật là kỳ cục, nhưng sau rõ lại thì đó là lòng tự nguyện của Bùi Thê ́ Phương!

Mạnh Hùng nói:

- Không phát nguyện đi tu, trở thành một vị tăng già, thì hôm nay chúng ta làm gì có mỹ tửu hâu, có chim kết, có chú khỉ con này. Không, Bùi Thê' Phương không tự nguyện đi tu, mà tự nguyện lao động với những người ở chùa.

Lâm Bình Tường nói:

- Đúng vậy! Trước đây Bùi Thê' Phương vấp phải mô' i tình ngang trái, theo đuổi hoài công buôn bã bỏ bọn Tây Sơn ngũ hùng ra đi phiêu du khắp núi rừng, lấy nơi thanh vắng làm chỗ giải buồn. Nhưng sau đó, Bùi huynh đến Vân Canh gặp má' y nàng ni cô rất đẹp đang đau khổ bỏ đời đi tu. Bùi huynh nghĩ lại thì thấy tâm tình của các ni cô tuyệt sắc đó còn đau khổ hơn Bùi huynh nhiều. Bùi huynh bỗng trút bỏ hết đau đớn trong lòng, tự an ủi:

- Trong đời này còn có nhiều người đau khổ hơn ta nhiều. Vậy tại sao ta lại yếu hèn?

Từ đó Bùi huynh vui với gió núi mây ngàn, với trăng đồng cỏ nội, coi việc đời như phù vân, hưởng những lạc thú thiên nhiên hơn là những dục vọng của con người.

Để giúp người trong đau khổ, Bùi huynh tình nguyện săn sóc, hâu hạ cho bất cứ ai bị tình đời hành hạ, hẳn sâu những vết thương lòng.

Mạnh Hùng cười lớn:

- Rất cảm ơn tạo hóa đã bỏ những vết thương lòng trong tâm tư của Bùi hiên hữu. Hôm nay có quả thật Bùi hiên hữu đã trở lại hoàn toàn tươi sáng chưa?

Lâm Bình Tường nói:

- Quả thật như thế ! Bùi huynh đã tươi tắn và thích thú với cuộc sống hiện hữu.

Mạnh Hùng lại cười:

- Nếu các ni cô đau khổ có am viện Vân Canh không còn đau khổ nữa, liệu Bùi hiền hữu của chúng ta có còn vui như hiện nay không?

Bùi Anh Khôi nói:

- Làm sao đoán trước được! Hoàn cảnh đến đó. Bùi Thế Phương đã bỏ khuôn mặt "Cú sấu vạn kiếp" thì anh em chúng ta đã hoan lạc rồi, sao còn lại nghĩ đến chuyện xa xăm.

Mạnh Hùng nói:

- Nhân đây chúng ta bàn tính nhiệm vụ chúng ta sắp tới. Xin mời quàn hùng uống thêm mỗi người một chén rượu "Mỹ tửu hậu" mừng cho cuộc sống tươi vui của Bùi Thế Phương chúng ta.

Mỗi người luân phiên cạn chén!

Mạnh Hùng nói:

- Hiện nay Mai lão mẫu bị địch cầm giữ rất kín đáo, chúng ta tìm kiếm không ra để giải thoát. Nhân có Mã Như Tín là bào huynh của Mã Như Long đang được Nguyễn Thân tin cậy. Mã Như Long hứa sẽ thuyết phục Mã Như Tín để giúp đỡ chúng ta bắt cóc vợ của Nguyễn Thân là nàng Ngọc Giai làm con tin để buộc hắn trao đổi lão mẫu. Kế hoạch này là chúng ta tương kế tựu kế, chống lại âm mưu thâm độc của chúng.

Lâm Bình Tường nói:

- Mã huynh và Mạnh Hùng tướng quân chưa được tin tức ở bản doanh sao?

Mã Như Long hỏi:

- Chúng tôi xa bản doanh đã lâu, làm sao biết được diễn biến tình hình. Quý hữu nói lại cho biết với.

Bùi Anh Khôi nói:

- Việc này khá quan trọng. Vừa rồi Mai chủ soái triệu tập hai trại quân Buồng Tầm và Hàm Hồ để thông báo ý định của chủ soái.

Hôm đó, các tướng lĩnh, các đội quân mở cuộc duyệt binh, đón tiếp Mai chủ soái như trước đây đã từng duyệt binh để mở trận chiến với địch quân vậy.

Tuy nhiên, lần này không phải để mở trận chiến với địch quân mà để Mai chủ soái tuyên bố.

Mạnh Hùng nóng lòng hỏi:

- Mai chủ soái tuyên bố thế nào?

Lâm Bình Tường nói:

- Mai chủ soái nói: "Bỏn phận làm con không thể phụ ơn cha mẹ. Nay ta vâng chiếu mệnh của vua, các tướng lĩnh ở vùng An Khê này được các tướng lĩnh và nghĩa quân hết lòng theo ta đầy nghĩa. Nhưng thân mẫu của ta bị địch giam cầm, ta không còn lòng dạ nào giữ vững tinh thần chiến đấu được. Nước mắt còn có hai mươi lăm triệu dân lo lắng, còn mẹ mất chỉ có một đứa con họ Mai này phụng thờ. Nếu đứa con họ Mai này không nghĩ đến mẹ thì còn ai nghĩ đến người mẹ của ta nữa...".

Nói đến đó, Mai chủ soái nhỏ lệ!

Tất cả tướng lĩnh và nghĩa quân đều khóc ròng lên. Thật là một ngày buồn bã chưa từng thấy trong cuộc đời chiến đấu của chúng ta.

Mã Như Long nói:

- Như vậy tức là Mai chủ soái muốn ra hàng giặc?

Quách Vĩnh Khương nói:

- Đúng vậy! Mai chủ soái muốn giao nhiệm vụ lại cho người khác, và nói "lực lượng của vương còn có nhiều người tài giỏi lắm, sá gì một gã họ Mai này".

Mạnh Hùng nói:

- Ý kiến Mai chủ soái như vậy, còn các tướng lĩnh và nghĩa quân thì sao?

Lâm Bình Tường nói:

- Không ai bằng lòng Mai chủ soái đứng ra ngoài vòng chiến đấu, nhưng ai cũng cảm thông lòng hiếu thảo của một đứa con.

Mã Như Long nói:

- Thế thì kết cuộc ra sao? Nếu Mai chủ soái quyết định rời chiến trường thì chúng ta bàn tính mưu kế bắt Ngọc Giai phụ nhân làm gì nữa.

Bùi Anh Khôi nói:

- Tốt nhất chúng ta trở về bản doanh Phú Lạc khuyên Mai chủ soái nên hoãn lại ý định rời chiến trường, để tìm mưu giải thoát cho

Mai lão mẫu.

Mã Như Long nói:

- Nguyễn Thân bắt Mai lão mẫu dụng ý là uy hiếp tinh thần và tình cảm của Mai chủ soái, nếu Mai chủ soái không ra hàng thì chúng chưa chắc đã giết Mai lão mẫu. Còn nếu Mai chủ soái ra hàng chưa chắc sinh mạng của Mai lão mẫu và cả Mai chủ soái được an toàn.

Quách Vĩnh Khương nói:

- Mai chủ soái được Nguyễn Thân viết thư chiêu dụ, hứa chắc không để một giọt máu của Mai chủ soái rơi xuống đất.

Bùi Anh Khôi nói:

- Lời của kẻ gian manh thì tin làm sao được!

Mạnh Hùng nói:

- Trong hoàn cảnh này chúng ta thật khó tính! Chẳng biết Vũ Yên Linh và Hà Như Liên có ý kiến gì không. So với công trạng thì hai cô gái này còn nhiều hơn chúng ta nữa.

Lâm Bình Tường nói:

- Nghe đâu hai cô đã nhờ Vũ Quốc Đạt hòa thượng đến gặp Mai chủ soái để Mai chủ soái từ bỏ ý định nạp mình cho giặc.

Mạnh Hùng lại nói:

- Còn Bùi Thế Phương chắc là chưa nghe câu chuyện này?

Lâm Bình Tường nói:

- Bọn tiểu đệ có nói cho Bùi Thê' Phương biết rồi. Anh ta chỉ ngâm một bài thơ Từ Thứ quy Tào như sau:

"Tháo đầu dám sánh kẻ cày voi

Muô' i xát lòng ai nâ' y mặn mòi.

Ở Hán còn nhiê' u rường cột cả

Vê' Tào chi sá một cây còi.

Bâng khuâng nhớ mẹ khôn nâng chén

Bịn rịn thương vua biê' ng giở roi.

Chẳg đặg khôn Lưu đánh đại Ngụy

Mình này tan nát ngoài vòng thoi".

Mạnh Hùng nói:

- Bùi Thê' Phương so sánh hoàn cảnh Mai chủ soái giống như Từ Thứ trong truyện Tam Quốc. Cả hai đều bị giặc bắt mẹ để dụ hàng. Ngày xưa, vì hiê' u thảo Từ Thứ đã bỏ Hán đầ' u Tào, ngày nay Mai chủ soái cũng vì hiê' u bỏ vua đầ' u giặc.

Mã Như Long nói:

- Thôi thôi! Chúng ta chớ nên ở đây bàn tính nữa mà phải mau mau trở về' căn cứ xem tình hình ra sao.

Đoàn Tây Sơn ngũ hùng thanh toán tiê' n rượu thịt rồi lập tức rời khỏi quán, tìm đường tá' t trở về' miê' n sơn cước.

Đọc đường ai nâ' y buô' n xo, không ai trò chuyện với ai cả.

ÁNH THÉP ĐOẠN ĐẦU ĐÀI

Hôm nay trời lấm tẩm mưa!

Mùa đông núi rừng điêu hiu, lạnh lẽo...

Xa xa có tiếng tù và và tiếng cồng vang lên báo hiệu trại quân
cần vương vẫn bám núi rừng.

Bỗng con Bạch tuyết từ xa phi tới. Con ngựa chở trên lưng cô gái
áo trắng. Nàng chính là Vũ Yên Linh.

Con ngựa toát mồ hôi pha với nước mưa ướt đầm. Còn cô gái áo
quần trắng cũng bị mưa phun tẩm ướt đôi vai.

Con ngựa vừa đến cổng chùa, đã thấy cô gái áo hồng chạy ra,
hỏi nhanh:

- Vũ Yên Linh tý tý đã về.

Cô gái áo trắng xuống ngựa, mặt buồn dàu dàu, hỏi:

- Hà tiểu thư! Có sư bá ở chùa không?

Giọng nói của nàng có vẻ gập rút, làm cho Hà Như Liên kinh hãi,
hỏi:

- Có việc gì vậy?

Vũ Yên Linh rơm rớm nước mắt:

- Không xong rồi! Tình hình rất quan trọng. Mai chủ soái lấm
kế chiêu dụ của Nguyễn Thân ra hàng. Chúng đã kết tội phản loạn
và đưa ra pháp trường xử chém.

Hà Như Liên rú lên một tiếng, mặt như tô i sậm lại, nói:

- Nguyễn Thân hứa không để một giọt máu của Mai chủ soái rơi xuống đất mà. Tại sao lại đưa ra đoạn đầu đài?

Vũ Yên Linh nói:

- Quân giặc điêu ngoa xảo quyệt! Nguyễn Thân gian trá khôn lường. Chủ soái đã làm hấn rồi. Hấn dựng lên một đài cao dùng lụa trắng bao hết xung quanh và dưới đất, rồi đưa Mai chủ soái ra chém, giữ đúng lời hứa là không để một giọt máu của Mai chủ soái rơi xuống đất.

Hà Như Liên khóc rống lên:

- Thế là chúng ta đã mất một vị anh hùng!

Vũ Yên Linh nói:

- Trong lúc người đao phủ khai đao, Mai chủ soái rất bình tĩnh, đọc một bài thơ hướng về phía Bắc lay ba lay rồi lấy chiếc khăn nhiễu bịt lên đầu trao cho viên đao phủ và nói:

- Người hãy đưa ta một đao cho tử tế.

Viên đao phủ tiếp lấy, bái Mai chủ soái ba bái rồi vung đao chém.

Ánh thép chói ngời! Máu tươi đỏ ôi! Những vòi máu yêu nước, trung can, phụt ra làm cho dân chúng đứng xung quanh khóc rống lên đầy lòng thương tiếc.

Lực lượng chúng ta đứng rải rác khắp nơi, nhưng quân giặc đông nghệt, cầm súng bao quanh không để một người nào lọt vào trong đoạn đầu đài cả.

Thế là cuộc đánh cướp pháp trường thất bại...

Những dòng nước mắt mê n vua, yêu nước, yêu dân tộc đã m ãi ãi trước cái chết của vị anh hùng Mai Xuân Thưởng.

Bây giờ hòa thượng Vũ Quốc Đạt bước ra khỏi phương trượng, nghe Vũ Yên Linh kể lại hình ảnh vị anh hùng Mai Xuân Thưởng thọ hình lòng rất đau đớn không sao chịu nổi... Giọt nước mắt của vị hòa thượng già nua chùa Phước Sơn đọng trên hai gò má nhăn nheo.

Tức thì, sau đó một giờ đồng hồ, tiếng trống, tiếng chiêng, tiếng tù và trời dậy vang khắp rừng núi, báo hiệu một cuộc tụ họp tất cả nghĩa quân cả n vương để chịu tang vị chủ soái.

Người ta thấy từng đoàn bộ binh, từng đoàn kỵ mã im lặng đứng xếp hàng trước lễ đài. Ai nấy đều cúi đầu hoài niệm.

Hai chủ tướng hai trại quân là Châu Thiên và Thanh Sơn cùng các đội trưởng và nghĩa quân đứng phía trước, tiếp theo là các vị võ lâm cao thủ trong nhóm Tây Sơn ngũ hùng, sau đó là toàn thể binh đoàn trong lực lượng cả n vương.

Mạnh Hùng, Châu Thiên và Thanh Sơn bước lên lễ đài thay mặt cho lực lượng cả n vương tiếp tục giữ vững sự nghiệp và tinh thần chống xâm lăng, cứu dân cứu nước.

Tất cả đều im lặng, cúi đầu!

Anh hùng Mai Xuân Thưởng tử nạn, nhưng tinh thần Mai Xuân Thưởng và ý thức dân tộc chống xâm lăng vẫn luôn được hun đúc kế tục sự nghiệp kháng chiến lâu dài.

Viết tại thành phố Hồ Chí Minh

tháng 3 năm 1990

Phan Cảnh Trung